

HAROLD ROBBINS

VĨNH BIỆT
JANETTE

Tiểu thuyết

TRỊNH XUÂN HOÀNH dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

2001

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Dịch từ nguyên bản

GOODBYE JANETTE của *Harold Robbins*,

Nhà xuất bản New English Library, London, 1989

TANYA

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Y đã sốt ruột. Nàng nhận thấy điều đó qua cách y đi lại quanh phòng, chốc chốc tiến đến bên cửa sổ, vén chiếc rèm đang ten nhìn ra đường phố Genève ướt nước mưa. Y quay lại nhìn nàng.

- Tên người Pháp vẫn chưa tới, - y nói, giọng vùng Bavarian ở Đức nghe chối tai.

- Gã sẽ tới, - nàng đáp, mắt vẫn không rời khỏi đường len đang đan dở.

Y quay về bên chiếc tủ đựng rượu, rót một ly rượu snap, rồi tợp cạn một hơi hết ly.

- Hồi ở Paris đâu có như vậy. Anh chỉ búng ngón tay một cái là gã đã tức tốc chạy tới.

- Ấy là chuyện ba năm trước đây, - nàng bình tĩnh đáp. - Nước Đức đã thua trận.

- Nước Đức không bao giờ thua trận, - y nói. - Điều đó chỉ đến trong ý nghĩ của bọn anh thôi.

Khi bọn Mỹ nhảy vào cuộc, trong thâm tâm tất cả bọn anh đều cho rằng thế là tong hết mọi chuyện rồi.

Từ dưới nhà khê vang lên tiếng chuông gọi cửa.

- Gã đã tới, - y nói.

Nàng đứng bật dậy, đặt chỗ đồ đan lên mặt bàn kê cạnh ghế vừa ngồi.

- Để em đưa gã lên.

Nàng bước xuống cầu thang dẫn ra phòng ngoài. Gã đã vào nhà, chị người hầu đang giúp gã cởi chiếc áo bành tô. Nghe thấy tiếng chân nàng, gã quay người lại, gã phô hàm răng nhỏ vẫn trắng bóng mỉm cười khi vừa nhìn thấy nàng.

Gã tiến đến bên nàng, cầm tay và đưa lên môi. Nàng nhận thấy hàng ria thưa của gã chích đâm mấy ngón tay mình.

- *Bonsoir*⁽¹⁾, Anna, - gã chào. - Em vẫn xinh đẹp như trước đây.

⁽¹⁾ Chào em! (Tiếng Pháp trong nguyên bản. Chú thích trong sách này là của người dịch.)

Nàng đáp lại nụ cười của gã và trả lời cũng bằng thứ ngôn ngữ gã đã dùng.

- Còn anh thì vẫn hào hoa như trước đây, Maurice.

Gã cười.

- Cháu bé thế nào?

- Janette đã năm tuổi. Bây giờ anh không nhận ra được nó đâu, trông nó rất phổng phao.

- Và cũng xinh đẹp, như mẹ nó.

- Nó sẽ có vẻ đẹp riêng của nó, - Anna nói.

- Thôi được, - Maurice nói. - Mất em, anh sẽ chờ đợi nó vậy.

Anna phá lên cười.

- Thế thì anh phải chờ khá lâu.

Gã đưa mắt nhìn nàng, vẻ kỳ quặc.

- Cho tới khi nào anh tự hài lòng về những gì sẽ kiếm được.

- Wolfgang đang đợi ở phòng đọc sách, - nàng nói. - Đi theo em!

Gã đợi khi nàng bước lên mấy bậc cầu thang rồi mới theo chân nàng. Suốt dọc cầu thang, mắt gã nhìn dán vào những động tác đầy khêu gợi trên tấm thân bó trong chiếc áo lụa của nàng.

Hai người đàn ông bắt tay nhau. Wolfgang đập gót giày và cúi đầu chào, Maurice, rất Pháp, khẽ nghiêng mình. Họ nói với nhau bằng tiếng Anh, một ngữ trung gian mà người nọ cứ nghĩ rằng mình nói thạo hơn người kia, một khi không ai trong họ chịu nhường cho nhau ưu thế được nói ngữ mẹ đẻ của mình.

- Paris thế nào? - Wolfgang hỏi.

- Rất Mỹ! - Maurice đáp. - Sôcôla, thuốc lá, kẹo cao su. Không còn như trước nữa.

Wolfgang im lặng trong giây phút.

- Cuối cùng bọn Nga không đặt chân được tới đó. Nước Đức đã hết thời.

Maurice im lặng gật đầu, vẻ thông cảm.

Sau khi đã theo dõi hai người, Anna quay ra cửa.

- Em đi chuẩn bị cà phê.

Hai người chờ cho tới khi cánh cửa khép lại sau lưng Anna. Wolfgang tiến tới bên tủ đựng rượu.

- Rượu snap? Cô nhắc?

- Cô nhắc.

Wolfgang rót rượu loại Couvoisier ra ly và

đưa Maurice, rồi rót một ly rượu snap cho mình. Y đưa tay mời Marice ngồi xuống ghế, hai người ngồi đối diện nhau, giữa họ là chiếc bàn nhỏ để bày cà phê.

- Ông có đem theo giấy tờ đấy chứ? - Wolfgang hỏi.

Maurice gật đầu và mở chiếc cặp da nhỏ gã mang theo mình.

- Tất cả nằm trong này, - gã lôi ra mấy cặp tài liệu màu xanh nước biển có triện chính thức của *Notaire*⁽¹⁾ xếp thành ba chồng ở trên mặt bàn để bày cà phê!

- Tôi cho rằng ông sẽ thấy mọi thứ đều đúng thủ tục cả. Toàn bộ các công ty được chuyển nhượng sang tên cho Anna, như ông yêu cầu.

Wolfgang nhắc một chồng hồ sơ lên coi. Giấy tờ được trình bày như thường lệ dưới một hình thức rối rắm hợp pháp khó hiểu, dù chúng được viết bằng ngôn ngữ nào cũng vậy.

Marice đưa mắt nhìn y.

- Hoàn toàn yên tâm, như ý ông chứ? Chúng

⁽¹⁾ Công chứng viên. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

ta có thể hủy toàn bộ số giấy tờ mang tên ông và coi như đã chẳng hề có chúng.

Wolfgang thốt lên một tiếng thở dài nặng nề.

- Tôi không còn con đường lựa chọn nào khác, - y nói. - Bọn Pháp sẽ chẳng cho phép tôi được giữ lại các công ty này, ngay dù chúng cho rằng tôi đã có nó một cách hợp pháp dưới thời tạm chiếm. Bọn Do Thái quay về, chúng sẽ la lối om sòm là tôi buộc chúng phải bán cho tôi.

Maurice gật gù tán thành:

- Lũ con hoang vô lại! Giả như ông đã không xử sự một cách trung thực như vậy có phải hay hơn không. Những người khác, họ chẳng những đã cướp đoạt các công ty của chúng mà còn tống chúng vào trại tập trung. Đằng này ông tha cho chúng sống và chỉ tống cổ chúng đi thôi.

Hai người im lặng một lát. Maurice nhìn Wolfgang.

- Thế bây giờ ông dự tính thế nào?

- Sang Nam Mỹ, - Wolfgang nói. - Nhà tôi và các cháu đã sang bên ấy rồi. Tôi không thể nấn ná ở đây lâu được. Phải trước khi tên tuổi tôi xuất hiện trong bản danh sách, vì lúc đó tôi

sẽ bị lôi ra tòa ở Đức. Và bọn Thụy Sĩ sẽ bỗng dưng coi tôi là *perbsona non grata*⁽¹⁾.

- Anna đã biết rõ cả chưa?

- Tôi đã nói với cô ấy. Cô ấy hiểu cả. Hơn nữa Anna còn chịu ơn tôi đã cứu sống hai mẹ con cô ấy. Khi tôi gặp Anna ở Ba Lan, cô sắp bị đưa vào lò thiêu người. chồng cô, một bá tước trẻ, đã chết ngoài chiến trường, những người còn lại trong gia đình cô đã bị chết trong một trận oanh tạc dữ dội.

Wolfgang im lặng, nhớ lại ngày đầu tiên gặp Anna, cách đây năm năm.

*

* *

Một căn nhà nhỏ nằm trong khu vực sang trọng ở ngoại ô Varsava. Nó quá đơn sơ so với những ngôi nhà mà phần lớn các sĩ quan Đức cao cấp khác đã lựa chọn trong thời gian lưu trú của mình, nhưng Wolfgang đã được nuôi dạy theo một kiểu khác. Y thấy chẳng có lý do gì

⁽¹⁾ Người bị tước quyền. (Tiếng La Tinh trong nguyên bản.)

phải tự để lộ hoặc khẳng định tầm quan trọng của bản thân y, một người xuất thân trong một gia đình cổ, một gia đình quý tộc hoàn hảo, có nòi về công nghiệp. Điều y coi là cơ bản không phải là quân sự hoặc chính trị, việc của y là tìm cách lấy danh nghĩa vì nền công nghiệp chiến tranh của nước Đức quốc xã cướp đoạt một số cơ sở công nghiệp địa phương làm của riêng. Công việc ở đây, tại Varsava, chủ yếu là lựa chọn, nghiên cứu sơ bộ và mọi việc đã hoàn tất. Đã đến lúc y có thể làm những thủ tục cần thiết chuyển sang tên mình các công ty và các doanh nghiệp. Y ước tính trong vòng từ một tháng tới sáu tuần y sẽ hoàn thành công việc chuyển nhượng các công ty và các doanh nghiệp này sang tên y, rồi y sẽ sang Paris bắt tay tìm cách vơ vét những bản chuyển nhượng mới. Mới ba mươi tư tuổi, y tạm giữ chức thiếu tướng để dễ bề giao dịch trên thế cân bằng với các tổ chức liên quan tới công việc riêng tư của y trong *Wehrmacht*⁽¹⁾. Thư ký riêng của y, Johann Schwebel, được bố trí đeo lon hạ sĩ để có thể luôn luôn ở bên cạnh y.

⁽¹⁾ Quân đội của nước Đức quốc xã. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

Johann là người đầu tiên đã thấy nàng. Hắn đứng trước cửa ngôi nhà nhỏ khi một chiếc xe tải đỗ ngay cạnh cửa và mấy người đàn bà trèo xuống xe. Hắn ngạc nhiên trước hiệu quả làm việc của bọn SS. Mới hôm qua hắn yêu cầu bọn chúng tìm trong số những người bọn chúng đang giam giữ, một người nói tiếng Đức thạo như tiếng Ba Lan, thế mà lúc này bọn chúng đã đưa đến sáu phụ nữ để hắn lựa tuyển. Họ bồn chồn đứng ngoài sân, trong khi đó tên áp giải, súng tiểu liên đeo bên vai, tiến lại gần cửa nhà.

Tên áp giải dừng lại trước mặt Johann.

- Tôi đã đưa đám phụ nữ này tới để được tuyển chọn, - gã nói, giọng dứt khoát.

- Anh có đem theo giấy tờ của họ không? - Johann hỏi.

Tên áp giải gật đầu, rồi lôi các giấy tờ từ trong túi xách cốt ra.

- Đây ạ, - gã nhận thấy Johann đang đưa mắt nhìn qua vai gã, gã ngoái nhìn lại phía sau.

Người phụ nữ thứ bảy bước xuống xe. Chị ta có vẻ khác thường. Chắc chắn không phải là quân áo rồi. Tất cả bọn họ đều mặc quần áo tù nhân bằng vải thô màu nâu xám. Nhưng có một

cái gì đó toát lên từ bộ quần áo đó. Có lẽ đó là dáng vẻ của chị ta. Người vươn thẳng và cao vời vợi. Vẻ dũng dũng kiêu hãnh. Làn tóc dài, màu nâu hạt dẻ, được chải gọn gàng của chị tỏa xuống tận dưới đôi vai. Chị lạnh lùng đưa mắt nhìn quanh, rồi đứng chờ bên chiếc xe tải. Chị không hề bước thêm bước nào để đứng nhập vào mấy người phụ nữ kia đang bồn chồn lú lo trao đổi gì với nhau.

- Nàng Công chúa! - Tên lính áp giải nói.

- Nàng Công chúa?

- Đây là cái tên ở trại bọn chúng gọi cô nàng. Cô nàng mới tới trại được mười ngày và tôi cho rằng suốt thời gian này, nàng không hề trao đổi một lời nào với các ả khác. Anh đã biết bọn con gái Ba Lan thích làm tình như thế nào rồi đấy. Vừa lòi của nợ ra khỏi thì bọn chúng vẫn muốn thêm nữa và khi vừa ấn vào người chúng, chúng như điên như dại. Cô nàng này thì chỉ là con số không. Khoảng mười lăm tên trong bọn chúng tôi đã xơi tái cô nàng và sự việc diễn ra với tên nào cũng vậy. Cô nàng cứ nằm ý thân xác cho tới khi thôi việc. Sau đó xem như không có chuyện gì xảy ra. Cô nàng lẳng lặng chẳng

nói lời nào, lau chùi của nợ của cô nàng, rồi lại bắt tay vào công việc trại bắt làm.

- Giấy tờ cô ta thế nào? - Johann hỏi. - Tôi muốn trước tiên xem xét trường hợp cô ta.

- Loại có băng đỏ ở góc và chữ T.T. khoanh trong vòng tròn. Tuần sau, cô nàng sẽ bị chuyển tới trại thủ tiêu Auschwitz. Chúng tôi thêm vào loại con gái này ở quanh mình, - tên áp giải phá lên cười lỗ mãng. - Đây khuyên đây đừng vẩn vương với ả ta. ả đá ra nước đá đấy.

Johann ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ kê trong phòng nghỉ mà hấn dùng làm bàn giấy, đồng hồ sơ nằm ở trước mặt bàn. Hấn mở cặp hồ sơ có vạch một băng đỏ.

"Tanya Anna Pojarska, sinh ở Kosciusko, ngày 7 tháng Một năm 1918, Varsava. Góa chồng. Chồng là bá tước Peter Pojarska, đại úy trong quân đội Ba Lan vào tháng Giêng năm 1940. Một con, con gái, Janette Marie, sinh ở Paris, Pháp, ngày 10 tháng Chín năm 1939. Tôn giáo: Thiên Chúa giáo. Bố là giáo sư khoa ngôn ngữ hiện đại, tại Trường đại học Varsava, đã chết. Tất cả mọi người trong gia đình đều đã chết. Văn hóa: tú tài văn; Trường đại học Varsava, khoa Ngôn ngữ hiện đại, năm 37; cử

nhân văn chương tại Trường đại học Sorbonne, Paris, khoa Ngôn ngữ hiện đại, năm 39. Nói thạo tiếng Ba Lan, tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Nga, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha. Toàn bộ tài sản và bất động sản bị Nhà nước tịch thu, ngày 12 tháng Mười năm 39. Phạm tội mưu phản, bị đập tan. Gestapo lập hồ sơ, Varsava - 72943/029. Bị đưa đến trại lao động 12. Được phép đem theo con gái".

Johann gạt hồ sơ của những người khác sang một bên. Hắn đã quyết định chỉ người đàn bà này mới thích hợp với công việc. Những người khác chẳng có gì đặc biệt. Họ chỉ có một chút kiến thức về tiếng Đức, còn quá trình học hành của họ thật quá hạn hẹp. Khi hắn ngược mắt nhìn, nàng đã đứng trước bàn giấy của hắn.

- Mời bà ngồi, *Frau*⁽¹⁾ Pojarska, - hắn nói bằng tiếng Đức.

- *Danke schön*⁽²⁾, - nàng ngồi xuống, vẻ thanh thản.

Johann vẫn tiếp tục nói bằng tiếng Đức.

- Nhiệm vụ của bà là đi các nhà và giữ gìn

(1) Bà. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

(2) Cảm ơn. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

trật tự. Bà sẽ còn được mời dịch và thảo một số văn bản. Bà thấy bà có đủ khả năng đảm nhiệm việc này không?

- Theo tôi thì được ạ, - nàng gật đầu.

- Công việc này chỉ kéo dài trong sáu tuần lễ, - hấn nói.

- Trong khoảng thời gian này, - nàng nói, - sáu tuần lễ có lẽ là cả một đời người. - Nàng thở gấp. - Tôi có được phép đem theo con gái không?

Johann lưỡng lự.

- Cháu sẽ không gây phiền hà gì đâu, - nàng nói. - Cháu là một đứa bé rất trầm tính.

- Tôi không quyết định được chuyện đó, - Johann nói. - Phải thiếu tướng mới quyết định được.

Ánh mắt hai người giao nhau qua bàn làm việc.

- Tôi sẽ không để cháu ở lại đấy, - nàng nói.

Johann im lặng.

- Được vậy tôi còn nhiều dịp để tỏ rõ lòng biết ơn của tôi, - nàng vội nói tiếp.

Hấn đằng hắng:

- Tôi sẽ làm hết khả năng mình. Nhưng còn

phải xin quyết định của thiếu tướng, - hấn đứng dậy. - Bà chờ ở đây.

Nàng đưa mắt nhìn theo hấn bước lên phòng của thiếu tướng. Một lát sau, hấn bước xuống và bảo:

- Bà lên đây.

Hấn mở cửa phòng và để nàng bước vào trước. Viên thiếu tướng đang đứng bên cửa sổ nghiên cứu hồ sơ của nàng, thấy nàng vào liền quay người lại. Nàng sững sốt ngạc nhiên. Ông ta quá trẻ. Có lẽ độ ba mươi tuổi. Không già hơn Peter.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Giọng Johann từ phía sau nàng vọng vang:

- Thưa thiếu tướng, bà Pojarska.

Wolfgang nhìn nàng. Ruột gan y nhói đau. Y cảm thấy thiếu phụ trông không hợp với bộ quần áo tù bằng vải thô. Giọng y bỗng khàn khàn:

- Johann cho rằng bà có thể đảm nhiệm công việc, nhưng có điều hơi rắc rối một chút.

- Thưa, chẳng rắc rối gì đâu ạ, - nàng nói, giọng trong trẻo.

Thiếu tướng vẫn đưa mắt nhìn nàng, vẻ trầm ngâm.

- Tôi xin hứa mà, - nàng nói. Giọng nàng đột nhiên trở nên mạnh mẽ. - Tôi không thể để cháu chết ở đây.

Y nghĩ tới hai đứa con của y, đi tới trường ở Bavaria, sống xa cách cuộc chiến và cuộc chiến không thể đụng được tới chúng. Y quay mặt nhìn chỗ khác, do đó nàng không thể nhận thấy tình cảm để lộ trong ánh mắt y. Johann đã kể lại với y nàng đã nói gì. Sáu tuần lễ có lẽ là cả một đời người. Chỉ trong có sáu tuần thôi. Chẳng có lý do gì để khước từ nàng. Y quay mặt lại nhìn nàng.

- Tôi cho phép bà được mang theo cháu bé.

Y nhận thấy ánh mắt nàng bỗng mờ đi, nhưng nàng đã kìm nén được giọng của mình:

- *Danke schön, Herr General*⁽¹⁾.

- Bà còn quần áo nào khác không?

Nàng lắc đầu.

- Bọn họ đã lấy tất cả mọi thứ của tôi khi tôi bước chân vào trại.

- Chúng tôi sẽ kiếm cho bà vài bộ khác, - y nói. - Bà sẽ phải tiếp đón khách và bố trí cho họ

⁽¹⁾ Cảm ơn ngài thiếu tướng. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

sống thoải mái. Chúng tôi còn cần hai phụ nữ nữa. Một người nấu ăn và một người hầu để quét dọn và giặt giũ. Bà sẽ lựa chọn hai người này.

- *Jawohl, Herr General*⁽¹⁾.

- Tôi sẽ bảo Johann viết lệnh phê chuẩn thả cháu bé và hai người kia. Còn bà sẽ cùng đi với ông ta mua những thứ cần thiết. Bà sẽ mua quần áo cho bà và quần phục cho hai người kia. Bà sẽ thu xếp mọi việc chuẩn bị cho bữa ăn tối nay vào lúc tám giờ. Thực đơn bà tự chọn lựa.

Wolfgang chờ cho cửa đóng lại sau lưng nàng, rồi quay về bên bàn làm việc và ngồi xuống. Johann đã kể lại gì với y? Mười lăm tên đàn ông. Y không tin chuyện đó. Khuôn mặt nàng không để lộ một vẻ gì cả. Sợ hãi, oán giận, khúm núm. Cứ như thể không gì có thể gây xúc động cho nàng vì nàng chẳng muốn có cảm giác gì.

Bữa ăn tối đã làm y ngạc nhiên. *Vichysseise. Gedaempfte kalbfleisch*⁽²⁾ với món gia vị ngon

(1) Thưa ngài thiếu tướng, vâng ạ. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

(2) Sườn ninh. Thịt bê tươi hầm. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

lành là cây cải ngựa, khoai tây luộc, đậu tây tươi. Rau xà lách trồng trong vườn trộn bơ. Cuối cùng là cà phê và rượu cô nhắc.

Cuối bữa ăn, nàng bước vào phòng ăn.

- Thưa ngài thiếu tướng, ngài hài lòng về bữa ăn tối chứ ạ?

- Ngon lắm!

Nàng mỉm cười:

- Cảm ơn ngài. Ngài còn cần tôi làm gì nữa không?

- Thôi đủ rồi, cảm ơn. Chúc bà ngủ ngon!

- Chúc ngài thiếu tướng ngủ ngon!

Đã nửa đêm, Wolfgang nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được. Cuối cùng y rời khỏi giường, mặc áo choàng, rồi bước vào phòng đại sảnh. Ánh sáng trong căn phòng Johann lọt ra ngoài qua khe dưới cánh cửa. Wolfgang mở cửa ra.

Johann nháy chồm khỏi giường, tay vẫn cầm cuốn sách đang đọc.

- Ngài von Brenner, - hấn lấp bắp. - Dạ tôi định nói, thưa ngài thiếu tướng.

- Phòng bà ta, - Wolfgang nói.

- Phòng thứ nhất ngay đầu cầu thang lên lầu một.

Wolfgang đóng cửa phòng lại và lần theo cầu thang bước lên lầu một. Dưới khe cửa phòng nàng không thấy có ánh sáng lọt qua. Y lưỡng lự một lát, rồi mở cửa phòng và bước vào.

Qua ánh trăng mờ mờ từ ngoài cửa sổ lọt vào, y thấy nàng đột nhiên ngồi dậy. Một lát sau, ánh đèn ngủ bật sáng. Làn tóc dài sẫm màu của nàng xõa xuống vai và rủ xuống cặp mắt mở rộng. Nàng không nói gì cả.

Wolfgang thấy chiếc cũi dùng tạm thời kê cạnh giường, y tiến đến bên cũi và nhìn xuống. Đứa bé ngủ ngon lành, miệng ngậm ngón tay cái. Y cúi xuống và nhẹ nhàng bỏ ngón tay ra khỏi miệng đứa trẻ.

- Mút tay thế này sẽ hỏng hàm răng đấy, - y đứng thẳng người và nói.

Nàng vẫn không nói gì.

- Tên cháu là gì?

- Janette.

- Một cái tên đẹp đấy, - y nói. Y lại cúi xuống nhìn đứa bé. - Nó xinh đẹp thật.

- Cảm ơn ngài thiếu tướng, - nàng ngược nhìn y. - Ngài có con rồi chứ ạ?

- Hai cháu, - y nói.

- Phải sống xa con cái thật vất vả.

- Đúng vậy.

- Thế còn vợ ngài?

- Cũng vậy, - y nói. Đột nhiên y thấy lúng túng. Y quay ra cửa. - Thôi, chúc chị ngủ ngon.

Về nằm ở giường được độ mười phút, Wolfgang thấy nàng bước vào phòng y.

Hắn ngồi dậy.

- Có chuyện gì vậy?

- Anh bật đèn lên, - nàng nói. - Em muốn anh được nhìn thấy em.

Y bấm nút bật đèn ngủ. Nàng mặc chiếc áo ngủ dài màu trắng, tóc nàng phủ quanh áo.

- Anh nhìn em đây, - nàng dịu dàng nói khi bắt đầu kéo chiếc áo ngủ tuột xuống khỏi một vai.

Hơi thở Wolfgang nghẹn tắc khi một bên ngực nàng lộ ra, đầy đặn và rắn chắc, đầu vú như quả dâu tây nhô lên trên vành núm màu đỏ

tía, sau đó ngực bên kia lộ ra khi nàng kéo tấm áo ngủ xuống tới eo. Mắt y dõi theo đôi tay nàng từ từ vuốt nhẹ mạng sườn, rồi dịch sang vùng bụng thon mảnh cơ bắp mềm mại, đột nhiên nàng kéo áo ngủ xuống dưới quá hông nở nang, cuối cùng nó rơi xuống sàn, để lộ phần mu sẫm màu nhô ra như một mũi tên chĩa xuống dọc theo hai háng đùi.

Nàng tiến sát đến bên giường và hát sang một bên chiếc chăn đắp dưới chân y. Nàng cởi đai buộc chiếc áo ngủ của y và nói, giọng độc đoán:

- Bây giờ chưa nên, anh!

Y không thốt lên được lời nào, chỉ gật đầu tán đồng.

Nàng cúi xuống sát mặt y.

- Khi nào đến lúc, em sẽ nói với anh sau, - nàng bảo và hôn lên môi y.

Sau sáu tuần, khi y lên tàu hỏa đi Paris, nàng và con gái cùng đi với y.

*

*

*

Im lặng. Wolfgang đã ký xong văn bản cuối cùng. Y đưa mắt nhìn Maurice.

- Tôi cho rằng thế là ổn rồi, - y nói.

- Về kỹ thuật thì đúng là như vậy, - Maurice đáp. - Nhưng còn nảy sinh những vấn đề khác.

Wolfgang nhìn thẳng vào Maurice.

- Giấy phép cư trú ở Pháp của Anna lại do chính phủ Pétain cấp. Chế độ hiện hành không công nhận chuyện đó.

- Sao lại không? Đây là giấy phép dài hạn công nhận tình trạng của cô ta với tư cách là người chuyển chỗ ở. Cô ta đã tốt nghiệp Trường đại học Sorbonne trước khi chiến tranh bùng nổ. Hơn nữa, con gái cô ta sinh ở Pháp trước thời tạm chiếm.

- Rất nhiều trường hợp bị rút giấy phép vì người được cấp bị coi là phần tử hợp tác. Và nhiều người ở Paris đã biết rõ quan hệ của cô ta với ông.

Wolfgang suy nghĩ một lát.

- Chúng ta phải làm gì để gỡ chuyện này?

- Tôi đã suy nghĩ dăm ba cách, nhưng cảm thấy vẫn chưa vững chắc. Chỉ có mỗi cách chắc

chấn nhất là nếu cô ta được công nhận là công dân Pháp.

- Hừm! - Wolfgang đứng bật dậy. - Bây giờ ta phải làm gì đây? - Y bước vội tới bên tủ đựng rượu và tự rót cho y một ly rượu snap nữa.

Maurice quay người lại nhìn Anna vẫn ngồi im lặng khi Wolfgang ký các giấy tờ, bộ tách cà phê đặt trên chiếc bàn nhỏ trước mặt nàng. Nàng ngẩng đầu rồi đôi que đang cầm nơi tay và bắt gặp cặp mắt gã. Hai người nhìn nhau hồi lâu, rồi sau đó gã nhìn chỗ khác và nàng lại trở lại với đôi que đan.

Wolfgang nốc cạn ly rượu snap, rót ra thêm ly nữa, quay về chỗ của mình và nặng nề buông người xuống ghế.

- Có thể là công cốc. Có thể ta phải bán các công ty và tổng khứ quách cho rảnh.

- Bây giờ thì ông chẳng thể bán nổi đâu, - Maurice nói. - Nước Pháp đang vỡ nợ. Để dăm năm nữa, khi mọi việc bình thường, chúng đáng giá khối tiền.

- Năm năm, - Wolfgang nói. - Có trời mà biết được năm năm nữa chúng ta sẽ ra sao?

- Nếu chúng ta chết thì chẳng nói làm gì, -

Maurice nói. - Nhưng nếu chúng ta còn sống thì chuyện đáng giá đấy.

- Nếu chúng rút giấy phép của cô ta, chúng ta mất toi tất. Chúng sẽ lấy lại các công ty.

- Giữ lại được thì thật là may. cho ta, - Maurice nói.

Anna nhẹ nhàng nói, mắt vẫn không rời khỏi đồ đan.

- Nếu em lấy một người Pháp, nghiêm nhiên em sẽ có quyền công dân.

Wolfgang nhìn nàng một giây lát, rồi quay sang bảo Maurice.

- Đúng thế không?

Maurice gật đầu.

- Nếu vậy ta sẽ tìm một người nào tin cậy và Anna sẽ lấy anh ta.

Maurice giơ tay chỉ đồng giấy tờ.

- Với cái đồng này thì tôi chẳng còn biết tin cậy vào ai. Ông thấy thế nào?

Wolfgang nhìn tập hồ sơ, rồi đưa mắt nhìn Maurice.

- Anh chưa lập gia đình?

Maurice lắc đầu.

- Nguy hiểm lắm! Khối tên theo tướng de Gaule nghi ngờ tôi. Chẳng qua là vì tôi đã không vượt eo biển Channel vào giây phút cuối cùng còn có khả năng vượt qua được.

- Nhưng chúng đã mua tin của anh. Và những thông tin anh đã bán cho chúng là một lời giải thích hợp lý rằng anh bí mật được lệnh nằm lại để giúp chúng.

- Đúng. Nhưng đây là lúc đang xảy ra chiến tranh. Bây giờ, vấn đề bắt đầu bị lôi ra để tra hỏi.

- Tôi tin rằng ông cậu anh có thể lo cho việc ấy, - Wolfgang nói.

- Ông cậu tôi chết rồi. Ông ấy mất bốn tháng trước đây.

- Thế bây giờ ai là hầu tước Beauville?

- Không ai cả. Cậu ấy chết không có người thừa tự.

- Tài sản thế nào?

- Tôi sẽ định liệu. Nếu không ai trả thuế thừa kế. Tất nhiên phải là người trong gia đình.

- Anh đã định liệu gì chưa?

Maurice lắc đầu:

- Tôi chỉ là vai phụ thôi mà. Nếu bố tôi, anh trai cậu tôi, còn sống, ông cụ sẽ được thừa hưởng tước hiệu. Nhưng bây giờ, tất cả đều đi tong: tài sản, tước hiệu, tất tật.

Wolfgang liền bám ngay điểm này:

- Nếu anh trả thuế, anh có quyền đòi hưởng tước hiệu không?

Maurice suy nghĩ một lát.

- Nếu chính phủ chấp nhận cho tôi trả, theo tôi, được đấy.

- Phải trả khoảng độ bao nhiêu?

- Khá lớn. Năm triệu franc. Không ai biết đích xác cả. Giấy tờ của nhà nước chẳng đáng tin cậy chút nào.

Wolfgang đứng dậy. Y bị kích động.

- Để tôi suy nghĩ một lát.

Hai người thấy y đi đi lại lại trong phòng, rồi cuối cùng đến đứng trước mặt Maurice:

- Nếu các công ty này nằm trong diện bất động sản thì quyền sở hữu có giá trị không?

- Hoàn toàn có giá trị, - Maurice nói. - Mọi người đều phải thừa nhận cậu tôi là người chính trực và trung kiên. Cuối cùng, cậu tôi là một

trong số ít người Pháp dám ở lại Pháp trong khi đó lại coi thường nhà chức trách của Pétain. Thậm chí chúng còn không dám đụng tới ông khi biết ông nuôi các tù nhân ở trong nhà.

Wolfgang hài lòng mỉm cười.

- Nếu vậy thì được rồi. Tất cả các vấn đề của chúng ta đã được giải quyết xong. Anh và Anna sẽ lấy nhau. Tôi sẽ lo đủ tiền để anh đóng thuế và lấy lại tước hiệu. Như vậy, các công ty sẽ được chuyển thành bất động sản và mọi chuyện sẽ đầu vào đấy, - y nhắc ly rượu snap và uống cạn một hơi. - Tôi phong cho anh làm hầu tước Beuville, - y vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ vai Maurice.

Maurice đưa mắt nhìn Anna qua vai Wolfgang. Gã cảm thấy nàng khẽ nhếch mép uể oải cười, tuy mắt vẫn nhìn đôi que đan đang nhẩy nhót trên tay. Nụ cười của nàng cũng khó hiểu như nàng đã cười trong buổi đầu tiên hai người gặp nhau ở Paris, vào mùa thu năm 1940.

*

*

*

Maurice bước lên mấy bậc thang nhỏ từ hè phố dẫn đến cách ngôi nhà nhỏ nằm kẹp thon lỏn giữa đám nhà cao tầng trên Đại lộ Iena, gã bấm chuông gọi cửa.

Một chị hầu mặc quân phục mở cửa và nhìn gã, hỏi:

- Thưa, ông cần gì ạ?

Gã lấy một tấm danh thiếp từ túi ra và đưa cho chị ta.

- Thiếu tướng von Brenner có hẹn gặp tôi.

Chị hầu gái liếc nhìn tấm thiếp.

- *Entrez, m'sieur*⁽¹⁾.

Gã đi theo chị hầu gái bước vào phòng chờ, trong khi đó chị ta đi khuất vào một căn phòng khác. Gã đưa mắt nhìn mấy bức tường. Chúng trống trơn và còn thấy hằn rõ dấu vết của bức tranh đã từng được treo trên đó. Gã vẫn vờ suy nghĩ tới gia đình người Pháp bất hạnh này đã bị đuổi ra khỏi nhà để nhường chỗ ở cho bọn chiếm đóng. Và các bức tranh đã trưng bày trên những bức tường. Liệu những người Pháp đã kịp mang chúng đi theo mình hoặc hiện nay chúng đang

⁽¹⁾ Xin mời ông vào. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

được treo tại một vị trí nào đó trong ngôi nhà của tên thiếu tướng Đức ỏ?

Phía sau gã nổi lên tiếng chân bước của một người đàn ông. Tên lính mặc quân phục đeo lon trung sĩ giơ tay chào.

- *Heil Hitler!*

Maurice giơ cao tay.

- *Heil Hitler!*

- Thiếu tướng sẽ tiếp ngài trong ít phút nữa, - Johann mở cửa. - Xin mời ngài vào chờ trong phòng khách.

- *Avec plaisir*⁽¹⁾, - Maurice bước vào phòng và cánh cửa khép lại sau lưng gã. Đồ đạc cũng như các bức tranh treo trên tường ở phòng này hầu như không bị đụng tới. Một ngọn lửa nhỏ cháy trong lò sưởi.

Gã tiến đến bên lò sưởi và hơ tay trên lửa.

Gã nghe tiếng cửa mở và quay lại, nghĩ rằng đấy là tên thiếu tướng. Nhưng không phải, đấy là một thiếu phụ trẻ, mái tóc dài màu nâu của nàng được chải cẩn thận, hất ngược lên búi thành một búi gọn gàng làm tôn đôi gò má cao

⁽¹⁾ Được thôi. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

và cặp mắt huyền to. Nàng mặc chiếc áo dài màu thâm lịch sự làm tôn thân hình đầy đặn của nàng.

- Ngài là ngài Beauville? - Nàng hỏi, giọng uyển chuyển đúng hệt người Paris.

Gã gật đầu.

Nàng tiến đến bên gã.

- Tôi là Pojarska. Ngài thiếu tướng yêu cầu tôi đón tiếp ngài chu đáo. Có lẽ ngài ấy còn bận lâu hơn ngoài ý muốn. Ngài dùng cà phê hay rượu?

- Cho tôi xin cà phê thì hay hơn.

- Và có lẽ một chút bánh ngọt nữa. *Pâtissier*⁽¹⁾ của chúng tôi là một trong số những người giỏi nhất Paris.

Gã cười.

- Thưa bà, bà hỏi đúng món tôi ưa thích. Đúng vậy. Từ khi nước Đức chiếm Paris, chẳng tài nào kiếm được ở bất cứ đâu một miếng bánh ngọt ngon lành.

Một lát sau, gã ngồi trên đi văng, tách cà phê thật thơm phức được đặt trước mặt gã, nĩa

⁽¹⁾ Người làm bánh ngọt. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

của gã vò nhãn lớp lá sếp như bông của chiếc bánh ngọt *mille feuille*⁽¹⁾.

- Ngon tuyệt, - gã nói.

Nàng nhếch mép cười, vẻ uể oải rồi nói:

- Có nhiều cái ở Pháp sẽ không bao giờ thay đổi.

Gã sững sờ nhìn nàng. Đây không phải là những lời nhận xét mà gã mong đợi được nghe thấy ở trong nhà một tên tướng Đức.

- Thưa bà, trước đây bà sống ở Pháp à?

- Tôi đã học ở đây, - nàng đáp, - Trường đại học Sorbonne. - Nàng bày một chiếc bánh ngọt *mille feuille* khác vào đĩa gã. - Con gái tôi sinh ra ở bên ấy. Ngay sau khi chiến tranh bùng nổ.

- Nếu vậy con gái bà là người Pháp rồi, - gã nói.

- Ba Lan. Người chồng gần đây của tôi và tôi là người Ba Lan.

- Theo luật pháp của nước Pháp, cháu của bà có quyền được nhập quốc tịch Pháp, trừ phi bố mẹ cháu khước từ.

(1) Bánh minfoi. (Bánh một ngàn lá. Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

Nàng suy nghĩ một lát.

- Nếu vậy cháu là người Pháp, vì người chồng mới đây của tôi đã quay về Ba Lan đúng hôm chiến tranh bùng nổ và chúng tôi chưa khai giấy tờ gì cho cháu cả.

Gã cau mày, vẻ dò hỏi:

- Người chồng mới đây của bà?

Nàng gật đầu:

- Anh ấy đã hy sinh bảo vệ đất nước mình.

- Tôi xin lỗi bà, - gã nói.

Nàng đắm chiều suy nghĩ trong giây lát.

- Định mệnh mà, - nàng nói. - Tôi không phải là người góa chồng duy nhất do cuộc chiến tranh này đã gây nên và sẽ không phải là người cuối cùng. Nước Ba Lan không phải là nước duy nhất bị Đức đánh bại và nước Pháp không phải là nước cuối cùng.

Gã im lặng.

- Nhưng nhân dân sẽ tồn tại, ngay dù chúng muốn khuôn ép phải sống theo một trật tự mới, - nàng nói tiếp.

Gã công nhận:

- Đây là sự thật.

Có tiếng gõ cửa. Tên trung sĩ bước vào phòng.

- Ngài thiếu tướng đã rảnh. Ngài yêu cầu mời ông de Beauville sang phòng làm việc của ngài.

Thiếu tướng von Brenne trẻ hơn nhiều so với sự tưởng tượng của gã.

- Ông nói được tiếng Anh chứ?

- Dạ vâng ạ.

- Nếu vậy chúng ta trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ này. Và có điều gì chưa hiểu rõ ý của nhau, Anna đây sẽ giúp chúng ta gỡ ra.

- Dạ, vâng ạ - Maurice trả lời bằng tiếng Anh.

- Bây giờ ta vào việc, - tên thiếu tướng nói. - Bộ công nghiệp Pháp bố trí ông làm việc với tôi, như vậy, chúng ta có thể huy động tốt hơn nền công nghiệp vào nỗ lực chiến tranh chống kẻ thù chung của chúng ta. Tất nhiên, chúng ta phải ưu tiên cho công nghiệp nặng để sản xuất vũ khí và trang thiết bị.

- Thưa ngài, điều ngài vừa nói rất trùng hợp với ý tôi hiểu và mạn phép ngài, tôi đã chuẩn bị

một số tư liệu mà lúc này đang được chuyển tới đây bằng con đường đặc biệt. Tôi sẵn sàng phục vụ ngài bắt tay ngay vào công việc.

*

* *

Nhưng, trong quá trình ba năm, hai tên cùng làm việc với nhau dưới thời tam chiếm, cả hai đều nhận được cơ hội khác để phát triển. Nhiều cơ sở kinh doanh không phục vụ cho chiến tranh bị bỏ bê, vì trong chế độ theo trật tự mới, nhiều cơ sở không được hoạt động. Cả một vùng trống rỗng nổi tiếng, công ty sản xuất nước khoáng tự nhiên, một công ty khác ở miền Nam được coi là nền tảng cho việc sản xuất nước hoa và đồ hóa mỹ phẩm. Chúng là những món hời: giá rẻ và có thể tổng chủ cũ đi bằng cách cho phép được xuất cảnh dễ dàng đến nơi nào mình muốn. Từ đó quyền sở hữu của các công ty này luôn được núp, theo luật pháp cho phép của nước Pháp, dưới danh nghĩa các hội giả danh, không bao giờ thấy ghi công khai tên các chủ nhân thực sự của chúng. Tuy nhiên, khi cần

phải có các quyết định liên quan tới các công ty, chủ nhân chỉ lộ diện trong nội bộ. Để chặn trước mọi sự chỉ trích, trong hồ sơ, Wolfgang đã để Anna đứng tên điều hành. Trong thời gian chiến tranh, tất cả đều là những công ty bị bỏ rơi, sản xuất nhỏ. Chỉ vào giai đoạn hậu chiến, Wolfgang mới dành lại các công ty này. Vào thời gian khi nhu cầu về các sản phẩm và thị trường của chúng sẽ mở rộng.

Chuyện đó xảy ra hơn hai năm trước đây một chút, vào một ngày hè ẩm ướt năm 1943, khi Wolfgang trở về sau khi dự cuộc họp của Ban tư lệnh tối cao mặt trận phía Tây. Anna thấy y bối rối, nhưng nàng vẫn không hỏi han gì, để y tự bộc lộ. Mãi đến sau bữa ăn tối, khi hai người sang phòng làm việc của y và vừa hút xì gà vừa nhấm nháp cà phê, y mới chán nản nói:

- Anh bị gọi về Berlin.

Nàng nhìn y và hỏi:

- Bao lâu?

- Về hẳn, - y nói. - Công việc của anh ở đây đã hoàn tất. Ở Đức nảy sinh một số trục trặc trong sản xuất, họ muốn anh về chăm lo giải quyết.

Nàng im lặng một lát.

- Em phải đóng gói mọi thứ ngay lập tức.

- Không, - giọng y cộc lốc. - Em sẽ không đi với anh.

Nàng nhìn y không nói một lời nào.

- Anh không thể đưa em về Đức, - y nói, giọng đáng sợ. - Gia đình anh...

- Em hiểu, - nàng bình tĩnh đáp. Nàng thở dài, rồi gượng cười. - Em không oán trách anh. Thoạt đầu, chỉ trong sáu tuần lễ, anh nhớ chứ?

- Không phải xa mãi, - y nói. - Anh đã có kế hoạch.

- Em không muốn gây chuyện nguy hiểm cho anh, - nàng nói.

- Sẽ chẳng có gì nguy hiểm hết, - y đáp, - anh đã đề nghị Maurice ngày mai đến dùng bữa sáng với chúng ta và sẽ giải thích cho gã rõ tất cả các kế hoạch về trường hợp của em.

Nàng im lặng một hồi lâu.

- Bao giờ anh về Đức?

- Thứ sáu.

Nàng đắm đuối nhìn vào mắt y, rồi đứng dậy nói:

- Hôm nay thứ ba. Ta về giường đi. Chúng ta chẳng còn mấy thời gian nữa.

*

* *

Wolfgang đợi cho chị người hầu thu dọn xong bát đĩa dùng trong bữa ăn sáng và rời khỏi phòng, rồi mới nói. Maurice và Anna ngồi quanh chiếc bàn nhỏ.

- Nước Đức đã thua trận, - y nói, giọng dứt khoát.

Không ai nói năng gì. Y lại nói tiếp:

- Chiến tranh như công việc kinh doanh. Khi ta không tiến được, ta bị mất đà. Như vậy ta không tự chủ được nữa. Quốc trưởng đã mắc một sai lầm nguy hiểm. Đáng lẽ phải nhân đà xông lên vượt qua eo biển Channel đổ bộ lên nước Anh thì ông ta lại quay sang tấn công bọn Nga. Theo hướng đó thì đi tong hết.

Mấy người kia vẫn im lặng.

- Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian và chúng ta phải có kế hoạch. Sau chiến tranh, sẽ

có rất nhiều thời cơ và chúng ta phải tận dụng chúng, - y nhìn Maurice. - Ta bắt đầu từ anh, anh Maurice. Nếu ta muốn giữ vững những thuận lợi đã đặt ở đây, tại nước Pháp, anh phải chạy sang phe bên kia. Anh vượt eo biển Channel, chạy sang với bọn theo tướng de Gaulle.

- Không được đâu, - Maurice phản đối. - Thấy mặt tôi, bọn chúng sẽ bắn tôi ngay.

- Nếu anh hành động theo kế hoạch của tôi thì không việc gì. Tôi sẽ thu thập cho anh một thông tin mà nó sẽ không có giá trị gì với quân Đồng minh. Thông tin về việc chế tạo và sản xuất những phương tiện không phức tạp mà cho tới lúc này chúng chưa lượm được. Anh sẽ đến gặp ông cậu anh, ngài hầu tước, người rất có danh tiếng, và giải thích với ông ta rằng anh bí mật làm việc với chúng tôi để thu lượm thông tin này. Bây giờ anh đã có được rồi, anh cần sự giúp đỡ của ông ấy để vượt qua eo biển Channel. Tôi tin chắc rằng ông ta có đường dây liên lạc và, với sự hỗ trợ của tôi, tôi có thể đảm bảo cho anh trong vòng một tháng anh sẽ an toàn vượt qua eo biển Channel.

Maurice lưỡng lự:

- Nguy hiểm đấy!

- Nếu ở lại còn nguy hiểm hơn. Khi quân Pháp quay về, chúng sẽ bắn anh về tội phản bội và hợp tác.

Maurice im lặng.

Wolfgang quay sang phía Anna.

- Gia đình anh có từ khá lâu một ngôi nhà nhỏ ở Genève. Anh đã chuẩn bị xong thị thực cư trú để em và Janette đến làm việc ở đây với tư cách là quản gia cho anh. Em sẽ ở lại đây thêm một tháng sau khi anh ra đi. Sau đó em sang Thụy Sĩ. Johann ở lại đây với em để giúp chuẩn bị các thủ tục và giấy tờ mà em sẽ đem đi theo mình, rồi với tư cách là lái xe, anh ta sẽ đưa em đến tận Genève. Em lấy lý do là Janette bị ốm yếu và bác sĩ khuyên phải đưa nó tới bên dãy núi Alpe điều dưỡng. Khi nào em đến sống an toàn trong ngôi nhà bên đó, anh ta sẽ quay về Đức với anh.

Anna nhìn gã:

- Thế anh sẽ làm gì trong suốt thời gian ấy.

- Anh sẽ nghĩ cách đưa toàn bộ gia đình rời khỏi Đức. Vì trên cương vị của anh, toàn bộ

gia đình anh là mục tiêu trả thù của quân Đồng minh.

- Gia đình anh sẽ đi đâu?

- Nhiều nước ở Nam Mỹ đồng ý cho gia đình anh được đến ẩn nấp bên ấy. Tất nhiên là phải trả tiền. Nhưng đây chỉ là vấn đề tiền nong.

- Còn anh thì thế nào?

- Một khi thấy gia đình ra đi an toàn, anh sẽ đến chỗ em ở Genève.

Nàng im lặng giây lát.

- Không có cách nào khác, anh?

Wolfgang lắc đầu:

- Không còn cách nào khác. Kết cục sẽ diễn ra trong một, hai, có thể là ba năm nữa. Nhưng nó sẽ diễn ra, tin anh đi, em.

Họ im lặng một lát, mỗi người một ý nghĩ.

- *Merde!* - Maurice bỗng thốt lên. Gã nhìn Wolfgang. - Tôi khát khao mơ ước một ngày nào đó sẽ giàu có.

Wolfgang mỉm cười:

- Anh cứ làm như tôi dặn và anh sẽ trở thành một người giàu có.

Sau khi Maurice ra về, Wolfgang đứng dậy và bảo:

- Đi theo anh vào phòng làm việc.

Nàng theo y bước vào căn phòng nhỏ y dùng làm phòng làm việc riêng. Y đóng cửa lại và chờ nó khép chặt sau lưng y.

- Bây giờ anh sẽ cho em thấy những gì mà không một ai trên đời này biết, ngay cả Maurice, cả Johann lẫn cả gia đình anh nữa. Không một ai. Trừ anh. Còn bây giờ là em.

Nàng lẳng lặng nhìn y dịch chiếc ghế sau bàn làm việc của y sang một bên và lật tấm thảm trải dưới sàn lên. Y đưa tay lần tìm một mảnh ván lát sàn và khi tìm ra, y ấn nó xuống. Một cánh cửa lật nhỏ, hẹp hơn một *phút*⁽¹⁾, bật mở. Y lôi một chiếc hộp bằng thiếc trông giống chiếc két nhỏ và đặt lên bàn. Y bật chốt, mở hộp ra và gật đầu ra hiệu bảo nàng:

- Em nhìn xem!

Nàng tiến đến bên bàn, dừng lại và cúi xuống nhìn. Hộp đựng đầy những đồng tiền vàng sáng loáng. Nàng lẳng người không nói được lời nào.

⁽¹⁾ Đơn vị đo chiều dài Anh, bằng 0.3048 mét.

Mặt y trở nên nghiêm trang:

- Tiền Lui bằng vàng. Trong kia có bốn chục hộp như thế này. Tất cả là một trăm ngàn đồng tiền.

Nàng thở gấp:

- Trời! Em không có khái niệm, - nàng nhìn y. - Bao nhiêu...?

- Chẳng thành vấn đề, - y đáp. - Chúng là của anh. Chỉ cần biết vậy. Em sẽ mang chúng sang Thụy Sĩ.

- Bằng cách nào? - Nàng hỏi. - Anh cũng biết đấy, hành lý bị lục soát như thế nào khi qua cửa khẩu?

- Anh đã nghĩ tới chuyện đó, - y mỉm cười. Y vẫy tay bảo nàng đi theo y ra đứng bên cửa sổ. Y chỉ cho nàng thấy chiếc xe Mercedes đậu ngoài sân. - Nó trông chẳng khác gì những chiếc xe khác, đúng không nào?

Nàng gật đầu.

- Khác đấy, - y nói. - Máy cửa và thành xe đều được moi rỗng và lót lớp chống tiếng động để các đồng tiền không xô vào nhau gây tiếng động. Anh đã cho trang bị lại đấy.

- Nếu những người lắp đặt lại này để lộ ra thì sao?

- Họ không thể để lộ được, - y nói. - Bọn chúng đều là người Do Thái. Và bọn chúng đã được đưa đi trước đây lâu rồi.

- Chết cả rồi?

Y không đáp. Y quay về bên bàn và cất hộp vào sau chiếc cửa lật, rồi kéo thảm dậy lên và kê ghế về chỗ cũ.

Y ngồi xuống ghế.

- Em sẽ một mình bé chuyển. Anh sẽ bảo cách em nên sắp xếp thế nào vào các kẽ giữa hai lớp vỏ xe. Nhưng không được để ai thấy. Bất kỳ ai. Nếu có người thấy thì tính mạng hai mẹ con em sẽ chẳng đáng giá một xu bẻ. Anh chẳng cần phải giải thích em cũng rõ con người sẽ giở những trò gì để đoạt những đồng tiền loại này.

Nàng gật đầu.

- Em tìm cách thu xếp thế nào để một, hai giờ đêm trong nhà chỉ còn lại mình em. Việc này không thể nào làm trọn một đêm. Phải cả tháng. Khi nào chuyển xong hết ra xe, em rời khỏi đây.

- Sẽ chỉ có một mình Johann đi với em thôi à?

- Không. Cùng đi với em và anh ta còn có tên nữa. Trước đây là lính nhảy dù. Một tên giết người đã được huấn luyện và rèn kỹ. Nếu có rắc rối gì, gã sẽ có cách xử lý.

- Một khi tới nơi rồi, em sẽ phải làm gì?

- Thuê một két sắt đã được đánh số tại một ngân hàng Thụy Sĩ. Sau đó chuyển vàng vào két cũng như cách em chuyển chúng ở đây. Ít một, ít một. Khi nào chuyển hết, Johann và tên trợ giúp của anh sẽ lái xe về Đức trả lại anh.

Nàng buông mình xuống ghế.

- Đây là lần đầu tiên em thấy hoảng sợ.

Wolfgang bình tĩnh nhìn nàng.

- Anh cũng vậy, - y nặng nề nói. - Nhưng chúng ta không có cách lựa chọn nào khác. Nếu chúng ta muốn chung sống với nhau sau khi mọi chuyện đã kết thúc thì đành phải chấp nhận điều này.

*

*

*

Suốt thời gian sống bên nhau, chưa lần nào Wolfgang nói với nàng y yêu nàng. Thậm chí ngay cả khi nỗi dự vọng đã tới cao độ y cũng chỉ rên rĩ và run rẩy, say mê ghì chặt nàng cho tới khi nàng sợ rằng giới vật của y đi quá sâu vào mình. Và ngay cả lúc này, hai người đứng trước cửa ngôi nhà nhỏ của Pháp, giữa cảnh ban mai âm đạm và cửa mở ngỏ, y đứng thẳng người và lãnh đạm.

Y lịch sự cúi người xuống và trang trọng hôn lên hai má nàng.

- Cần thận nhé, - y nói.

- Em sẽ cố gắng, - nàng gật đầu.

Sau đó y quay sang phía Janette, đang đứng bên mẹ, mắt mở to, bế Janette lên. Y hôn lên trán đứa trẻ, sau đó lên môi nó.

- *Auf Wiedersehen, Liebchen*⁽¹⁾, - y nói. -
Cháu phải ngoan và vâng lời mẹ cháu nhé.

Đứa bé gật đầu.

- Xin tuân lệnh Bố Tướng quân.

Wolfgang cười và trao lại Janette cho mẹ nó.

- Anh sẽ gặp lại em vào một ngày gần đây, -

⁽¹⁾ Tạm biệt, cưng. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

y nói, rồi bước ra xe đưa y ra ga, không hề ngoái nhìn lại.

Anna chờ cho tới khi xe đi khuất mới đóng cửa và quay vào nhà. Nàng đặt con xuống đất.

- Mẹ này!

Nàng nhìn con.

- Bố Tướng quân có quay về nữa không, mẹ?

Anna ngạc nhiên.

- Sao con hỏi vậy?

- Chị vú bảo rằng bố đi hẳn và cái nhà ông Maurice ấy sẽ là bố mới.

- Chị vú nói dớ dẩn, - Anna bảo. - Chị ấy ăn nói lung tung chẳng hiểu gì cả.

- Nhưng chị vú bảo rằng Bố Tướng quân đi về Đức và hai mẹ con mình không cùng đi với bố được. Còn bây giờ ông Maurice sẽ lo mọi việc.

- Chị vú nhầm rồi. khi Bố Tướng quân không có đây, mẹ sẽ lo liệu mọi việc. Không ai khác. Chẳng phải ông Maurice, chẳng phải ai khác.

- Thế nghĩa là Bố Tướng quân sẽ quay về, - Janette nói.

Anna lưỡng lự giây lát, rồi gật đầu.

- Đúng, bố sẽ quay về. Và con có thể bảo là chị vú chỉ ăn nói dở dẩn.

Hai giờ sau, khi Johann từ ga trở về, Anna bảo anh ta lên phòng làm việc của tên thiếu tướng và đóng chặt cửa lại. Nàng ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc.

- Tôi cho rằng chúng ta có thể vấp chuyện trực trực.

Johann im lặng, chờ nàng nói tiếp.

- Chị vú. Chị ta nói năng bữa bãi quá. Chị ta đã kể hết cho Janette biết rằng thiếu tướng sẽ không quay trở lại đây nữa. Nếu với một đứa trẻ còn kể lể vậy, thì không biết còn đi kể với ai nữa không?

Johann gật đầu.

- Một lời nói năng không đúng chỗ sẽ có thể gây nguy hại cho kế hoạch của thiếu tướng, - Anna nói.

- Thưa huân tước, tôi sẽ thận trọng trong việc này, - hắn nói.

Anna trở mắt nhìn Johann. Đây là lần đầu

tiên hấn xưng hô tước hiệu với nàng. Từ trước tới nay nàng chỉ là bà Pojarska.

Nét mặt hấn không hề thay đổi.

- Thưa nữ huân tước, bà còn dặn gì nữa không?

- Có vậy thôi, - nàng lắc đầu nói. - Cảm ơn Johann.

Hấn lễ phép cúi người, rồi rời khỏi phòng. Hai ngày sau, chị vú không thấy đến làm việc và không bao giờ quay trở lại làm việc nữa.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

* *

Maurice gọi điện thoại, giọng cảnh giác.

- Tôi cần gặp chị.

Đấy là vào tuần thứ ba sau khi Wolfgang rời Paris và là lần đầu tiên nàng nghe thấy giọng gã trong suốt thời gian ấy.

- Tôi đây, - chị hồn nhiên đáp.

- Chị chẳng hiểu gì cả, - gã nói. - Tôi có thể

bị theo dõi. Bây giờ, sau khi tôi đã đàm phán, tôi không dám tới chỗ chị.

- Ta có thể trao đổi qua điện thoại được không?

- Có một số giấy tờ tôi cần chuyển tới cho chị. Thị thực xuất cảnh của chị và Janette đã được nhà cầm quyền Pháp và Đức chấp thuận. Những vấn đề khác liên quan tới các công việc chung của chúng ta.

- Tôi xin lỗi, - nàng nói. - Tôi không thể đến gặp anh. Johann được lệnh không rời tôi một bước, mỗi khi tôi ra khỏi nhà.

- *Merde!* - Gã im lặng một lát.

Nàng chờ gã nói tiếp.

- Chẳng còn mấy thời gian nữa, - gã nói. - Ngày kia tôi phải ra đi rồi.

Nàng vẫn không nói gì.

- Quá nửa đêm nay, - gã nói. - Chờ tôi ở cổng hậu nhà chị. Nếu một giờ rưỡi đêm không thấy tôi đến thì đừng chờ thêm nữa.

Và mười hai giờ mười lăm nửa đêm, Anna nghe có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Nàng đứng bật dậy và mở cửa.

- Mọi người đều ngủ cả rồi à?- Gã thì thâm.
Nàng gật đầu.

- Còn Johann?

- Từ khi thiếu tướng ra đi anh ta nghỉ đêm tại căn phòng nhỏ ở trên nhà để xe.

- Cho tôi ít rượu, - gã đột ngột nói.

- Đi theo tôi, - nàng nói. Nàng dẫn gã đi trong ngôi nhà tối om tới căn phòng làm việc nhỏ ở tầng hai. Nàng mở tủ để rượu, lấy ra một chai cô nhắc và một chiếc ly. Nàng rót vội rượu đầy ly, rồi đưa Maurice.

Gã uống một hơi hết nửa ly, rồi buông một tiếng thở dài. Gã cảm thấy cơ thể từ từ thư giãn.

- Cứ như người đi trên dây treo ấy, - gã nói. - Tra hỏi. Tra hỏi suốt. Toàn những câu bẫy.

Anna không nói gì.

Gã uống một hớp cô nhắc nữa.

- Chị có được tin gì về Wolfgang không?

- Không. Có tin gì cho tôi à?

Gã nhìn nàng.

- Không đâu. Nhưng tôi cho rằng anh ấy đã bằng cách này cách khác gửi dăm ba lời cho chị.

Anna đánh trống lảng.

- Anh nói có giấy tờ gì cho tôi.

- Có đây, - gã lấy từ trong túi áo vét tông ra một chiếc phong bì. - Thị thực xuất cảnh của chị và Janette, tất cả đều có chữ ký chấp thuận của các nhà cầm quyền Pháp và Đức.

Nàng mở phong bì và xem giấy tờ. Mọi thứ đều hợp lệ. Nàng đặt chúng xuống mặt bàn.

- Anh nói còn có những vấn đề khác.

- Những vấn đề không liên quan gì đến giấy má, - gã nói.

- Tôi không hiểu ý anh.

- Vàng, - gã nói.

- Vàng à? - Nàng hy vọng giọng bối rối của mình có sức thuyết phục. - Vàng nào?

- Tôi nghe đồn Wolfgang đã nhiều lần mua các đồng tiền vàng Lui.

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói tới chuyện này, - nàng đáp. - Và tôi cứ nghĩ rằng mình biết rõ mọi chuyện của anh ấy.

- Anh ấy không nói gì với chị?

Nàng lắc đầu.

- Là nhĩ, - gã nói. - Thông tin do chính một nguồn đáng tin cậy cung cấp.

- Tốt hơn hết anh thử kiểm tra lại xem sao, - nàng nói. Nàng ngập ngừng, sau đó làm ra vẻ như nảy ra một ý. - Rất có thể đây là một cái bẫy mới họ chăng ra nhử anh? Họ muốn phát hiện xem anh đã thực sự thân cận với thiếu tướng như thế nào?

- Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Rất có thể, - gã nhìn nàng vẻ thán phục lộ ra mặt. - Bây giờ tôi bắt đầu hiểu rõ tại sao buổi ban đầu, tôi đã thấy chị thật hấp dẫn.

Nàng mỉm cười, cố giấu niềm vui lộ rõ trong ánh mắt.

- Anh quả đúng là một người Pháp. Và rất lịch thiệp.

- Không đúng, - gã nói và nắm tay nàng. - Tôi tin chắc chị biết rõ tình cảm của tôi đối với chị.

Nàng không rút tay ra. Nàng không muốn tỏ ra quá thô lỗ. Một lúc sau nàng lên tiếng:

- Khuya rồi. Ở lại đây lâu tôi e rằng anh sẽ gặp nguy hiểm.

- Không, - gã nói. Một nỗi hân hoan bùng trên khuôn mặt gã. - Không bao giờ lại có giây phút này. Tôi muốn chị hiểu rõ tình cảm của tôi đối với chị.

- Maurice, - nàng lấy giọng tươi cười nói, khi rút tay về. - Chúng ta đâu còn trẻ con. Bây giờ không đúng lúc và không đúng chỗ tí nào, anh ạ.

- Tôi không cao một thước tám mươi phân như tên tướng Đức, - gã nói giọng thách thức, - nhưng tôi khỏe hơn bất kỳ tên nào và dai sức đến mức cả lũ chúng đều phát thèm. - Gã vội lôi giới vật của gã ra. - Nhìn đây! - Gã bảo.

Anna đưa mắt nhìn và nàng không giấu nổi kinh ngạc. Cái của gã phải to bằng cổ tay và dài đến nửa bắp đùi gã.

- Sờ xem! - Gã ra lệnh. - Em phải dùng cả hai bàn tay mới tóm gọn được đấy.

- Không được, - nàng lắc đầu nói, nhưng mắt vẫn không rời khỏi giới vật của gã.

- Tại sao.

Nàng cố bứt cặp mắt nhìn lên mặt gã.

- Vì em đang có kinh. Và nếu em sờ vào, em sợ không thể...

Gã nhìn dò ánh mắt nàng.

- Em không nói dối anh đấy chứ?

- Em không nói dối đâu, - nàng cố nhếch mép mỉm cười. - Ai lại có thể nói dối một quái vật khổng lồ như vậy đang dọa em?

Gã thở dài và quay đi chỗ khác một lát. Khi gã quay người lại nhìn nàng, quần áo gã đã chỉnh tề.

- Sẽ có lúc, - gã nói, - em không thể nào quên được nó.

*

*

*

Một tuần lễ sau, Anna được chở đến vùng biên giới Thụy Sĩ, Johann và tên cựu lính dù ngồi ở hàng ghế trước xe, nàng và Janette cuộn mình trong chiếc chăn mềm; ngồi ở hàng ghế sau. Tên lính gác biên phòng vẫy tay cho xe họ qua biên giới, thậm chí cũng chẳng thèm khám xét hành lý.

Và bây giờ, sau hơn một năm trôi qua, do tuân theo cách Wolfgang dàn xếp cuộc đính hôn kỳ lạ giữa nàng và Maurice, nàng nhớ lại những lời gã đã nói vào đêm cuối ấy của gã ở Paris. Ngay lúc đó, nàng đã nhận thấy rằng gã nói đúng. Nàng không thể nào quên được. Càng cố gắng tập trung vào đôi que đan ở trên tay, đầu óc nàng lại càng lan man nghĩ tới cái giới vật quái dị của gã.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Wolfgang đóng sập va li lại và đứng dậy. Y đưa mắt nhìn Anna.

- Xong!

- Vâng ạ.

Hai người đứng ở hai bên thành giường đối diện nhau.

- Anh sẽ vắng mặt một thời gian lâu đấy. Có thể là một năm.

- Em biết.

Wolfgang gượng cười.

- Anh không thể đến dự đám cưới của em.

Nàng im lặng không nói gì.

Wolfgang đi vòng qua giường tiến đến bên nàng.

- Chưa bao giờ anh nói anh yêu em, đúng không nào?

Nàng gật đầu.

- Chưa bao giờ cả.

- Nhưng em biết rằng anh yêu em, phải không em?

- Em biết.

- Có lẽ không như những đôi yêu nhau khác. Nhưng anh yêu em theo cách riêng của anh.

- Em biết, - nàng nói. - Như em yêu anh. Theo cách riêng của em.

Wolfgang nhìn đồng hồ đeo tay.

- Có lẽ đến giờ rồi đấy.

Anna mở cửa và ra hiệu cho Johann đang đứng đợi. Anh ta xách va li và hai người bước theo anh ta xuống cầu thang. Xuống đến giữa cầu thang nàng níu tay Wolfgang giữ y lại. Đợi đến khi Johann đã ra khỏi nhà nàng mới nói:

- Số vàng? Anh định liệu thế nào?

- Cứ để nó ở nguyên chỗ đó, - y nói. - Khi nào anh thu xếp mọi chuyện ổn định, anh sẽ viết thư dặn em cách giải quyết.

Nàng vẫn níu tay y.

- Em muốn anh từ đây đi thẳng sang Nam Mỹ chứ đừng về Đức nữa.

- Hãy còn nhiều việc anh cần phải giải quyết tiếp ở bên ấy, - y nói. - Nhưng thôi đừng hốt hoảng, anh sẽ an toàn mà. Anh sẽ ở lại trong khu vực của Pháp mà Maurice đã tìm mọi cách thu xếp ổn thỏa cho anh.

- Em vẫn không tin gã, - nàng nói.

Wolfgang gượng nói đùa.

- Đẹp mặt đối với một phụ nữ đi nói xấu chồng tương lai của mình như vậy đấy!

Nàng không cười.

- Thì em có nói sai đâu.

- Gã là một kẻ tham lam. Hám tước hiệu, hám tiền. Gã biết rằng phải dựa vào chúng ta gã mới có được những thứ đó. Tin anh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Wolfgang.

- Em không muốn sẽ có chuyện gì xảy ra với anh. Anh quá tốt với em.

Y háng giọng.

- Em cũng quá tốt với anh.

- Dù sao anh cũng nên thận trọng.

Y suy nghĩ một lát, rồi nói.

- Em cũng nên thận trọng. Nhớ kỹ những điều anh dặn em. Sau khi lấy nhau, dù gã năn nỉ thế nào, em cũng không sang tên các công ty cho gã. Chỉ chỉ định gã làm tổng giám đốc. Nếu gã có hỏi tại sao em không chịu, em trả lời gã rằng anh không đưa em các giấy tờ sang tên cho em.

- Em nhớ.

- Có vậy mới bắt được gã phải theo mình. Gã không dám giở trò ma mãnh gì hết.

- Em hiểu.

Wolfgang hôn môi nàng. Môi nàng có vị mặn. Y rút ra và nhìn nàng.

- Không khóc.

Nàng gật đầu.

- Không khóc.

- Trong chiến tranh đã xảy ra biết bao chuyện lạ, - y nói. - Nhưng em đã làm cho một trong những chuyện đó trở nên tuyệt đẹp. - Y lại hôn nàng. - Chiếc hôn này dành cho Janette. Nói với nó rằng anh xin lỗi, anh không thể chờ nó đến lúc tan giờ ở nhà trẻ trở về được.

- Em sẽ nói với Janette.

Hai người xuống hết thang, bước ra cửa nhà Wolfgang lại hôn nàng. Hôn âu yếm.

- *Auf Wiedersehen, mein Liebchen*⁽¹⁾.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

⁽¹⁾ Tạm biệt cưng. (Tiếng Đức trong nguyên bản.)

Giọng Maurice hớn hở nổi lên trong ống nghe qua đường dây điện thoại từ Paris gọi đến.

- Chính phủ de Gaulle đã chấp thuận đề nghị của anh. Lúc này em đang nói chuyện với hầu tước de Beauville đấy.

- Ông hầu tước, - Anna nói. - Liệu tôi có thể chúc mừng ông được không?

- Bà hầu tước, - gã nói. - Đấy không phải là tất cả những gì tôi mong đợi bà dành cho tôi.

Nàng cười phá lên.

- Tin này là tin mừng.

- Chưa hết, - gã nói. - Anh đã xoay xỏa hủy hết mọi giấy tờ cũ của em và lập cả một đồng hồ sơ mới cho em.

- Tại sao anh lại làm vậy?

- Đừng hỏi tại sao. Khá tốn kém, nhưng đáng lắm. Bây giờ thì không ai dám đụng ngón tay vào người em. Giấy tờ mới đã được gửi bằng

bưu điện cho em. Việc còn lại là em dán ảnh mới của em vào giấy tờ, rồi đưa đến Lãnh sự Pháp ký là xong.

- Nhưng hiện nay ở Paris còn những người có thể nhận ra em.

- Anh đã nghĩ tới điều đó. Em nhuộm tóc màu vàng hoe và đổi kiểu chải tóc đi. Để dài ngang vai, uốn lượn như những làn sóng là một mới nhất ở Paris hiện nay, như vậy rất hợp với em. Nhỏ lông mày, đánh mắt màu sẫm và tôn cao gò má cũng là một hiện hành. Em hóa trang như vậy trước khi chụp ảnh. Và còn điều này nữa. Em sẽ thấy ghi trên giấy phép cư trú cái tên nữ hầu tước Tanya Pojarska. Anh bỏ cái tên Đức, anh muốn em lấy lại tên cũ, để phòng nhỡ có kẻ nào muốn sinh chuyện.

- Sáng nay, việc trước tiên em phải làm là tới mỹ viện, - nàng nói. Một ý nghĩ thoáng nảy trong đầu nàng. - Xem ra anh khá thông thạo về một thời trang mới nhất đấy.

Gã cười phá lên.

- Chúng ta có xưởng sản xuất nước hoa ở Grasse mà, em nhớ chứ? Đấy chẳng qua là một bước nhỏ để nhảy vào lĩnh vực hóa mỹ phẩm.

Anh đang nghiên cứu thị trường. Xét cho cùng, sự nhếch nhác do những năm chiến tranh gây ra tạo cho chúng ta những cơ hội phát triển ghê gớm. Phụ nữ đã chán ngấy với việc khóc than rồi.

- Em thấy anh nói đúng.

- Anh biết là anh nói đúng mà. Anh đã cố len lõi tiếp xúc lĩnh vực này.

- Em không muốn phát triển nó, - nàng nói. - Nhưng có điều xem ra anh quên.

- Điều gì vậy?

- Đám cưới của chúng ta.

Im lặng một lát.

- Theo anh, khi nào em về tới Paris, ta sẽ tổ chức.

- Không, - nàng nói. - Em biết rõ nước Pháp rồi. Sẽ phải điền một lô một lốc giấy tờ và trả lời hàng chuỗi các câu hỏi. Họ muốn kiểm tra đủ điều và như vậy sẽ kéo dài đến muôn thuở. Ngoài ra, nhờ họ phát hiện ra điều gì thì sao? Như vậy mọi kế hoạch của chúng ta sẽ đổ ra sông ra biển. Chúng ta tổ chức cưới ngay sau khi em hoàn tất giấy tờ. Như vậy đơn giản hóa rất nhiều, - nàng cười. - Hơn nữa, em thấy hay

hay nếu em trở về Pháp với tư cách là phu nhân hầu tước de Beauville.

Nàng có thể hình dung thấy gã vuốt mái tóc bên máy điện thoại.

- Tất nhiên, cưng, - gã vội nói. - Anh sẽ làm tất cả theo ý em.

- À này, - nàng hỏi. - Qua bè bạn anh ở Berlin, anh có nghe được tin gì về Wolfgang không?

- Bật tin, - gã nói.

- Em lo cho anh ấy. Đã hơn hai tháng rồi.

- Anh tin chắc mọi chuyện đều ổn cả. Nếu có sơ suất gì thì anh đã được loan báo. Lúc này chắc anh ta đã rời khỏi đất nước.

- Em hy vọng như vậy.

- Gọi điện thoại cho anh ngay sau khi mọi thủ tục giấy tờ đã giải quyết xong nhé.

- Em sẽ gọi, - nàng nói và đặt máy điện thoại xuống.

Cửa phòng bật mở và Janette bước vào. Cô khom khom tờ giấy cầm ở tay.

- *Maman*⁽¹⁾! - Cô bé kêu lên bằng tiếng Pháp. -

⁽¹⁾ Mẹ. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

Nhìn con chim con vẽ đây này. Thầy giáo xếp nó vào loại A đấy. Thầy bảo chưa bao giờ thấy một bức vẽ con chim như thế này.

Tanya đón tờ giấy. Thầy giáo nói đúng. Chưa bao giờ có một con chim được vẽ như thế này. Chỉ trừ trong cơn ác mộng. Nó là một con chim lai giống giữa thằn lằn, đại bàng và dơi, màu sắc rực rỡ, táo bạo, gây hoảng sợ.

- Đẹp không mẹ? - Janette la lên.

Tanya gật đầu.

- Đẹp lắm, - nàng đưa trả con bức tranh. - Con nên cất kỹ để khỏi mất.

- Con sẽ lồng nó vào khung và treo trên đầu giường con.

Tanya gượng cười.

- Được đấy.

- Họ nói tiếng Pháp qua điện thoại. Mẹ nói chuyện với ai thế.

Tanya bế đứa bé lên. Bây giờ là lúc thích hợp nhất để nói chuyện với nó.

- Mẹ sắp lấy chồng.

Khuôn mặt Janette rạng rỡ một nụ cười sung sướng.

- Bố Tướng quân sắp về à?

- Không, - Tanya nói. - Chúng ta sẽ về sống ở Paris. Mẹ lấy ông Maurice.

Một cảm giác hoảng hốt lướt qua khuôn mặt Janette, đột nhiên nó la lên:

- Dừng, *Maman*, dừng! Con không thích ông ta. Ông ta là người không tốt.

- Ông ấy không phải là người không tốt, - Tanya kiên trì nói. - Ông ấy rất tốt. Rồi con sẽ thấy. Ông ấy rất mến con.

- Ông ấy không thích con đâu! - Janette khóc to. - Ông ấy thường véo con khi mẹ không để ý, đau lắm. Ông ấy căm thù con.

- Ông ấy không cố ý làm con đau, - Tanya giảng giải. - Đây là ông ấy muốn tỏ rõ lòng yêu mến của ông ấy.

- Không, không phải đâu! - Janette nói dứt khoát. - Qua nét mặt ông ta con biết ông ta muốn làm con bị đau và khi con không kêu, ông ấy véo mạnh hơn, - Janette lại càng khóc to hơn. - Con không muốn mẹ lấy ông ấy. Con muốn mẹ lấy Bố Tướng quân cơ.

- Mẹ xin lỗi con, Janette, - Tanya kiên quyết nói, khi đặt con xuống sàn. - Có những điều con

không biết được đâu. Mẹ sẽ cưới ông ấy và đây là lần cuối cùng hai mẹ con ta nói chuyện về vấn đề này. Bây giờ con lên phòng con và nín đi.

Đứa bé thỏn thức lúi lúi bước ra cửa. Khi tới cửa, nó quay lại, lấy mu bàn tay gạt nước mắt, nước mũi và nói giọng ngang bướng:

- Con không cần. Nếu mẹ cứ lấy ông ấy, con vẫn không thích ông ấy.

Ba tuần sau, hai người tổ chức đám cưới, mặc dù Tanya may cho Janette một chiếc áo dài mới màu trắng để dự tiệc cưới, Janette vẫn không chịu cùng hai người đi tới phòng đăng ký.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Tanya ngấm mình trong gương. Nàng vẫn chưa quen nhìn mình với bộ tóc vàng hoe. Trong bộ thời trang mới, nàng tự cảm thấy mình đã trở thành một người xa lạ. Trước đây, nàng cảm thấy bản năng giới tính của mình là tế nhị và kín đáo, còn bây giờ nó công khai và mãnh liệt, thậm chí tựa như tự nó có một sức mạnh riêng. Một sức mạnh mà nàng không kiểm chế được.

Nàng chậm rãi chải tóc, mỗi túm tóc màu vàng óng lại gợi lên một chút thú nhục dục êm dịu. Nàng dừng tay, ngắm mình trong gương. Có chuyện gì không ổn. Sau đó nàng đã nhận ra rằng chiếc áo ngủ bằng lụa trắng nàng đã chọn cho đêm tân hôn không hợp tý nào. Nàng quay lại nhìn chiếc va li nhỏ nàng đã sắp xếp các thứ để chuyển tới khách sạn. Nàng vội xem lại. Một lát sau, nàng đã thay xong áo ngủ khác. Bây giờ, nhìn vào gương, nàng hiểu ra điều thôi thúc nàng xếp chiếc áo ngủ đen viền đăng ten vào va li. Bây giờ nàng đã thay đổi. Bây giờ nàng không còn là nàng nữa. Đầu óc nàng quay cuồng. Một sự lộn xáo.

Nàng lại ngắm nhìn mình. Nàng đã chuẩn bị xong. Đột nhiên nàng cảm thấy chân bủn rủn và phải dùng cả hai tay bấu vào bồn rửa mặt để đứng cho vững. Qua gương, nàng thấy núm vú trên ngực nàng đột nhiên cương nhô lên, cổ choker thủng lớp đăng ten mỏng.

Nàng lắc mạnh đầu để giữ sạch. Có chuyện gì không ổn trong lòng nàng. Nàng nhắm mắt một lát. Nàng đã nhận biết rồi. Cái giới vật kỳ dị lượn lờ trước hàng mi nhắm chặt của

nàng. Vật tượng trưng chủ yếu cho sức mạnh nam giới.

Nàng đợi cho tới khi chân hết bủn rủn, rồi tắt đèn nhà tắm và mở cửa phòng ngủ. Phải một lát sau mắt nàng mới làm quen với ánh sáng mờ mờ.

Gã trần truồng đứng cạnh giường, lưng quay về phía nàng. Không rời xa giường, gã từ từ quay lại. Nàng nhìn thấy trước hết là đôi mắt hà khắc, long lanh và đôi môi xít chặt hàm răng nhỏ trắng, rồi mắt nàng nhìn giới vật của gã. Nàng lại cảm thấy chân lẩy bẩy, miệng đột nhiên khô lại vì hơi thở hắt ra từ cổ họng.

Gã không nói một lời nào, một tay vẫy bảo nàng tiến đến bên gã, tay kia giấu sau lưng.

Nàng lẳng lặng tiến về phía gã. Cuối cùng nàng đứng trước mặt gã, mắt nàng vẫn nhìn xuống phía dưới. Nàng cảm thấy như bị cái chất đàn ông của gã thôi miên.

Đột nhiên, gã dời chỗ và đưa một tay giật mạnh phía dưới tấm áo ngủ màu đen cho tới khi nó rơi xuống sàn quanh chân nàng và nàng trần truồng trước mặt gã. Mỗi lúc này gã vẫn không nói năng gì.

Nàng cảm thấy cái chất ươn ướt của nàng rỉ xuống phía trong đùi non. Nhưng nàng không tài nào nhúc nhích chân tay. Nàng không nhìn thấy gã thu tay để sau lưng lại. Phải một lúc sau cơn đau nhói đột xuất mới truyền từ cơ thể nàng lên não. Không chịu nổi nàng buột mồm thốt kêu lên.

Lần đầu tiên nàng trông thấy chiếc roi chín dải trong tay gã, mảnh kim loại nhỏ bịt đầu mỗi dây da lấp lánh trước ánh đèn. Nàng đưa mắt nhìn cơ thể mình. Vết roi hằn ngang ngực, bụng và đùi nàng, máu rỉ ra tại những chỗ mảnh kim loại xé rách thịt.

Không để nàng kịp nói gì, gã thô bỉ cất tiếng:

- Đồ đi điếm làm tiền bọn Đức! Mày tưởng tao như những tên khác hả? Nô lệ cái của nợ của mày?

Nàng chỉ còn biết lắc đầu. Hết chỗ nói. Kinh tởm đến mức không còn biết nói gì nữa.

Lại quất. Lại đau. Sau đó gã túm tóc nàng, tàn nhẫn xô nàng ngã ra sàn trước mặt gã. Nàng định đưa tay che mặt nhưng gã xoay đầu nàng lại bắt nàng nhìn gã.

Nàng định ngoảnh mặt đi, nhưng gã túm tóc nàng không cho ngo ngoáy. Sau đó gã quất roi. Lần này quất lên lưng. Hai roi. Nàng quằn quại và gào lên. Giọng khản đặc.

Lúc này giọng gã đã trở lại bình thường:

- Vào buồng tắm, tắm sạch sẽ đi, đồ đĩ điếm!

Nàng không nhúc nhích.

Roi lại quất. Cơ thể nàng bật lên vì đau đớn.

- Làm đúng như lời tao bảo!

Nàng từ từ dùng tay và đầu gối nhấc người lên và bò về cửa buồng tắm. Nàng nghe thấy tiếng gã từ phía sau dội lên:

- Gớm đã!

Nàng dừng lại. Nàng trông thấy chân gã bước quanh nàng và dừng trước mặt nàng. Nàng không ngẩng đầu lên.

- Đứng! - Nàng rên la, cố bò tránh né. Nhưng chiếc roi quất xuống, cơn đau quật nàng ngã xõng xoài trên sàn dưới chân gã.

Gã cười phá lên.

- Bây giờ đi được rồi đấy.

Trong lòng nàng trỗi dậy một điều gì đó khiến nàng dám ngược mắt nhìn gã. Giọng nàng

dội lên như tiếng thú, nham hiểm và khản đặc nơi cổ họng.

- Tao sẽ giết mày vì chuyện này!

Gã lại phá lên cười.

- Không, mày không dám đâu, - gã nói, giọng khinh bỉ. - Nếu giết tao, cả hai mẹ con mày sẽ chết. Chắc mày nghĩ tao là một thằng khờ. Tao không khờ đại đâu. Tất cả các hồ sơ của mày đều được cất ở một chỗ an toàn và nếu có chuyện gì xảy ra với tao, chúng sẽ được trao lại cho nhà cầm quyền.

Gã chậm rãi quay về giường và ngồi xuống. Giọng gã đã dịu đi, lúc này có phần nào hòa nhã.

- Tắm rửa sạch sẽ xong vào giường nằm. Tao đợi mày, - nói xong gã với tay kéo chăn đắp.

- Đừng vội nhào vào đấy. Có thể tao sẽ chớp mắt một chút.

Nàng vúi quả đấm của đứng dậy. Nàng dựa người vào cửa một lúc, rồi mới mở. Khi bước từ trong phòng tắm ra, nàng thấy trời đã sáng và hình như gã đã ngủ say. Nàng lặng lẽ tiến đến bên tủ đựng áo dài định mặc quần áo.

Giọng gã từ phía sau nàng dội lên:

- Lại đây!

Nàng làm ra vẻ như không nghe thấy gì.

Gã ngồi dậy trên giường, tay cầm chiếc roi.

- Tao bảo lại đây cơ mà.

Nàng từ từ tiến lại bên gã.

- Nằm xuống đây...

- Không.

Chiếc roi quất lên người nàng. Nàng lặng lẽ lên giường.

Gã hất chân đang đắp trên người ra. Gã nằm lên người nàng. Nhưng nàng đã khô cạn.

Nàng lại kêu thét lên vì đau đớn, dường như cái kích cỡ quá lớn của gã xé bung nát tất cả trong người nàng, nàng tiếp tục kêu la. Cuối cùng gã xả ra trong người nàng.

Gã nằm thở hổn hển một lát trên ngực nàng, rồi chống hai tay nhắc người lên và nhìn nàng. Gã mỉm cười.

- Phải chăng đây là cái cô thực sự mong muốn?

Nàng cảm giận nhìn thẳng vào mắt gã.

Gã giơ tay tát vào mặt nàng. Nàng cảm thấy

những vết hằn ngón tay gây đau nhức. Giọng nàng vẫn lạnh lùng:

- Xong chưa?

Gã gật đầu.

- Nếu vậy rời khỏi người tao. Tao muốn gột sạch những thứ dơ bẩn của mày trên người tao.

Gã nhìn theo nàng bước đến bên cửa buồng tắm.

- Tanya.

Nàng quay lại nhìn gã.

Gã thực sự bối rối.

- Anh không hiểu em. Em muốn gì?

Nàng thở dài:

- Một người đàn ông, - nàng đáp, rồi đóng cửa buồng tắm sau lưng mình.

*

*

*

Lái xe cho xe dừng lại và Maurice bước xuống trước tiên, quay người lại đưa tay đỡ nàng bước xuống. Nàng không đón tay gã, đứng

thẳng người và chờ Janette bước xuống khỏi xe, rồi mới quay lại nhìn ngôi nhà và nói:

- Nhà khang trang đấy.

- Nhà chiếm đoạt, - gã nói. - Chủ nhà muốn bán vội.

Tanya thấy con giữ chặt tay mình. Đây là một ngôi nhà đá màu xám, có bề rộng trên hai chục mét nằm khuất sau lớp chấn song sắt và một khu vườn nhỏ trông ra mặt đường phố.

Nàng bước theo gã tiến về phía cửa ra vào nhà trong lúc lái xe đưa hành lý xuống xe. Viên quản gia mặc chế phục ra mở cửa trước khi Maurice bấm chuông.

- Liệu tôi có phải bế cô dâu bước qua ngưỡng cửa nhà không? - Maurice châm biếm hỏi.

Nàng không thèm đáp lại và bước thẳng vào nhà. Như theo thường lệ, những người trong nhà xếp hàng ngang đứng ở phòng tiếp khách để đón bà chủ mới. Tất cả có sáu người đều mặc chế phục. Henri, quản gia, vợ anh ta Marguerite, là người nấu bếp và bốn cô gái trẻ khác, những người hầu chuyên giặt giũ và làm những công việc khác. René, lái xe, lúc này vẫn ở ngoài kia.

Nàng bắt tay từng người và khẽ gật đầu

đón nhận những lời chào lằm rằm đầy tôn kính của họ:

- Thưa bà hầu tước.

Buổi giới thiệu vừa kết thúc thì một người đàn ông trẻ mở cánh cửa khép kín dẫn ra phòng lớn, anh ta bước ra khi tay cầm một số giấy tờ. Anh ta đứng sững khi trông thấy mọi người.

- Xin lỗi, - anh ta nói tiếng Anh. - Tôi không ngờ ông bà đã tới.

Nghe ngữ điệu trong giọng nói, Tanya chưa thể nhận ra anh ta là người Mỹ, nàng chỉ nhận biết qua bộ áo quần anh ta mặc. Nàng đưa mắt nhìn anh ta rồi nhìn Maurice.

- Em yêu, - Maurice nói. - Cho phép anh được giới thiệu với em phụ tá thừa hành và thư ký của anh, Jerry Johnson. Jerry, đây là bà hầu tước và tiểu thư Janette.

Anh người Mỹ lúng túng khẽ nghiêng mình.

- Rất hân hạnh, thưa bà hầu tước.

Tanya không chìa tay cho anh ta.

- Chào ông Jerry.

- Em có muốn xem nhà không, em yêu?

Tanya lắc đầu.

- Tôi mệt nhoài vì đi đường. Trước hết, tôi muốn được nghỉ ngơi và tắm rửa cái đã.

Maurice gật đầu.

- Tốt lắm! - Gã quay lại bảo viên quản gia. - Anh đưa bà hầu tước về dãy phòng của chúng tôi và chăm lo mọi tiện nghi cho bà. - Gã quay lại nói với Tanya. - Anh còn phải giải quyết dứt điểm với Jerry một số giấy tờ. Lát nữa anh sẽ đến em.

Tanya liếc nhìn anh chàng người Mỹ. Đột nhiên biết bao điều rộn lên trong lòng nàng. Nàng từ tốn gật đầu nhưng nét mặt không để lộ suy nghĩ của mình, rồi cầm tay Janette bước theo viên quản gia lên cầu thang.

Tanya từ từ bước ra khỏi bồn tắm, lấy chiếc khăn tắm lớn choàng vào người. Nàng vội lau khô mình rồi vắt khăn xuống sàn, đến đứng trước gương. Các vết lằn và vết sưng trên cơ thể nàng vào cái đêm tân hôn ấy đã lành nhưng chúng vẫn hằn sâu trong đầu óc nàng. Nàng mặc chiếc áo dài bằng lụa và bước vào phòng ngủ. Nàng bấm chuông gọi chị người hầu và ra ngồi ở bên bàn trang điểm. Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

- Vào đi!

Chị người hầu bước vào và nhún đầu gối chào:

- Dạ, thưa bà!

Tanya nhìn chị ta còn trẻ, tóc xoắn màu sẫm và mắt to màu nâu.

- Tên chị là gì?

- Dạ, thưa bà, là Louise ạ.

- Louise, chị làm ơn cho tôi xin ít nước chè nhé!

- Thưa bà, vâng ạ, - chị hầu gái lại khẽ nhún đầu gối, rồi rời khỏi phòng.

Tanya quay người nhìn vào gương, như vậy là mấy tuần lại phải nhuộm lại tóc màu vàng hoe. Lại có tiếng gõ cửa. Nghĩ rằng chị hầu gái bưng chè lên, nàng bảo:

- Vào đi.

Qua gương, nàng thấy cánh cửa mở ra. Nàng vội kéo chiếc áo dài che kín ngực khi Jerry bước vào phòng, tay ôm một cặp tài liệu. Nàng nhìn anh ta, vẻ dò hỏi:

- Có việc gì thế?

- Ngài hầu tước muốn bà ký những giấy tờ này, - anh ta nói.

Nàng gật đầu.

- Để chúng trên bàn đằng kia, tôi sẽ ký sau.

Anh ta vẫn lưỡng lự đứng nguyên tại chỗ.

- Sao? - Nàng hỏi.

- Hầu tước nói rằng việc quan trọng, bà ký ngay cho.

Nàng đứng bật dậy và đến đứng trước mặt anh ta.

- Anh nói với hầu tước là muốn ký gì thì ký tôi phải xem qua cái đã, - nàng chìa tay ra. - Anh để lại đây cho tôi.

Anh ta miễn cưỡng đặt giấy tờ vào tay nàng, rồi quay ra phía cửa. Nàng gọi giật anh ta lại.

- Nhân tiện, - nàng bất chợt hỏi, - anh cho biết anh đã gặp hầu tước trong trường hợp nào?

- Mấy năm trước đây tại Anh, - anh ta nói. - Tôi là sĩ quan liên lạc giữa Bộ tổng tham mưu với Lực lượng tự do Pháp. Khi chiến tranh chấm dứt, tôi quyết định ở lại châu Âu, hầu tước đã có lòng tốt dành việc này cho tôi.

- Tôi rõ rồi, - nàng trầm ngâm gật đầu, rồi

mỉm cười. - Chắc hẳn cả hai có chuyện thú vị lắm đây.

- Đúng vậy, - hẳn nói, cảm thấy thoải mái hơn và mỉm cười. Hẳn lại định quay ra, tay đã nắm núm cửa.

- Jerry!

Hẳn quay lại nhìn nàng, tay vẫn nắm núm cửa.

- Dạ thưa bà?

- Anh và Maurice là người tình của nhau từ bao lâu rồi? - Nàng hỏi giọng chân thật.

Nàng thấy mặt hẳn đỏ bừng và cặp mắt, bình thường màu xanh ngả xám, trở nên xanh lá cây vì căm giận. Đôi môi hẳn mím chặt và hẳn hăm hăm rời khỏi phòng, cửa đóng sầm sau lưng hẳn.

Nàng ngồi bên chiếc bàn nhỏ kê cạnh cửa sổ, nhấm nháp chén chè và đọc tập hồ sơ khi Maurice bước vào. Nàng đưa mắt nhìn gã.

- Anh nên gõ cửa trước chứ, - nàng thản nhiên nói. - Đây là điều lịch sự tối thiểu.

Gã đỏ bừng mặt giận dữ.

- Jerry nói lại với tôi rằng cô không ký các giấy tờ.

- Chừng nào chưa đọc chúng, - nàng nói, giọng vẫn thản nhiên. Nàng nhìn tập hồ sơ trong tay mình. - Bây giờ tôi đã đọc xong, tôi không ký tất cả chỗ này đâu.

- Tất cả đều được chuyển thành bất động sản, sau khi chúng ta lấy nhau, - gã nói. - Wolfgang bảo chúng ta sẽ làm như vậy.

- Anh ấy bảo vậy, - nàng vui vẻ tán thành.

- Nếu vậy thì ký đi!

- Không, - nàng lắc đầu.

- Cô phải ký, - gã nói. Theo sự thỏa thuận ấy, tôi đã chỉ không biết bao tiền của.

- Thật đáng tiếc, - nàng nói.

- Ngay ngôi nhà này, tôi cũng phải ề cổ ra mua.

- Tôi để ý thấy giấy tờ sở hữu mang tên anh, nhưng tiền lại do các công ty của Wolfgang chi. Tôi không cho rằng anh ấy có ý định làm giàu cho anh bằng tiền túi của anh ấy.

- Vậy là cô có ý định giữ tất đấy, - gã đau xót nói.

- Trừ phi tôi được Wolfgang cho biết phải làm ngược lại.

- Nếu bất tin hần thì sao?

Nàng nhún vai.

- Theo luật pháp của nước Pháp, cô có nghĩa vụ về tiền bạc trong mọi trường hợp, - gã nói.

- Tôi hiểu rõ điều đó, - nàng bình tĩnh nói. - Nhưng ngày mai, tôi đến gặp công tố viên và sau khi ông ấy đã sửa lại những chỗ cần thiết trong giấy tờ, tôi sẽ thanh toán.

- Thế còn tôi, cô định thế nào?

- Đúng là đã đến lúc ta nên trao đổi, thỏa thuận với nhau. Anh sẽ đảm nhiệm chức tổng giám đốc các công ty. Điều hành chúng cho tốt, lúc đó chẳng có lý do gì có thể ngăn cản anh làm giàu.

- Cô không thể làm thế được đâu, - gã buồn bã nói. - Cô có thể bị trục xuất.

- Thế anh sẽ đi đâu nếu anh phanh phui chuyện này? - Nàng chưa xót mỉm cười. - Nhất là khi tôi phải khai với họ trường hợp dẫn tới đám cưới của chúng ta.

Gã lẳng lặng nhìn nàng.

- Bây giờ anh có thể đi được rồi đấy, - nàng bình tĩnh nói, như muốn đuổi gã ra. - Và nhân tiện xuống dưới nhà, anh thông báo với viên

quản gia rằng trong ít phút nữa tôi sẵn sàng xem xét sổ quyết toán ngôi nhà.

- Thưa bà hầu tước, bà còn cần gì ở tôi nữa không ạ? - Gã châm biếm hỏi.

- Còn đây, - nàng nói. - Bảo cái thằng bạn trai của anh cuốn xéo khỏi nhà trước bữa ăn tối. Anh biết rằng lũ đày tớ thích ngồi lê đôi mách như thế nào đấy. Tôi cho rằng không có điều gì đặc biệt thú vị bằng những lời loan truyền khắp Paris rằng ông hầu tước là một kẻ đồng tính.

Chờ cho tới khi cửa đã đóng lại sau lưng gã, nàng mới bước vào phòng tắm và mở hộp đựng đồ mỹ phẩm. Nàng vội bỏ các lọ cream và nước hoa ra khỏi hộp, cho tới khi chỉ còn lại dưới đáy hộp một chiếc hộp nhỏ bằng da. Sau đó nàng lấy chiếc hộp bằng da ra và cầm nó trong tay.

Nàng đọc dòng chữ dát vàng lấp lánh:

W.v.Br⁽¹⁾.

Nàng mở nắp hộp. Những lưỡi dao cạo bằng thép phát ra ánh lấp lánh. Bảy lưỡi. Mỗi ngày trong tuần dùng một lưỡi. Nàng thấy chúng trong buồng tắm tại ngôi nhà ở Genève và, do bốc đồng, nàng đã bỏ chúng vào hộp mỹ phẩm

⁽¹⁾ Wolfgang von Brenner. (Viết tắt tên của tên thiếu tướng.)

của mình. Bây giờ nàng biết rằng đây hoàn toàn không phải do bốc đồng. Đột nhiên nàng chợt nhận thấy rằng không phải Wolfgang đã vô tình bỏ lại. Y đã cố tình để lại tại chỗ nàng có thể thấy rõ.

Nàng vội quay về phòng ngủ và đứng ở giữa phòng. Một lát sau, nàng nảy ra một ý. Nàng để mỗi bên đệm nằm một lưỡi dao cạo, sau hai chồng gối giữa đệm và lớp ván đầu giường. Rồi hai lưỡi ở dưới đệm, mỗi mép một lưỡi, chỗ dưới chân giường. Một lưỡi dưới lớp đệm chiếc đi văng nhỏ kê trước bàn cà phê, một chiếc dưới lớp đệm ghế dài và chiếc cuối cùng giấu sau rèm cửa sổ gần bàn ăn sáng.

Nàng đưa mắt rà soát lại lần cuối cùng, rồi cất hộp da vào buồng tắm đúng lúc viên quản gia gõ cửa phòng.

Suốt hơn hai giờ đồng hồ, viên quản gia đã dẫn nàng đi xem ngôi nhà và khi cuối cùng, lúc trở về phòng mình, nàng đã tỏ lời khen ngợi anh ta.

- Anh làm việc rất tận tụy, Henri. Tôi thấy hài lòng.

Anh ta nghiêng mình.

- Cảm ơn bà. Thưa bà, bà cho phép được dỡ hành lý của bà ạ?

- Được, cảm ơn anh.

- Tôi sẽ báo Louise đến giúp bà. Hẳn lúc này Louise đã thu dọn xong phòng của tiểu thư, - anh ta lưỡng lự một lát. - Bà định dùng bữa tối vào lúc mấy giờ?

- Tám giờ.

- Tại phòng ăn?

Nàng nhìn anh ta, vẻ dò hỏi.

- Tại sao anh hỏi vậy?

Anh ta lúng túng.

- Ông hầu tước báo với tôi là đêm nay ông không ăn tối ở nhà.

Nàng im lặng.

- Có lẽ bà và tiểu thư dùng bữa tối tại phòng ăn sáng thì tiện hơn. Ở đấy thật dễ chịu và có thể ngắm khu vườn.

Nàng gật đầu.

- Ý hay đấy, Henri. Cảm ơn anh.

- Cảm ơn bà, - anh ta lại nghiêng mình và bước tới bên cửa.

- Henri.

Anh ta đứng lại.

- Dạ, thưa bà.

- Anh đã đưa tôi đi thăm các phòng, trừ phòng của chồng tôi. Tôi muốn đi thăm ngay bây giờ.

- Thưa bà, bà tha lỗi cho, - anh ta nói, giọng ngại ngùng, - tôi cho rằng...

- Không. Tôi chưa thấy phòng đó. Thậm chí cũng chưa biết nó nằm ở đâu nữa.

Henri đưa tay chỉ một chiếc cửa hẹp trở trong bức tường cuối phòng nàng.

- Xin mời bà đi theo tôi.

Nàng nhìn tấm cửa. Hẹp hơn các cửa khác, mãi lúc này nàng cứ đinh ninh đây là cửa nhà tiêu. Cửa dẫn ra một hành lang hẹp, chưa đầy một mét bề ngang và dài khoảng hơn một mét, cuối hành lang có một tấm cửa hẹp khác.

Henri mở cánh cửa thứ hai và nàng bước vào phòng Maurice. Nàng đứng một lúc. Nàng đã rõ tất. Maurice chiếm phòng đẹp nhất dành cho gã. Cả bốn cửa sổ đều nằm ở mặt tiền nhà trông sang khu công viên bên kia đường phố. Và mới được trang hoàng theo kiểu còn đàn bà hơn cả chính căn phòng của nàng. Nàng bước vào

phòng tắm. Ngay phòng tắm, cũng rộng gấp đôi phòng tắm của nàng.

Nàng ra khỏi nhà tắm và thấy viên quản gia đứng ở giữa phòng, đợi nàng.

- Đẹp lắm, anh Henri.

- Thưa bà, vâng ạ, - giọng anh ta mang sắc đề phòng thủ thế.

- Tôi đã nghĩ lại. Hôm nay anh đừng bảo Louise dỡ hành lý của tôi vội. Ngày mai còn kịp chán.

- Thưa bà, vâng ạ.

- Ngày mai ta cũng đổi phòng. Tôi sẽ dọn sang đây, con gái tôi dọn tới chỗ của tôi, còn các thứ của Maurice anh sẽ chuyển sang phòng con gái tôi.

- Nhưng, thưa bà, - giọng anh ta sững sốt.

- Sao cơ, anh Henri? - Nàng lạnh lùng hỏi.

- Ông hầu tước. *Le patron*⁽¹⁾, - Henri lắp bắp. - Ông hầu tước không thích làm vậy đâu ạ.

Nàng bắt gặp ánh mắt nhìn kiên định của anh ta.

- Nếu tôi nói cho chính xác, anh Henri, *le*

⁽¹⁾ Ông chủ. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

patron là người chủ của anh, người trả lương cho anh *N'est-ce-pas*⁽¹⁾?

- Thưa bà, chính xác là như vậy ạ.

- Nếu vậy anh chẳng có lỗi gì trong việc này, - nàng nói, giọng vẫn lạnh lùng. - Khi tôi là người trả lương cho anh, chứ không phải ông hầu tước, thì tôi là *la patronne*⁽²⁾. Và là người duy nhất anh phải làm vừa lòng.

Mắt Henri sụp xuống trước ánh mắt nàng. Anh ta nghiêng mình.

- Thưa bà hầu tước, vâng ạ.

- Còn điều này nữa, anh Henri, - nàng dặn thêm. - Ngày mai khi chuyển các phòng, anh sẽ gọi thợ khóa đến thay ổ khóa các phòng.

- Thưa bà, vâng ạ. Thưa bà, bà còn dặn gì nữa không?

Nàng quay ra dãy hành lang hẹp.

- Khi nào ông Jerry chuyển đồ của ông ấy rời khỏi đây, anh báo cho tôi biết ngay.

- Thưa bà, ông ấy đã chuyển rồi ạ. Cách đây

(1) Đúng không nào? (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

(2) Bà chủ. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

hơn một giờ, khi chúng ta đang đi trên cầu thang lên lầu tư.

- Được, - nàng nói. Nàng đã chọc tức hắn và biết rằng hắn sẽ không bỏ qua. - Cảm ơn, anh Henri.

*

* *

- Ông Maurice có ăn tối với chúng ta không, mẹ?

Tanya nhìn con qua chiếc bàn nhỏ.

- Không, cưng. Ông ấy ra phố rồi.

- Với cái cô gái ấy à, mẹ? - Janette hỏi, giọng tò mò.

Tanya lúng túng.

- Cô gái nào?

- Ai mà chẳng biết rõ, - Janette ngây thơ nói. - Đấy là một cô gái. Một cô gái mặc quần áo đàn ông.

Tanya trố mắt nhìn con gái.

- Anh ta không phải là con gái. Anh ta là đàn ông.

- Nếu cô ấy là đàn ông, tại sao mẹ lại đuổi cô ấy ra khỏi nhà? - Janette chăm chọc hỏi.

Tanya sững người. Đứa bé nhìn tinh hơn nàng.

- Chúng ta cần phòng để phòng nhỡ có ai đến chơi, - nàng giải thích, song cảm thấy cách ấy không ổn.

Ăn súp xong, Janette ngồi im lặng. Cô vẫn giữ ý của mình và chờ cho Henri bày xong đĩa khác, cô nói:

- Con vẫn cho rằng cô ấy là con gái.

- Tại sao con nghĩ vậy?

- Lúc con đang bước xuống cầu thang ở bếp thì ông Maurice xuống bảo cô ấy rằng mẹ ra lệnh bắt cô ấy rời khỏi nhà.

- Điều đó không có nghĩa anh ta là con gái.

- Lúc con lên cầu thang, con đi ngang qua phòng cô ấy. Cô ấy đang khóc và ông Maurice hôn cô ấy và bảo cô ấy là mọi việc sẽ đâu vào đấy. Anh ta có cử chỉ đúng hệt như một cô gái.

Tanya im lặng, mãi sau mới lên tiếng:

- Có lẽ anh ấy bị dốt dần.

Janette lắc đầu.

- Cô ấy lấy các áo dài từ trong tủ áo ra và xếp chúng vào va li. Khi hai người thấy con đứng ngoài cửa, ông Maurice lấy chân đá cửa cho đóng sập vào. Nhưng họ không đánh lừa được con.

- Chuyện chẳng ra đầu ra đũa gì cả, - Taynya nói để dứt chuyện. - Hơn nữa, anh ta đã đi rồi và sẽ không quay trở lại nhà nữa.

Hai mẹ con im lặng cho tới khi món ăn đầu bữa được dọn ra. Janette cắt miếng thịt trên đĩa.

- Nấu ngon đấy chứ, mẹ? Dầu bếp Pháp nấu ngon hơn Thụy Sĩ.

Tanya mỉm cười.

- Đúng đấy, cưng.

Janette lại đưa thức ăn lên đầy mâm.

- Con thực sự thích món này.

- Ngày mai con sẽ dọn sang phòng ngay cạnh phòng mẹ.

- Thế ông Maurice ở đâu?

- Ông ấy sẽ dọn sang phòng của con.

Một nụ cười bỗng rạng rỡ trên khuôn mặt Janette. Cô rời ghế và chạy đến bên mẹ, quàng tay ôm mẹ.

- Thật không, mẹ? - Cô kêu to.

Tanya ôm chặt con vào lòng.

- Thật, con ạ. Con là đứa con duy nhất của mẹ.

- Con vui quá, mẹ!

Tanya tắt đèn trên đầu giường vào lúc nửa đêm. Nàng cảm thấy đôi mắt nặng như lớp chì. Hôm nay là một ngày dài dằng dặc, mở đầu từ lúc sáu giờ sáng ở Genève. Chín giờ ngồi trên tàu mệt nhoài người, ấy là chưa kể lúc tàu đỗ và khởi hành. Nàng định thức chờ Maurice về, nhưng chịu không nổi. Nàng muốn chợp mắt ngủ một lúc.

Những giọng nói và giọng cười lơ mơ lọt vào giấc ngủ của nàng. Nàng cố gắng bứt ra khỏi chúng, nhưng không được. Cuối cùng, nàng mở mắt ra và nhìn các chữ số trắng lân tân trên mặt đồng hồ báo thức. Ba giờ kém mười. Nàng xoay người nằm ngửa, nghe cho rõ tiếng động.

Hình như chúng từ ngoài hành lang nổi lên phòng của hai vợ chồng lọt vào. Có ai cũng ở ngoài ấy với Maurice thì phải. Nhưng tiếng nói bị nhòe không rõ nên nàng không đoán được ngoài đó có một người hay hơn nữa. Nàng nằm im trong bóng tối. Một lát sau, tiếng động lảng lảng và nàng nhắm chặt mắt, rồi thiếp đi.

Nàng không rõ bao lâu sau, tiếng công tắc bật đèn nổi lên và làn ánh sáng đột nhiên ủa vào phòng đã đánh thức nàng tỉnh giấc. Nàng bật ngồi dậy trên giường, mắt nàng bị lóa trước ánh sáng chói lòa. Đôi mắt nàng nhanh chóng thích nghi ngay.

Cánh cửa thông sang hành lang hé mở và Maurice đứng sau cửa, nhìn nàng.

- Cút đi! - Nàng lạnh lùng nói.

Maurice mở toang cửa, bước vào phòng. Gã trần truồng như nhộng tay phải kéo lê chiếc roi chín dải dưới sàn. Gã đứng lại giữa phòng, nhìn nàng.

Nàng nhìn gã, rồi nhìn thẳng vào mặt gã.

- Bây giờ không phải lúc, - nàng nói, giọng lạnh lùng. - Cút đi!

Gã bỗng phá lên cười, rồi quay đầu lại gọi:

- Vào đi, Jerry, cưng. Để ta cho mi thấy phải xử sự như thế nào với một đồ đi điểm cho Đức.

Jerry ló đầu qua ngưỡng cửa. Hắn cũng trần truồng, tay cầm một chai cô nhắc. Hắn nhìn nàng cười rúc rích.

Chiếc roi quất vào người nàng. Nàng giơ tay lên, dùng cánh tay che mặt đỡ các dải da. Roi lại quất, đập vào ngực nàng, may nàng chưa bỏ chần ra.

- Ra khỏi giường, đồ đi điểm! - Maurice gầm lên.

Nàng lạng lẽ rời khỏi giường, tấm áo ngủ bằng bông màu trắng của nàng xòa xuống tận sàn. Nàng đứng thẳng người, mặt đối mặt với gã.

- Jerry, xé áo ngủ của nó ra, - Maurice ra lệnh.

Say bí tử, Jerry lão đảo bước tới bên nàng.

- Như một cuộc rượu chè, phải không cưng?
- Gã hỏi, tay lắc lắc chai cô nhắc.

Nàng nhìn hắn không đáp.

- Cút! - Maurice quất quất roi. - Xé áo ngủ của nó ra. Tao sẽ cho biết nó muốn gì.

Nàng không nói gì khi Jerry định giật áo ngủ khỏi người nàng. Nhưng lớp vải bông quá chắc nên hắn không giật ra được. Cuối cùng, hắn kéo được áo tuột qua vai nàng và nó rơi xuống sàn. Hắn nhìn nàng, rồi sấn lại và sờ ngực nàng.

- Cô nàng có đôi tí khá bự, - hắn nói, giọng thèm muốn.

Nàng tức giận hất tay hắn ra.

Hắn say bết nhè.

- Đừng sợ, cưng. Sáng năm chúng chảy sẽ xuống tận bụng cô em thôi mà. Tí to bao giờ cũng vậy. Lúc đó hết vênh vác.

Chiếc roi quất ngang người nàng. Nàng nghiêng rặng chịu đau.

- Lại đây! - Maurice ra lệnh.

Nàng lẳng lặng tiến lại gần gã, đứng ngay trước gã, mắt nàng nhìn thẳng vào gã. Gã túm tóc nàng, bắt phải nhìn xuống phía dưới.

- Nhìn chủ mày đi, con nô lệ dâm dăng!

Nàng định quay đầu đi, nhưng chiếc roi lại quất vào vai, gã tức giận muốn cưỡng nàng quỳ xuống dưới chân gã.

Nàng cố mím chặt miệng. Lần này chiếc roi quất thẳng vào lưng nàng, nàng rú lên đau đớn.

- Bây giờ. Mày có làm theo điều tao bảo không.

Nàng lấy người che chiếc đi văng nhỏ gần ngay chỗ gã đứng. Nàng lần tìm dưới đệm đi văng và sờ thấy lưỡi dao cạo.

Maurice phá lên cười đắc thắng.

- Tao đã kể với mày nó muốn gì mà.

Bây giờ lưỡi dao cạo đã nằm trong tay nàng. Lưỡi dao lóe lên dưới ánh đèn. Một tia máu đột nhiên bắn tóe ra từ người Maurice, chảy từ rốn xuống đám lông trên xương mu gã.

Maurice gào lên trước cơn đau đột ngột xuất hiện. Gã đưa mắt nhìn xuống.

- Mày làm gì tao thế, đồ đĩ bợm? - Gã thấy máu. - Mày giết tao chết mất! - Gã gào lên và ngã lăn lộn trên sàn vì đau đớn.

Nàng đứng dậy, nhìn xuống gã, tay nàng còn cầm lưỡi dao cạo dính máu. Sau đó nàng quay sang phía Jerry.

Hắn bỗng tỉnh rượu, mặt trắng bệch, hắn thấy buồn nôn. Hắn nhìn lưỡi dao cạo trong tay nàng và định nói gì nhưng hắn không nói được

lời nào. Mắt hắn nhìn nàng chăm chăm, đầy hoảng sợ.

- Tao có thể giết nó, nhưng tao tha, - nàng bình tĩnh nói.

Nàng bước qua người Maurice và tiến về phía buồng tắm. Đến cửa buồng tắm nàng quay lại bảo Jerry.

- Tốt hơn hết mày nên gọi bác sĩ. Gã cần được băng bó, nếu không có thể chết vì mất máu.

- Bà định làm gì đây? - Hắn hỏi, giọng khàn khàn.

- Tao về ngủ ở phòng con gái tao, - nàng nói.
- Xét cho cùng tao chẳng phải chịu trách nhiệm gì về chuyện hai đứa chúng mày nốc rượu rồi làm gì nhau.

Khoảng mười giờ sáng hôm sau, sau khi đưa Janette tới trường mới. Tanya đang ngồi uống cà phê ở bên chiếc bàn ăn sáng thì nàng thấy Maurice bước vào phòng. Nàng đưa mắt nhìn gã.

- Anh ngồi xuống đây, - nàng bình tĩnh nói, làm ra vẻ như đêm qua đã chẳng xảy ra chuyện gì. - Trông anh không được khỏe lắm.

Gã buông mình xuống ghế.

- Bác sĩ bảo tôi sẽ bị kinh hải đến suốt đời.

- Tệ thật, - nàng nói và không bình luận gì thêm.

Gã lấy bình cà phê và rót ra một tách. Gã nhấp một ngụm và nhìn nàng.

- Bây giờ ta làm gì?

Nàng bắt gặp ánh mắt gã.

- Bỏ cái trò ấy đi và bắt tay vào công việc. Ta chẳng đã thu xếp mọi thứ để vì công việc đó sao.

Gã buồn bã chúi mũi vào tách cà phê.

- Anh là một nhà kinh doanh cừ, - nàng nói.

- Wolfgang đã bảo vậy từ mấy năm nay. Tôi quý trọng điều đó và quý trọng tài năng của anh. Tôi không hề thay đổi ý kiến về điểm này.

Gã ngược mắt lên. Gã nói, giọng đầy thán phục.

- Chị là một phụ nữ lạ kỳ, Tanya.

- Có thể, - nàng nói. - Nhưng giữa hai chúng ta có một điểm giống nhau.

- Điểm gì vậy?

- Chúng ta đều là những kẻ sống sót, - nàng

chậm rãi nói. - Chung lưng đấu cật ta sẽ tiến xa và đừng để một giây phút dở dẩn nào gây hại cho nhau, chúng ta phải giữ mình để cùng nhau tiến xa trên con đường dài.

Gã định nhấp chút cà phê. Cà phê đã nguội ngắt. Gã đặt tách xuống.

- Chị không tức giận vì những chuyện đã xảy ra chứ?

- Tôi tức giận à? - Nàng hỏi. - Càng suy nghĩ kỹ, tôi thấy phải bỏ qua đi. Anh có giận không?

Gã suy nghĩ một lát.

- Có. Và không. Nhưng chị nói đúng. Ta cho qua.

- Ta vẫn có thể làm cho nó tô đẹp cuộc sống, ông hầu tước ạ, - nàng mỉm cười. - Cho cả hai ta.

Gã ngẩng đầu lên và lần đầu tiên trong sáng nay, gã bắt gặp ánh mắt nàng. Sau đó gã từ từ gặt đầu.

- Bà hầu tước. Tôi bắt đầu tin rằng bà đúng.

- Tất nhiên. Tôi đúng, Maurice, - nàng mỉm cười. Nàng nhắc chiếc chuông gọi người hầu lên

- Bây giờ, để tôi gọi Henri và bảo dọn cho anh cà phê nóng và bữa điểm tâm.

Giọng nói từ trong ống điện thoại thốt ra. Vẫn oang oang khắp hành lang như mười hai năm trước đây.

- Johann Schwebel đây!

Maurice giật thót tim. Đã sau mười năm, gã vẫn thấy sợ. Gã không nói được lời nào.

- Nhớ ra tôi chứ? - Giọng nói không mang rõ ngữ điệu Đức. - Kể cũng khá lâu rồi.

- Đúng, - Maurice đáp. - Kể cũng khá lâu rồi.

- Tôi đã gọi điện cho nữ hầu tước, nhưng bà không có nhà. Người ta chuyển cho tôi nói chuyện với ông.

- Đúng. Bà ấy được mời đi dự bữa ăn trưa.

- Chúng ta sẽ thu xếp gặp nhau, - Johann nói.

- Tất nhiên, - Maurice đáp. - Ông đang ở đâu đấy?

- Ở Paris.

- Để tôi gọi điện cho Tanya và tôi sẽ gọi lại ông, - Maurice nói.

- Đừng. Tôi sẽ phải vòng vèo quá nhiều. Sáng mai tôi sẽ gọi điện thoại cho ông, khoảng mười một giờ.

- Tốt lắm! - Maurice nói.

Ông điện thoại bật tiếng trong tay gã. Gã nhìn nó một lát, rồi từ từ quay về bên bàn làm việc. Gã rút một điều thuốc lá và cố châm hút. Chẳng dễ dàng gì. Tay gã run run.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Bác sĩ im lặng khi giúp Tanya rút chân ra khỏi bàn khám. Ông lùi lại khi nàng quay người ngồi dậy, tấm áo choàng bệnh viện trắng bằng vải bông rơi xuống quanh người nàng.

- Bà mặc quần áo đi, - ông nói khi cô y tá đến đỡ nàng. - Mười phút nữa tôi sẽ khám cho bà tại phòng khám riêng khác của tôi.

Ông rời khỏi phòng trước khi nàng chưa kịp

hỏi câu nào. Cô y tá mở chiếc tủ nhỏ treo quần áo của nàng và loay hoay phía sau lưng nàng tháo các nút buộc bó chặt chiếc áo dài mặc lót trong.

Bước vào căn phòng khám nhỏ, ông bác sĩ thấy nàng ngồi trên chiếc ghế da thoải mái trước bàn làm việc của ông. Ông khép cửa cẩn thận và ngồi vào sau bàn, đối diện với nàng.

- Bác sĩ Pierre, bác sĩ trông rất nghiêm nghị,
- nàng nói.

Ông ta gật đầu.

- Bà đang có mang.

Nàng mỉm cười.

- Có vậy thôi à? Thế mà tôi hoảng trong giây lát. Ta sẽ lo liệu chuyện đó.

Bác sĩ lắc đầu.

- Lần này thì chịu.

Tanya choáng váng.

- Tại sao lại chịu? Trước đây ta đã giải quyết đâu vào đấy cả rồi mà.

- Bà đẻ lâu quá. Cái thai quá lớn. Nó đã được khoảng mười lăm tuần rồi.

- Trời! - Nàng nói.

- Sao bà không đến chỗ tôi sớm hơn? Như các lần trước ấy? Bốn, năm, sáu tuần thì chẳng có vấn đề gì.

- Tôi bận, - nàng nói. - Hơn nữa tôi lại không để ý gì cả. Tôi bị tắc kinh mấy lần, rồi lại có đều.

- Bà lầm rồi, - ông bác sĩ nói.

- Nghe đâu thai lớn như của tôi, vẫn nạo được, - nàng nói.

- Đúng. Nhưng rất nguy hiểm. Hơn nữa bà bị vướng mấy nhân tố không cho phép làm chuyện đó. Thứ nhất, trong bảy năm gần đây, bà đã nạo thai ba lần mà theo tôi được biết, sau khi xử lý xong, bà không được khỏe lắm. Thứ hai, bà hoàn toàn chẳng trẻ trung gì. Ba mươi tám tuổi, và về mặt thể lực mà nói, cơ thể bà không khỏe mạnh, cũng như tử cung và buồng trứng của bà không đủ đàn hồi để chịu đựng một ca phẫu thuật như ca này. Bà có thể bị vỡ tung và chảy máu chết trước khi lấy được thai ra.

Nàng thở dài.

- Cho tôi xin một liều thuốc lá, được không?

Ông bác sĩ đẩy bao thuốc qua bàn và châm thuốc cho nàng. Ông ta chờ một lúc, rồi nói tiếp.

- Ông hầu tước sẽ vui mừng.

Nàng cười gằn.

- Ông biết rõ chuyện này, ông bác sĩ Pierre. Bàn dân thiên hạ biết rất rõ. Họ biết rõ nó là ai. Đây sẽ là một trò cười lớn nhất ở Paris.

- Bà không còn cách lựa chọn nào khác. Trừ phi bà muốn chết.

Nàng chậm rãi lắc đầu.

- Bà có thể bỏ đi chỗ khác một thời gian. Sinh xong sẽ chẳng ai biết gì.

- Tôi sẽ phải đi trong bao lâu?

Bác sĩ nhìn nàng và nói:

- Bây giờ thì chưa thấy rõ. Ăn kiêng khem người bà sẽ nhỏ và quần áo mặc không bó thì chẳng ai thấy đâu. Có lẽ chỉ cần vào ba tháng cuối.

Nàng lắc mạnh đầu.

- Không thể được. Tôi có biết bao việc phải làm. Tôi không thể rời công việc kinh doanh lâu như vậy. Sẽ sinh rất nhiều chuyện rắc rối.

- Nếu vậy, theo tôi bà nên trao đổi với ông

hầu tước và xem xem bà có thể giải quyết ra sao. Tôi tin chắc cả hai ông bà có thể cùng nhau gỡ chuyện mà dư luận đang tập trung chú ý.

Nàng cười phá lên.

- Có thể là dư luận. Nhưng không phải cái thế giới mà chúng ta đang sống trong đó.

- Cuộc sống của bà còn quan trọng hơn những điều mọi người suy nghĩ.

Nàng công nhận.

- Đúng thế.

- Bà có biết bố đưa trẻ là ai không?

Nàng nhìn bác sĩ.

- Tại sao ông lại hỏi vậy?

- Nếu lấy được mẫu máu của ông ấy thì thuận lợi hơn. Để làm xét nghiệm Rh. Vả lại, đã mười bảy năm trôi qua, kể từ khi con gái bà ra đời và cơ thể bà đã thay đổi nhiều.

Nàng suy nghĩ một lát. Tháng này nàng đã nằm với hai người đàn ông. Nhưng về logic thì đúng là với người Mỹ. Nàng đã đi lại thường xuyên với anh ta suốt ba tuần cuối của tháng mà nàng thấy tắc kình lần đầu.

- Biết, - nàng đáp.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

- Ông ấy có thể cho bà loại nhóm máu của ông ấy không?

Nàng nhún vai.

- Ai mà biết được? Anh ấy đã cùng vợ và các con về Mỹ rồi. Tôi không thể viết thư cho anh ấy, có thể bị trở ngại. Tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.

- Bà nên gọi điện đi, - bác sĩ Pierre nói.

Nàng chậm rãi gật đầu và đứng dậy.

- Tôi sẽ gọi.

Ông bác sĩ cũng đứng lên.

- Trước khi bà về, cô y tá sẽ đưa bà tờ chế độ ăn kiêng khem đã in sẵn. Bà cứ ăn uống giữ gìn theo chế độ đó bà sẽ xuống cân. Bà được đưa cả bản danh mục các loại vitamin và nước khoáng dùng thêm hàng ngày để duy trì thể lực và năng lượng của bà. Tôi muốn khám lại cho bà khoảng sau đây một tháng nữa.

Nàng đưa mắt nhìn ông ta.

- Ông tin chắc rằng không thể nạo được thai?

- Tôi có thể làm được, nhưng tôi khuyên bà không nên làm việc đó, - ông ta nói. Bác sĩ bắt

gặp ánh mắt nàng. - Và bà đừng làm bất kỳ một trò đại dột nào đấy, vì chúng chỉ dẫn bà tới cầm chắc cái chết đến chín phần mười.

- Tôi sẽ không làm điều gì đại dột đâu, bác sĩ Pierre, - nàng nói. - Tôi hứa đấy.

- Được, - bác sĩ mỉm cười. - Và khi nhận được loại nhóm máu, bà gửi ngay cho tôi nhé, - ông ta bước vòng quanh bàn đến hôn lên má nàng, - và đừng lo, bà Tanya. Chúng ta đã vượt qua những điều gay go nhất.

Nàng gật đầu. Trong chiến tranh, ông ta đã bị tống vào trại tập trung, ông còn mang số tù xăm trên cánh tay. Do là bác sĩ, ông ta không bị đưa đến phòng hơi độc. Xúc động nàng hôn má ông ta.

- Đúng vậy, bác sĩ Pierre. Cảm ơn ông.

*

* *

Janette gấp cẩn thận chiếc áo cánh và xếp vào va li, rồi bước lùi lại. Đây là thứ cuối cùng cần phải đóng xếp. Cô cẩn thận đưa mắt nhìn quanh phòng. Cô hài lòng thấy không quên thứ

gì, cô đóng va li và khóa lại, sau đó cô đặt nó xuống sàn cạnh những chiếc va li khác. Bấy giờ sáng mai cô sẽ ra tàu đi đến trường ở Thụy Sĩ.

Cô quay về bên bàn làm việc của mình gần cửa sổ và gọi điện cho cô bạn Marie Thérèse. Chuông điện thoại réo được một lúc mới thấy Marie Thérèse nhấc ống nghe. Như thường lệ, cô hồn hển:

- Hello!

- Mình đã xếp xong rồi, - Janette nói.

- Ôi, trời! - Marie Thérèse thốt kêu lên. - Thế mà mình chưa sắp xếp gì cả.

- Cậu có cần mình tới và giúp một tay không? - Janette hỏi.

- Cần quá đi chứ, - Marie Thérèse cười rúc rích. - Nhưng chúng ta sẽ chẳng bao giờ đóng xếp xong cả đâu. Lại như đêm qua thôi.

*

*

*

Janette nhớ lại. Chiều hôm qua hai người đến xem phim tại rạp chiếu bóng Mỹ ở Champs

- Élysées Vô cơ nổi loạn, phim truyện do diễn viên mới của Mỹ, James Dean, đóng. Đây là lần thứ tư hai cô đã đến xem phim ở rạp này và toàn những phim nói về lớp người choai choai của Mỹ, trạc như hai cô. Bố mẹ các cô chẳng hiểu gì về các cô. Và có một điều gì đó về James Dean đã lưu lại trong các cô. Chỉ cần nhắm mắt lại, cô nào cũng hình dung thấy mình là Natalie Wood đang được James Dean ghì chặt trong đôi tay chàng.

Lần này, lúc ra khỏi rạp, Marie Thérèse đã mua một tấm áp phích ảnh James Dean. Chàng đang trong tư thế dùng, quần gín hẹp, hông tóp và chân hơi khuyu, mặt cẩu kính và giận dữ, mắt hé nhìn đầy vẻ thách thức, một mớ tóc màu nâu ngả vàng hoe xõa xuống mắt. Cô mua để dán lên tường trên giường ngủ ở trường.

Về đến nhà, Marie Thérèse lấy va li ra khỏi chiếc tủ nhỏ, và đặt lên giường. Cô mở va li ra và vẫn để nguyên tấm áp phích cuộn tròn vào đó.

- Coi như bắt đầu đóng xếp, - cô nói.

Janette gật đầu.

- Mình mới bắt đầu đấy. Một va li đã xếp

xong và chỉ còn đúng một chiếc nữa phải đóng xếp thôi.

Marie Thérèse nhìn cô.

- Mình ao ước như cậu. Cậu gợn gàng đầu ra đấy. Mình cứ đến phút cuối mới quay như chong chóng.

Janette cười.

- Nhưng cậu luôn luôn xoay xở ổn cả.

Marie Thérèse cười rúc rích.

- Đúng, nhưng chẳng hiểu tại sao nữa, - cô mở ngăn kéo bàn và lấy ra một ôm đồ lót và ném xuống giường gần va li. Cô bắt đầu xếp tách riêng ra từng loại. Cô nhìn chúng vẻ ngán ngẩm:

- Tởm quá nhỉ?

Janette nhún vai. Toàn loại vải bông màu trắng và màu be.

- Bình thường. Nhà trường bắt mặc vậy. Chúng ta không được quyền lựa chọn.

- Mình căm ghét chúng, - Marie Thérèse nói. - Mình cho rằng James Dean không thích những thứ của này, cậu có nghĩ vậy không?

Janette cười.

- Mình chẳng rõ chàng có thích hay không?

Marie Thérèse cười rúc rích.

- Cứ thử đưa chàng xem và xem xem chàng nghĩ gì, - cô cầm tờ áp phích, mở nó ra và dùng hai chiếc đinh ghim nó lên tường. Chàng nhìn hai cô gái với ánh mắt giận dữ. Marie Thérèse nhặt một chiếc nịt vú và chiếc slip uớms vào người ngoài lớp áo dài. - Chàng có thích những thứ này không? - Cô hỏi.

Giây lát sau cô quay lại bảo Janette:

- Thấy chưa? Mình bảo cậu là chàng không thích chúng mà. Cậu uớms thử vào người xem có khá hơn không?

Janette nhặt một bộ và lặp lại như Marie Thérèse đã làm. Marie Thérèse nhìn Janette rồi lại nhìn tấm áp phích và lắc đầu.

- Không khá hơn, - cô ném mấy thứ đó xuống giường. - Cái nhà trường đó dần!

Janette định tháo tấm áp phích xuống.

- Đừng, - Marie Thérèse vội ngăn lại. - Chàng không thích, chắc vì chúng ta mặc chúng ở bên ngoài quần áo. - Cô vội kéo chiếc áo dài của mình tuột qua đầu và trên người chỉ còn độc chiếc nịt vú và slip, giây lát sau chiếc slip cũng

rơi theo chiếc áo dài nằm trên sàn. Cô đứng trước tấm áp phích, bộ ngực đầy đặn của cô bó trong chiếc nịt vú bằng vải bông màu be. - Khá hơn không, anh James? - Cô quay lại bảo Janette: - cậu cởi áo dài ra đi.

Janette chậm rãi cởi áo dài ra.

- Lựa! Bằng lựa đen! Cậu kiếm đâu ra thứ slip lựa này thế? - Marie Thérèse ngạc nhiên hỏi.

- Bố dựng tờ cho đấy. Ông ấy bảo ông ấy chúa ghét thứ đồ bằng vải bông bọn mình mặc.

- Thế ông ấy thấy cậu mặc bao giờ?

- Vào mùa hè, trời nóng quá mình để ngõ cửa để có gió. Ông ấy trông thấy mình khi đi ngang qua cửa. Hôm sau, ông ấy vào phòng mình và đặt hộp đồ lót lên bàn học của mình và bảo:

- Ngay từ lúc này, cô sẽ mặc những thứ này khi ở nhà. Mấy thứ kia xấu xí quá, - nói xong ông bỏ ra ngoài.

- Lạy Chúa! - Marie Thérèse thở gấp. - Ông ấy còn làm gì nữa.

- Sau đấy, thỉnh thoảng ông vào phòng mình khi mẹ mình vắng nhà và ngồi xuống ghế, bắt

mình mặc thứ này đi đi lại lại trong phòng, trước mặt ông. - Janette quay đầu nhìn cô bạn. Marie Thérèse há hốc mồm, mắt mở to tròn xoe.

- Có vậy thôi? - Marie Thérèse hỏi. - Không còn gì nữa à?

Janette phá lên cười.

- Cậu còn biết nhiều chuyện hơn thế nữa. Ông ấy là một tên đồng tính nổi tiếng nhất thành Paris.

- Thật à? - Marie Thérèse ngạc nhiên.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

- Nếu vậy lo đóng xếp đồ cho xong đi, - Janette nói vào ống nghe. - Sau bữa ăn tối mình sẽ đến rủ cậu đi xem phim.

- Không được đâu, - Marie Thérèse bảo: - Thường vào những tối trước hôm mình rời nhà để đến trường, mình bao giờ cũng ở nhà với bố mẹ mình.

- Thôi được rồi! Bảy rưỡi sáng mai, hẹn gặp lại cậu trên tàu nhé!

Janette đặt ống nghe xuống và thấy Maurice đang đứng nơi cửa phòng cô để ngủ. Cô nhìn đồng hồ. Năm giờ. Ông ấy về sớm. Thường ông ấy không bao giờ về trước bảy giờ tối.

- Cô vừa nói chuyện với ai? - Maurice hỏi, giọng nghi ngờ. Gã bước vào phòng.

Cô sụp mắt nhìn sàn nhà.

- Marie Thérèse.

- Có gì mà nói chuyện lảm với đồ con gái dở dẩn ấy? - Gã hỏi.

Cô không đáp, mắt vẫn nhìn xuống.

- Mẹ cô đâu?

- Tôi không biết!

- Chưa về nhà à?

Janette nhún vai.

- Tại sao cô không nhìn tôi?

Cô ngược mắt nhìn lên và cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

- Mẹ cô có gọi điện thoại không?

- Tôi không hỏi.

Môi Maurice mím chặt thành một đường rãnh giận dữ.

- Chắc chắn cái mũ dơ dáy ấy chiều nay đang đứ đờn với một thằng bạn đã đực nào đó của mũ, - gã cảm lẫn. - Động có việc gì quan trọng thì chẳng thấy bóng vía mũ đâu.

Janette lại cụp mắt nhìn xuống. Cô không đáp.

- Nếu mũ gọi điện cho cô và cô nói chuyện được với mũ, nhớ bảo mũ rằng có điều quan trọng tôi muốn gặp mũ.

Cô gật đầu.

- Quan trọng! Hiểu chưa? Tôi cần phải nói chuyện với mũ.

Cô lại gật đầu, ~~mắt vẫn không~~ nhìn gã.

Gã điên tiết tát cô.

- Nhìn tao khi mày trả lời tao!

Cô nhìn gã, cảm thấy chân run lẩy bẩy.

Gã lại tát cô.

- Điều quan trọng. Hiểu không?

- Vâng ạ, - cô khẽ nói, giọng nghẹn trong lồng ngực. - Tôi hiểu rồi.

Gã tai quái nhìn cô.

- Một ngày nào đó hai mẹ con mày sẽ phải trả cái giá mà con đĩ điếm ấy đã gây ra cho tao.

Gã bước ra khỏi phòng, giận dữ đóng sập cửa.
Janette bủn rủn buông người xuống ghế.

★

★ ★

Jacques Charelle trông thấy Tanya khi nàng vừa bước qua cửa Relais Plaza. Vào giờ cốc tay, căn phòng chật ních người, tiếng rì rầm trò chuyện vang khắp phòng như một bày ong vừa bay qua. Anh ta đứng dậy và khước khước tay vẫy.

Tanya cố lách tới bên bàn anh ta, vừa đi vừa gật đầu chào những người quen biết. Jacques lịch sự hôn tay nàng, kéo bàn để nàng có thể bước vào ngồi xuống hàng ghế đệm. Nàng ngồi quay lưng ra cửa sổ, mặt quay về phía trong phòng. Jacques ngồi đối diện với nàng. Đúng lúc đó, hầu bàn tiến lại gần và đặt một tấm danh thiếp ngay trước mặt nàng. Nàng đưa mắt lướt đọc kiểu chữ gôtic Đức in trên thiếp, rồi hỏi hầu bàn.

- Người đưa tấm thiếp này, - nàng hỏi, tìm bỗng đập rợn, - ông ta đâu rồi?

- Ông ta vừa rời khỏi đây, - hầu bàn nói. - Ông ta bảo là không dám quấy rầy bà.

Tay vẫn cầm tấm danh thiếp, Tanya rời khỏi chỗ ngồi và gần như chạy ra cửa. Một chiếc xe tắc xi rời khỏi lề đường nhưng nàng không biết ai đang ngồi trong xe và đường phố gần như tịch không một bóng người. Nàng lại đưa mắt đọc tấm danh thiếp.

JOHANN SCHWEBEL

Giám đốc tài chính

downloadsachmienphi.com

von CRENNER GmbH

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

MONTEVIDEO - MUNICH

URUGUAY FWG

Nàng lật mặt sau tấm danh thiếp. Johann viết hện nàng, nét chữ vẫn không thay đổi: "Vào lúc 0900 giờ ngày mai, tôi sẽ ở bên máy điện thoại số như sau... Làm ơn gọi điện cho tôi. J..."

Nàng từ từ bước quay vào Relais Plaza. Jacques đứng dậy và hỏi, giọng lo lắng:

- Có chuyện gì không vui à?

- Không, - nàng quay về chỗ ngồi và đáp. - Chẳng có chuyện gì cả. Đấy chẳng qua là một

người từ lâu em không gặp và em muốn được thấy anh ta.

- Người tình cũ? - Jacques mỉm cười.

Nàng lắc đầu.

- Không hẳn như vậy.

- Em yêu, nghe anh, - anh ta nói, giọng đúng là của một người Pháp sắc sảo, - chẳng nên đuổi theo mối tình cũ. Nó sẽ chẳng bao giờ giống như em tưởng nhớ khi đã tóm bắt được.

Nàng nhìn anh ta và nói:

- Thôi em về đây. Em cho rằng không có gì thực sự quan trọng bằng việc tối nay em sẽ ở bên con gái em.

*

*

*

Hơn bảy giờ tối Tanya về đến nhà. Henri ra mở cổng.

- Chào bà hầu tước.

- Chào anh Henri. Có thư từ gì không?

- Thưa bà không. Nhưng ông hầu tước đã có mặt ở nhà.

Nàng gật đầu.

- Còn Janette?

- Thưa bà, cô ấy ở trong phòng của cô ấy, - chờ một lúc; anh ta hỏi: - Thưa bà, bà định dùng bữa tối vào lúc mấy giờ?

- Tám rưỡi, - nàng bước lên cầu thang và đáp. Nàng tiến đến cuối hành lang và dừng lại trước cửa phòng Janette. Nàng vội gõ cửa.

Janette mở cửa và mỉm cười:

- Mẹ!

Tanya ngả người về phía trước hôn con gái, rồi theo chân con bước vào phòng. Nàng vội đưa mắt nhìn mấy chiếc va li xếp cạnh cửa.

- Con đã đóng xếp xong tất cả rồi à?

- Sẵn sàng cả rồi, mẹ ạ. Bảy giờ sáng con sẽ đi.

Tanya mỉm cười.

- Khao khát quay về trường hả?

- Phần nào thôi, - Janette đáp. - Đúng vậy mẹ. Con đã chán nghỉ hè rồi. Paris vào mùa hè chán ồm. Đại đa số bọn con gái đã đi nghỉ hè.

- Có thể mùa hè sau, mẹ sẽ không bị mệt. Hai mẹ con mình cùng đi dã ngoại.

- Có thể, - Janette nói, - nhân đây con quên nói với mẹ, ông Maurice về nhà sớm. Ông ta đang chờ mẹ. Ông ta bảo con nói với mẹ có điều rất quan trọng muốn trao đổi với mẹ, ngay sau khi mẹ về.

- O.K. - Tanya nói. - Mẹ bảo Henri chuẩn bị bữa tối vào lúc tám rưỡi. Được không, con?

- Với con thì ổn, - Janette nói. Cô nhìn mẹ.

- Chỉ có hai mẹ con mình? Hay cả ông Maurice cùng ăn với ta.

- Nếu con muốn thì chỉ có hai mẹ con mình, - Tanya nói.

- Con muốn vậy.

- Như vậy chỉ có hai mẹ con mình, - Tanya nói khi rời khỏi phòng. - Lúc nào đến giờ, mẹ gọi con.

*

* *

Maurice ngồi trên đi văng, tay cầm chai cô nhấc đã vơi một nửa.

- Cả buổi chiều nay cô ở đâu?

Nàng lơ đi như không nghe thấy câu hỏi.

- Anh muốn gặp tôi?

- Chiều nay cô liếm láp của nợ của thằng nào?

- Nếu có, thì cũng không liên quan tí nào tới anh. Đấy hoàn toàn không phải loại người như anh. Còn bây giờ, anh có điều gì quan trọng nói với tôi, có hay không nào? Nếu không, để tôi đi tắm.

- Cô không đợi ai gọi điện hôm nay chứ, - gã tức giận hỏi.

Nàng chợt hiểu ra chuyện gì rồi. Chẳng cần gã phải nói ra. Nàng im lặng.

- Johann Schwebel, - gã gầm gừ. Gã dõi theo nét mặt nàng. Nàng không hề để lộ ra chút gì. - Cô không ngạc nhiên?

- Tôi mà ngạc nhiên? - Nàng lấp liếm hỏi.

- Có lẽ cô nói không đúng tâm trạng, - gã nói. Cô còn quan tâm bằng mấy tôi chứ!

- Tôi thấy chuyện đó chẳng liên quan gì tới tôi và anh. Sổ sách trung thực. Phần của Wolfgang không ai đụng tới.

- Cô ngốc lắm, - gã gầm lên. - Nếu chúng

muốn đòi lại? Đòi tất lại thì sao? Như vậy ta sẽ đi đâu?

- Anh ấy bảo thế à? - Nàng hỏi.

- Không. Hắn chỉ đơn thuần muốn được gặp cả hai chúng ta. Tôi bảo hắn gọi điện lại vào lúc mười một giờ.

Nàng nhìn gã. Mặt gã đỏ gay vì rượu và nàng hiểu ra rằng gã chưa bao giờ uống nhiều rượu như thế này.

- Anh gọi điện lại cho anh ta và hẹn gặp nhau.

- Hắn nói hắn phải long đong quá nhiều và sẽ gọi điện cho chúng ta.

Nàng gật đầu.

- Đúng vậy. Tựu trung, chúng ta không rõ anh ta còn có công việc làm ăn gì khác ở Paris?

Xử sự như vậy, Johann đã có lý do của ông. Ông biết rằng mình sẽ gọi điện cho Maurice vào lúc mười một giờ, vì vậy ông đề nghị nàng gọi điện cho ông lúc chín giờ.

- Dù thế nào đi nữa, sáng mai ta sẽ biết rõ cả, - nàng nói khi rời khỏi phòng.

Gã đứng bật dậy.

- Tôi chỉ đợi cô để thông báo cho biết tin này. Tôi không ăn tối ở nhà. Cô có dùng xe nữa không?

- Không. Anh cứ lấy xe mà đi. Tối nay tôi sẽ ăn tối với Janette.

*

*

*

Johann rời khỏi Georges Cing và đợi xe tắc xi, Paris. Nó không bao giờ thay đổi. Ngay cả trong những năm sau chiến tranh. Giống như bản thân người Pháp. Ích kỷ. Mưu chước, đòi hỏi, tự cao, tự đại. Đứng nguyên một chỗ và nói, nhìn ta. Ta đẹp không? Đẹp nhất thế gian chứ? Và rắc rối ở chỗ, đó là sự thật. Sự thật, nếu anh có cái giá để trả.

Người gác cửa mở cửa xe tắc xi, và cùng một lúc, vừa cẩn thận bỏ đồng năm frăng vào túi và vừa ngả mũ ra. Johann bảo lái xe biết địa chỉ, rồi ngả người ra lưng ghế, mở cặp lấy tập hồ sơ ra xem.

Hồ sơ gồm những bản báo cáo các khoản mà

công ty Pháp nợ do ngân hàng của ông thu thập cho ông. Ông đưa mắt đọc lướt tập đầu.

Nước khoáng, Công ty vô danh. Giám đốc điều hành: hâu tước de Beauville. Sản phẩm: nước khoáng đóng chai, mỗi chai một lít, chủ yếu bán cho khách sạn nhỏ và quán ăn, rất hạn chế đại lý bán lẻ. Ban quản trị theo đuổi một chính sách không cạnh tranh, không quảng cáo dựa trên giá bán (30% tới 40% rẻ hơn nước khoáng của Evian, Vittel, v.v...). Dự tính thu nhập trung bình 3 năm là 10 triệu frăng, thực lãi là một triệu rưỡi frăng. Ước tính giá trị tài sản và nhà máy, thiết bị và hàng kiểm kê là 45 triệu frăng. Không chứng từ hoặc ước tính nợ. Ước tính tiền ký quỹ là 40 triệu frăng. Phải thanh toán ngay các hóa đơn từ 10 đến 30 ngày. Mức thuế cho chịu là AAAA tới 25 triệu frăng.

Lãnh địa của hâu tước de Beauville, công ty vô danh. Giám đốc điều hành: hâu tước de Beauville. Sản phẩm: rượu vang, sâm banh, cô nhắc bán với lượng lớn (theo yêu cầu) cho các nhà trồng nho khác và đóng chai. Dự tính thu nhập trung bình 3 năm là 125 triệu frăng: thực lãi là 25 triệu frăng. Ước tính giá trị, tài sản và

nhà máy, thiết bị và hàng kiểm kê là 400 triệu frăng. Không có chứng từ hoặc ước tính nợ. Ước tính tiền ký quỹ là từ 250 triệu tới 325 triệu frăng. Phải thanh toán ngay các hóa đơn từ 10 đến 30 ngày. Mức thuế cho chịu là AAAA tới 200 triệu frăng.

Nước hoa Tanya, công ty vô danh. Giám đốc điều hành: hầu tước de Beauville. Sản phẩm: nước hoa, ô đơ côlonhơ, nước hoa rẻ tiền, dầu thơm, bán buôn cho các công ty để đóng chai và các cơ sở hóa mỹ phẩm để họ có thể dán nhãn riêng của họ. Dự tính thu nhập trung bình là 100 triệu frăng; thực lãi là 45 triệu frăng. Ước tính giá trị, tài sản và nhà máy, thiết bị và hàng kiểm kê là 110 triệu frăng. Không có chứng từ và ước tính nợ. Ước tính tiền ký quỹ là 250 triệu đến 325 triệu frăng. Mọi hóa đơn phải thanh toán ngay từ 10 đến 30 ngày. Mức thuế cho chịu là AAAA đến 100 triệu frăng.

Ông xếp hồ sơ đầu tiên xuống dưới các hồ sơ khác và bắt đầu đọc bản báo cáo thứ hai.

Johann lấy một điều thuốc lá châm hút rồi chuyển sang đọc bản báo cáo cuối cùng.

Ông gấp tập hồ sơ lại và đưa mắt qua cửa xe nhìn xe cô qua lại. Về nhiều mặt, không một công ty nào đã được điều hành theo phương thức đặc thù Pháp. Lớn hoặc nhỏ, tựu trung, từ trước đến giờ không một công ty nào thanh toán hóa đơn đúng lúc, không một công ty Pháp nào duy trì sự thăng bằng tiền mặt nhiều hơn nhu cầu hàng năm. Maurice chẳng bao giờ làm như vậy. Gã giải quyết được một số phép tính nhẩm nhanh. Tất nhiên, đây là do Tanya. Tiền được gửi vào đấy, vì nàng giữ tiền cho von Brenner. Theo bản quyết toán này có năm mươi phần trăm lãi suất thuộc về Wolfgang.

Xe tắc xi đậu bên lề đường, Johann xuống xe. Ông nhìn đồng hồ đeo tay. Chín giờ kém năm. Ông trả tiền xe và vội bước lên văn phòng luật sư. Ông đã linh cảm đúng. Ông mừng là đã yêu cầu Tanya gọi điện cho ông tới đây. Ông có cảm giác mình sẽ gặp nàng trước khi gặp Maurice.

*

*

*

Ông mở cửa khi nghe thấy tiếng gõ nhẹ, rồi né sang một bên nhường lối nàng bước vào phòng tiếp khách của khách sạn. Ông từ từ khép cửa và quay lại nhìn nàng. Hai người im lặng nhìn nhau một hồi lâu, rồi ông háng giọng.

- Bạn bè cũ không nên gặp nhau ở quán ăn hay tại văn phòng đại diện.

Nàng chỉ gật đầu không nói gì. Ông thấy nước mắt nàng trào ra và cổ họng ông nghẹn tắc. Ông chìa tay. Nàng làm như không trông thấy.

- Bàn bè cũ không chỉ đơn giản bắt tay nhau.

Ông giang hai tay ra và nàng tiến lại bên ông. Ông hôn má nàng, thấy vị mặn của nước mắt. Nàng ngả đầu vào ngực ông.

- Johann thân mến, - nàng thì thầm. - Người bạn tốt thân mến!

Ông nâng cằm nàng lên và nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Anna, - ông ngập ngừng, - Tanya...

- Tanya, - nàng mỉm cười.

- Tôi rất vui được gặp lại chị, - ông gật đầu nói.

- Lâu quá rồi, anh. Mười hai năm và không có đến một lời nào. Tôi cứ nghĩ là chúng mình sẽ liên lạc được với nhau trước đây lâu rồi.

Ông nhìn nàng, vẻ bối rối đến kỳ lạ. Ông thực sự không rõ tại sao nàng nghĩ vậy.

- Lại đây, Tanya, - ông nói. - Để tôi gọi họ mang chút gì chị uống nhé.

Nàng đi theo ông đến bên ghế đi vắng và ngồi xuống.

- Tôi chẳng thiết gì cả, cảm ơn anh,

- Tôi sẽ gọi cà phê, - ông nói. Một lát sau, ông cầm tách cà phê trong tay, gạt đầu hài lòng.

- Nào, bây giờ kể cho tôi nghe về Janette. Chắc cháu đã là một cô gái lớn tướng rồi.

Tanya mỉm cười.

- Mười sáu tuổi. Cháu mới đi đến trường ở Thụy Sĩ sáng nay.

- Tôi tiếc là không được gặp cháu, - ông nói.

- Tôi muốn được trông thấy cháu. Nếu giống mẹ thì cháu là một cô gái xinh đẹp.

- Quả là như vậy, - Tanya nói. - Nhưng xinh đẹp theo kiểu riêng của cháu chứ không như tôi.

- Tôi cho rằng chị ngạc nhiên vì sao tôi lại ở đây? - Johann hỏi.

- Chỉ ngạc nhiên vì sao lại kéo dài quá lâu đến thế. Anh sẽ thấy sổ sách nghiêm chỉnh. Và tiền được để vào tài khoản riêng.

Để làm gì? Công ty von Brenner có đồng tiền vốn nào đâu? Ngay sau đó, tất cả đều cùng một lúc ủa vào đầu óc ông. Ông đưa mắt nhìn nàng, vẻ vừa chột vớ lẽ hiểu rõ mọi chuyện.

- Wolfgang... - vừa cất lời, giọng ông bị tắc nghẹn.

- Đúng vậy, - nàng mỉm cười. - Tôi đưa một nửa lợi nhuận vào một tài khoản đặc biệt dành cho Wolfgang, đúng như lời tôi đã hứa với anh ấy.

- Chị không biết gì à? - Giọng ông căng thẳng và vô cùng đau buồn.

- Biết gì? - Ánh mắt Johann để lộ một vẻ làm tim nàng nhói đau. Sau đó, nàng hiểu. Nàng phải nắm chặt tay đưa lên miệng để khỏi bật khóc.

- Wolfgang đã chết. Khi nào?

Johann lấy bầy đặt tách cà phê xuống.

- Mười hai năm nay. Tôi cứ ngỡ rằng chị đã biết.

- Tôi không biết, - nàng tự kiểm chế và hỏi:
- Sự việc xảy ra thế nào?

- Anh ấy bị bọn Nga giết khi chúng đến bắt anh ấy. Anh ấy thường bảo rằng không bao giờ để bắt sống và bị kết án là tội phạm chiến tranh. Anh ấy chưa bao giờ là đảng viên Đảng quốc xã.

- Anh ấy cứ cho rằng sẽ được an toàn ở khu vực của Pháp. Bằng cách nào mà bọn Nga lại bắt được anh ấy?

- Không ai biết thực hư ra sao, - ông nói. - Hiển nhiên là anh ấy đi gặp một ai đó ở khu vực của bọn Nga.

Tanya im lặng một lát.

- Maurice biết, - nàng nói. - Gã biết rõ hết từ đầu đến chí cuối.

- Tôi không rõ nữa.

Nàng bắt gặp cặp mắt của Johann.

- Tôi biết. Gã nhận thấy rằng nếu tôi được tin Wolfgang đã chết, tôi sẽ không cưới gã.

- Còn bây giờ?

- Xong. Tôi sẽ ly dị gã.

- Nhưng các công ty? Chúng chẳng đã là bất động sản của de Beauville rồi đó sao?

Nàng lắc đầu.

- Không. Tôi đã giữ chúng mang tên tôi. Tôi cảm thấy rằng nếu tôi chuyển tên, Wolfgang sẽ là người đầu tiên bị lừa.

- May rồi, - Johann chợt mỉm cười. - Bây giờ chị là một phụ nữ giàu có. Có tất cả mọi thứ. Tất cả đều là của chị. Chị chẳng nợ gì ai cả. Và, theo tôi, anh Wolfgang thực sự mong muốn điều đó.

- Đúng, - nàng nhớ lại những đồng tiền vàng Lui. Ngay dù, nếu sau khi hai người đã được cùng nhau chung sống ở đây, anh ấy cũng sẽ không bao giờ bảo nàng trao trả lại. Hoặc thậm chí đòi ghi tên anh ấy trên tấm phiếu chủ kết sắt. Anh ấy đã có ý định dành chúng mãi mãi cho nàng. Nàng thấy mắt mình đầm lệ. Tội nghiệp Wolfgang.

- Chị không sao chứ? - Johann lo lắng hỏi.

Nàng ngẩng đầu lên.

- Bây giờ thì hoàn toàn ổn rồi, - nàng không ngạc nhiên khi thấy Maurice hốt hoảng trước cú

diện thoại của Johann. Nó như điểm báo ngày đèn tối đã điểm.

- Anh cho biết vì sao anh muốn gặp tôi.

Johann gật đầu.

- Tôi biết một công ty muốn mua công ty rượu vang với giá cao.

- Tôi có thể bán nó cho họ không? - Nàng hỏi.

- Tất nhiên, đấy là quyền của chị. Nhưng tôi thấy không nên.

- Thế anh định liệu ra sao?

- Như họ dự tính. Và sẽ thu lợi về công ty khoản tiền lớn gấp mười lần so với số liệu hiện nay nó tạo ra.

- Nhưng chúng ta thận trọng lần được cặp mắt của thiên hạ. Chúng ta đã cho rằng càng ít bị chú ý càng tốt.

- Đấy là chuyện mười hai năm trước đây. Còn bây giờ, chẳng ai kết tội đâu.

Nàng đưa mắt nhìn Johann.

- Tôi đang có mang. Sáu tháng rồi, tháng Ba sang năm tôi sẽ sinh cháu.

- Nếu vậy, chị không thể ly dị được, - giọng Johann đầy vẻ sững sốt.

- Tôi sẽ làm đơn ly dị ngay bây giờ, - nàng kiên quyết nói. - Tôi không muốn con tôi mang họ gã. Ly dị xong, tôi sang Mỹ sinh cháu. Bố cháu là người Mỹ.

- Chị sẽ lấy anh ta?

- Tôi không có ý định đó. Nhưng tôi không thể tự mình theo đuổi công việc kinh doanh. Tôi cần có người đàn ông đảm đương giúp.

Johann im lặng.

- Anh thấy anh có thể giúp được không, Johann? Như ngày nào anh giúp Wolfgang ấy. Nếu anh coi không hợp với anh, anh là người góp vốn vậy.

- Tôi không biết nữa, - ông nói, giọng không chắc chắn. - Tôi thấy tôi không đúng là người chị cần. Về cơ bản, tôi là một nhân viên kế toán. Chị cần một người tầm cỡ hơn.

- Chúng ta có thể tuyển một người khác ta thấy cần. Nhưng chúng ta không thể mua được lòng tin cậy. Cái đó phải có thời gian.

*

*

*

- Không, - Maurice gào lên. Đã gần như người lên cơn động kinh. - Tôi không để cho cô ly dị! Tôi cũng như cô đã từng lặn lội vất vả để tạo dựng lên những công ty đó. Cô không thể thanh toán tiền nong cho tôi, rồi tổng cổ tôi đi được! Vì cô biết rằng cô có thể giữ tất chúng cho riêng cô.

- Tôi kính tởm anh, - nàng đứng bật dậy, - ly dị hay không, anh sẽ được mời ra khỏi các công ty.

Từ chỗ sau bàn làm việc, gã ngược mắt lên nhìn nàng.

- Làm việc đó không dễ như cô nói đâu, - giọng gã đã trở nên bình tĩnh hơn. - Theo luật hiện hành của Pháp, tài sản của vợ sẽ tự động nằm dưới sự kiểm soát của người chồng. Tôi sẽ treo không ly dị trong hai mươi năm. Trong suốt thời gian ấy, các công ty sẽ tồi tệ chẳng còn là gì nữa.

- Quỷ tha ma bắt chúng đi! Tôi không cần chúng.

- Cô có phong cách sống riêng của cô. Cô chẳng thể nào bỏ được. Và cô cũng chẳng còn trẻ để giở giối cái cách sống ấy. Quanh đây có ối gái

trẻ và tơ. Cô còn có khả năng kiếm được một gã đàn ông ôm ấp cô, nhưng không kiếm nổi một người giữ được cô. Khi nào vào cuộc, Tayna, cô như người bay trên chín tầng mây.

Nàng nhìn gã.

- Anh định nói gì?

- Tôi nói rằng chúng ta có thể giải quyết chuyện này một cách hợp tình hợp lý, bình tĩnh. Như hai người lớn biết phải trái, không mất tự chủ và không hủy hoại bằng những việc kiện tụng.

- Thế anh định giải quyết việc này thế nào một cách hợp tình hợp lý?

Gã hít dài một hơi.

- Thứ nhất, không ly dị. Chúng ta vẫn giữ nguyên hôn thú. Điều đó chẳng hại gì. Chỉ có lợi cho cả hai ta. Chỉ riêng tiền bạc không giữ được cô trong giới cô đang sống, nếu cô bỏ tước vị. Tanya hầu tước de Beauville sẽ đưa cô tiến xa hơn Tanya Pojarska, dù cho nếu cô quyết định giữ tước vị của người chồng đã quá cố đi nữa. Ở Paris, tước vị Ba Lan không đáng giá một xu một tá. Hẳn cô cũng biết rằng trường học ở

Thụy Sĩ không nhận Janette vào học nếu nó không mang cái họ de Beauville?

Tanya im lặng. Gã nhân đà tiếp luôn:

- Cô chuẩn bị cho tôi hai mươi năm phần trăm tiền mặt tổng giá trị thực lãi của tất cả các công ty. Như vậy vào khoảng giữa một trăm và một trăm hai mươi lăm triệu frăng. Để thay cho tiền mặt, cô xác nhận một công ty cho tôi; đáp lại tôi xác nhận hai cái công ty kia cho cô. Như vậy, quyền sở hữu của chúng ta sẽ rạch ròi và không thể chối cãi được. Và để tỏ cho cô thấy tôi không tham lam, tôi sẽ nhận công ty nhỏ nhất trong ba công ty. Công ty nước khoáng. Thực lãi của nó còn ít hơn rất nhiều so với số tiền mặt cô sẽ trao cho tôi.

Nàng nhìn gã và hỏi, giọng hoài nghi:

- Sao anh lại hào phóng thế?

- Tôi không hào phóng. Thực dụng thì đúng hơn. Tôi cần có một cái gì đó để gỡ thế diện. Và tôi cần phải sống thoải mái dựa vào tiền kiếm được của công ty. Một khi giải quyết xong đầu vào đấy, ta sẽ chia tay. Tôi đi đường tôi, cô đi đường cô. Và ta coi như không có chuyện gì xảy ra. Một cuộc hôn nhân vì tiền.

- Để tôi suy nghĩ về chuyện này.

- Cần gì phải suy nghĩ nữa? - Lúc này gã tro trên. - Giờ đây, cô đang tức giận. Về nhiều chuyện. Wolfgang. Tự chấp nhận là một người mang thai ngu dại.

- Sao anh biết được những điều ấy? - Giọng nàng sừng sốt.

- Ở Paris, không chuyện gì có thể giữ bí mật được quá hai mươi tư giờ. Cô đang tức giận và muốn xả tất cả cơn giận vào một người. Người đó là tôi. Có điều cô còn chưa nhận ra là, nếu ra tòa, cô sẽ gây tổn hại cho các con riêng của cô. Janette và đứa trẻ sắp sinh.

Nàng lại im lặng. Gã thấy yên tâm và thần nhiên nói.

- Tanya. Đứa bé mang tên de Beauville còn có ý nghĩa hơn là một cái tên lai, đúng không nào?

Nàng vẫn yên lặng. Gã mỉm cười và nhún vai.

- Biết đâu đấy? Nếu là con trai nó nghiêm nhiên nổi dỗi hâu tước de Beauville.

*

*

*

Lần đầu tiên, kể từ khi Janette bắt đầu đi học ở trường xa, cô không thấy mẹ ra ga đón khi cô quay về Paris. Anh lái xe René đứng chờ cô ở sân ga.

- Mẹ tôi đâu? - Cô hỏi khi vừa rời khỏi mấy bậc lên xuống tàu.

Anh ta đón chiếc va li trong tay cô và đáp:

- Thưa cô, mẹ cô bị mệt. Bà đang chờ cô ở nhà.

- Mẹ tôi mệt sao? - Cô đi theo anh ta và hỏi.

Anh ta liếc nhìn cô, vẻ lả lị và nói rất chung chung:

- Mệt thường, không nghiêm trọng.

Cô bước ra khỏi xe trước khi René kịp mở cửa xe cho cô. Cô bước lên mấy bậc thêm và bấm chuông. Henri ra mở cửa, cô chào vội anh ta rồi chạy tức tốc ngay lên phòng mẹ.

Tanya vừa mở cửa, cô đã vội lao vào phòng và reo lên:

- Mẹ! - Nhưng cô đứng sững lại, miệng há hốc vì kinh ngạc.

Tanya nhận thấy điều đó trên nét mặt con gái. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Trông mẹ chưa đến nỗi sồ sề lắm đâu. Mới sáu tháng.

- Nhưng con không thấy mẹ trao đổi gì với con, - cô nói, giọng hơi bị choáng.

- Có gì phải trao đổi, con? Những chuyện như thế này có thể xảy ra lắm chứ.

Janette đột nhiên nổi cáu.

- Con đâu còn là trẻ con. Mẹ có thể trao đổi với con chứ.

Tanya im lặng, ngạc nhiên trước cơn giận dữ của Janette.

Cô cố gắng nhìn thẳng vào mắt mẹ:

- Gã cưỡng hiếp mẹ. Chính vì vậy mẹ đã không nói cho con biết. Mẹ xấu hổ.

- Không, Janette. Chẳng qua là vì mẹ hoàn toàn không thích chuyện này.

- Mẹ muốn nói để cho gã làm chuyện này với mẹ? - Giọng Janette đượm vẻ ghê tởm.

Tanya im lặng. Lần đầu tiên nàng thực sự không biết nói gì với con gái.

Cuối cùng nàng mới lên tiếng bảo:

- Có lẽ tốt hơn hết con nên về phòng, tắm rửa cho thư giãn. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Janette quay ra và bước vào hành lang nối hai phòng. Tanya ngăn cô lại:

- Không phải phòng đó. Phòng Maurice đang được quét dọn lại để dành cho con.

- Thế ai sẽ ở phòng của con, Maurice?

- Không. Gã không sống với hai mẹ con ta nữa. Phòng đó dành cho chị vú nuôi em bé.

Janette nhìn mẹ, ứa nước mắt.

- Chúc mừng lễ Giáng Sinh, mẹ! - Cô chưa xốt kê lên, rồi quay ngoắt người, chạy ra khỏi phòng.

Tanya đưa mắt nhìn cánh cửa khép chặt. Nàng nghe rõ bước chân Janette chạy xuống phòng ngoài. Trong giây lát, nàng nghĩ định đuổi theo con, nhưng sau đó nặng nề buông mình xuống ghế. Để sau này, khi Janette nguôi nguôi, Tanya sẽ giảng giải đầu đuôi câu chuyện cho con.

Nhưng Tanya đã lầm. Janette không đợi một sự giải thích nào hết. Đáng lẽ về phòng mình, cô chạy thẳng ra khỏi nhà, gọi xe tắc xi đến ga và đi tàu đêm về trường ở Lugano.

*

*

*

- Phải mất hai năm, - Johann nói. - Sang năm thì không thể được. Toàn bộ sản phẩm của chúng ta đều phải bán tất cả cho các bạn hàng quen.

Tanya đọc bản báo cáo ở trước mặt và gật đầu.

- Có lẽ như vậy càng hay. Ta càng có nhiều thời gian để tung nhãn hiệu và quảng cáo nó.

- Tôi đang quan tâm đến một số vấn đề sinh lợi. Hiện nay trên thị trường đã có sẵn hai nhà máy đóng chai. Theo tôi, ta nên mua chúng.

- Anh xem xét kỹ, rồi báo cho tôi biết.

- Còn một vấn đề nữa, - Johann nói thêm. - Theo tôi, ta nên quên thị trường trong nước đi. Chúng ta sẽ lựa cách lách qua các công ty rượu vang có uy tín và chị biết nước Pháp rồi đấy. Hợm hĩnh và cổ hủ, họ không muốn lựa thời. Tôi tính ta sẽ hướng vào nước Mỹ. Thị trường rượu vang ở đấy mới bắt đầu mở và ta có thể cạnh tranh được với giới sản xuất ở trình độ trung bình của họ. Rượu vang mang nhãn hiệu Pháp ở bên ấy vẫn được chuộng.

- Hướng được đấy.

- Ở bên ấy có rất nhiều mối phân phối rộng,

cùng đường dây. Schiefflin, Bronfman, ngay cả Twenty-One. Họ thu được rất nhiều tiền và rất phát đạt. Tôi thấy họ có thể ứng trước cho ta một khoản lớn đủ trang trải nhà máy đóng chai.

- Ta không cần tiền của họ.

- Đúng, - Johann tán thành. - Nhưng hoạt động bằng vốn của người khác hay hơn bằng vốn tự bỏ. Hơn nữa, chị có thêm vốn để đầu tư cho một nhà máy và điều hành nó. Tôi không biết có cơ sở nào ăn nên làm ra không, thường thua lỗ. Ngay cả Channel.

- Nhưng nó hỗ trợ cho cơ sở nước hoa. Xét cho cùng, ta thậm chí không đủ tinh dầu nước hoa cung cấp cho nó. Sớm hay muộn, tất cả các hàng may đều sẽ nhảy vào đầu tư ngành này. Tôi muốn mình sẽ là người đầu tiên.

- Tôi thấy ngại vấn đề này, - Johann nói. - Điều hành thua lỗ một trong các nhà may sẽ có thể gây khuynh gia bại sản. Và bất kỳ ai tôi đã trao đổi đều muốn nhúng tay chân vào chỉ cốt lấy cái tên thôi, chứ chẳng trông mong gì khác.

- Tôi đã nghĩ tới một công ty mà tôi có thể mua chuộc được một nhân vật thích hợp, - nàng nói, - Siki.

Johann trố mắt.

- Anh chàng người Nhật Bản? Những cuộc trưng bày của anh ta được coi là lớn nhất trong vụ vừa qua, *Vogue* và *L'Officiel* đều đưa tin về anh ta. Các báo chí cũng đều nói rằng mọi người phát cuồng lên vì một thời trang anh ta tung ra.

Tanya cười.

- Đây là báo chí. Một của anh ta quá lạ và họ thích thế. Nhưng không tài nào mặc được. Thực tế có bán được đâu. Jacques Charelles bảo anh ta nợ ngập đến mang tai.

- Nếu vậy, sao chị lại cần anh ta?

Nàng mỉm cười.

- Cái tên của anh ta đã dọn đường cho ta đi. Đỡ đòn cho ta một chút. Và đừng quên rằng đây sẽ là đồng tiền bát gạo. Coco Chanel thì không vậy. Nước hoa. Nếu chúng ta đầu tư bằng hai mươi lăm phần trăm của Chanel No.5, ngoài tiền ra, chúng ta chẳng làm nên trò trống gì. Nhưng sau đó, biết đâu đấy? Có thể là cả một ngành sản xuất hóa mỹ phẩm, - Tanya thở dài và nhìn Johann. - Phụ nữ chán thật! Biết bao việc phải làm, thế mà tôi lại có mang.

Johann thông cảm gật đầu.

- Chỉ hơn hai tháng nữa thôi.

- Cứ như cả một thế kỷ ấy.

- Sẽ trôi qua nhanh thôi.

Nàng im lặng suy nghĩ. Cuối cùng nàng thở dài.

- Tôi thấy sợ.

- Có gì phải sợ, - ông vội nói. - Chị khỏe mạnh mà.

- Không ai nói hay được đâu. Tôi không còn trẻ trung như khi sinh cháu Janette. Có thể gặp chuyện chẳng lành.

Johann im lặng.

- Tôi chưa bao giờ viết di chúc. Nếu có chuyện gì không ổn, chẳng biết Janette sẽ ra sao? Hoặc cháu bé mới sinh? Tôi vẫn là vợ của Maurice. Gã có thể tước đoạt mất.

- Theo luật pháp của Pháp, - Johann nói, - con cái được hưởng quyền thừa kế.

- Các cháu vẫn còn cần người giám hộ hoặc người được ủy thác trông nom cho đến khi tới tuổi trưởng thành. Maurice đã nhận Janette làm con nuôi và sẽ là bố đẻ hợp pháp của cháu sắp sinh. Nghiễm nhiên, gã sẽ là chủ không

những phần của gã mà cả phần của các cháu. Tôi không muốn vậy.

Johann im lặng.

- Anh là người duy nhất tôi tin tưởng có thể bảo trợ các cháu. Anh vui lòng chấp nhận là người thi hành di chúc của tôi, nếu tôi qua đời?

- Tất nhiên. Nhưng cả hai chúng ta đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra với chị.

- Có quá nhiều chồng gai nguy hiểm. Tôi không thể trông mong vào sự may rủi nào hết. Anh thu xếp mời một luật sư đến đây vào buổi sáng. Tôi muốn ổn việc nhà.

- Tôi sẽ lo việc đó, - Johann nói. Ông nhìn nàng. - Chị vẫn chưa nói chuyện được với Janette à?

Tanya lắc đầu.

- Nó thậm chí không buồn nghe tôi gọi điện.

- Cháu sẽ làm lành với chị khi chị sinh cháu. Rồi chị xem.

- Tôi cũng không biết nữa, - nàng lo ngại nói. - Janette lạ lắm. Có điều gì đó nó không nói ra được. Tôi thấy mình chưa hiểu hết nó.

*

*

*

Bác sĩ Pierre bước vào phòng. Ông đứng bên giường, nhìn Tanya và mỉm cười.

- Chị thấy trong người thế nào?

- Một mỗi.

Ông nhún vai.

- Đây là chuyện bình thường, - ông vội nghe tim, bắt mạch và đo áp huyết:- Tốt rồi!

- Thế còn cháu?

- Tuyệt! Không còn ao ước gì hơn.

- Tôi còn ở đây bao lâu nữa?

- Khoảng một tuần lễ. Sau đó chị có thể về nhà.

- Tôi còn bao nhiêu việc phải làm.

- Hãy tạm gác lại đã. Sức khỏe của chị là quan trọng. Chiều nay chị có thể đi lại một chút. Tối nay tôi sẽ khám lại trước khi chị ngủ.

- Cảm ơn bác sĩ Pierre.

Bác sĩ vừa rời khỏi phòng thì y tá thường trực đêm bước vào. Bà ta mỉm cười:

- Chào bà hầu tước.

- Chào xơ.

- Tôi ghé vào thăm bà.

- Tốt lắm, cảm ơn xơ.

- À, mà này. Đã ai báo với bà, ông nhà đã tới đây chưa?

Tanya ngạc nhiên.

- Chưa. Không thấy ai nói gì. Đến bao giờ?

- Cách đây hai tối. Vào khoảng hai giờ sáng.

- Ông ta có thấy cháu bé không?

- Không. Buồn cười thật, khi tôi bế cháu ra để ông nhà thấy mặt thì đã bỏ đi mất rồi.

Tanya im lặng.

- Đừng ngại. Tôi đã thấy khối ông chồng như vậy. Đàn ông Pháp bao giờ cũng buồn chán khi thấy vợ đẻ con gái chứ không phải con trai. Nhưng sẽ đâu vào đấy, rồi bà xem.

Tanya cố gượng mỉm cười và gật đầu.

Bà y tá nhìn đồng hồ.

- Bây giờ tôi phải đi ngủ một lát. Đêm nay tôi sẽ ghé vào thăm bà.

- Cảm ơn xơ.

Cánh cửa lại khép lại. Tanya đưa mắt nhìn quanh phòng. Hoa bày trên bàn là do Johann gửi tới. Hoa hồng cắm trong chiếc lọ khác là của Jacques. Như vậy là Maurice đã tới đây. Lại có tiếng gõ cửa.

Johann cùng Jacques bước vào phòng. Cả hai người đều ôm nhiều hoa hơn. Họ mỉm cười khi tiến đến bên giường.

- Có chuyện gì mà cả hai anh phải đến vào lúc sáng sớm thế này?

- Chúng tôi có hai vấn đề, - Johann nói. - Chúng tôi cần chị cho quyết định trước khi nghĩ cách xử lý.

- Được rồi. Thứ nhất là gì nào?

Jacques nói:

- Chúng tôi muốn thông báo công khai về quan hệ của chúng ta với Shiki. Anh ta muốn xúc tiến gấp ngay. Vì nhiều lý do khác nhau, tôi định nấn ná lui lại ít ra một tháng. Thứ nhất để chị trở lại bình thường khi xuất hiện với anh ta trong buổi họp báo. Tôi cho rằng sự có mặt của chị rất quan trọng. Thứ hai, để chúng ta có điều kiện chuẩn bị tốt cho cuộc trình diễn mới.

Tanya nói, giọng rành rọt:

- Tôi tán thành kế hoạch của anh. Các anh báo cho Shiki biết không nên tổ chức thông báo sớm. Còn vấn đề thứ hai?

Hai người nhìn nhau một lát, rồi Johann lên tiếng.

- Lại chuyện Maurice. Jacques bảo tôi rằng gã rêu rao khắp Paris là gã sẽ đưa đơn ly dị với lý do vợ ngoại tình.

Tanya nhìn Jacques, anh gật đầu:

- Tôi nghe thấy vậy. Không phải một lần, mà nhiều lần.

Nàng suy nghĩ một lát.

- Tôi thấy chẳng đáng bận tâm chuyện này. Tôi là người trước tiên tìm mọi cách để ly dị. Nếu gã làm đơn, cứ để cho gã làm.

- Sẽ có thể rắc rối đấy, - Johann nói. - Gã còn tuyên bố rằng chị đã cố tình trình bày gian lận về quyền sở hữu các công ty bất gã phải nhận công ty nước ngoài.

- Anh nói lại với luật sư chưa? - Nàng hỏi.

Johann gật đầu.

- Gã không có quyền đòi xét lại nhưng có thể sinh chuyện. Gây dư luận không tốt.

Nàng quay sang phía Jacques.

- Anh thấy có khả năng ngăn chặn chuyện này không?

- Những gì không ghi trên giấy tờ thì tôi chịu. Nhưng tôi nghĩ sẽ có cách tạo được thể phản công hợp lý.

- Chị đã nói chuyện với Janette chưa? - Johann hỏi.

Nàng lắc đầu.

- Nó vẫn không buồn nghe tôi gọi điện. Tôi đã nói với Marie Thérèse, cô bạn của nó, báo rằng nó đã có em gái.

- Chị đã quyết định đặt tên cho cháu chưa?

- Đã, - Tanya gật đầu. - Tôi đặt tên cháu là... Lauren.

- Lauren? Một cái tên nghe là lạ.

- Đấy là tên của bà tôi. Bà nội. Bà nội tôi là người Mỹ và tôi luôn thấy thích cái tên của bà tôi. Khi còn nhỏ, tôi thường coi đấy là tên tôi.

*

*

*

Marie Thérèse bước vào phòng và nói với Janette:

- Cô hiệu trưởng muốn gặp cậu.

Janette đưa mắt rời khỏi cuốn sách, hỏi:

- Để làm gì?

- Cô ấy không nói lý do. Chỉ bảo cậu cần xuống ngay.

Janette gấp sách lại và đặt nó xuống.

- Mình xuống xem bà ấy bảo gì, rồi quay về ngay.

Cô gõ cửa phòng và sau đó bước vào. Cô hiệu trưởng ngồi sau bàn làm việc của mình. Một người đàn ông ngồi đối diện với cô, lưng quay ra cửa. Khi cánh cửa vừa mở, gã đứng bật dậy và quay lại phía Janette.

- Chào Janette, - Maurice chào.

Cô nhìn gã một lát, rồi cô đành phải tuân thủ theo quy định của nhà trường.

- Chào bố.

Cô hiệu trưởng mỉm cười. Cô xao xuyến như thường lệ khi thấy có phụ huynh học sinh đến.

- Bố em đến đón em về Paris để thăm mẹ và

em gái em mới sinh. Thật là chu đáo, đúng không em?

Janette đưa mắt nhìn hết người nọ, rồi người kia.

- Thưa cô, em không đi được. Bài vở của em quá nhiều ạ.

- Nhưng mẹ con muốn gặp con, - Maurice nói. - Hiện nay mẹ con đang trong bệnh viện.

- Con không muốn gặp mẹ, - cô bướng bỉnh nói.

- Con không được phép ăn nói với bố con như vậy, - bà hiệu trưởng bắt nết?

- Thưa cô, em không đi, - Janette ương ngạnh nói.

Maurice vội trở người. Gã nhúc nhắc tay, mặt đỏ gay, cô bắt gặp ánh mắt gã trong giây lát, rồi cô nhìn xuống sàn. Hai má cô bừng bừng, hơi nóng của chúng lan tỏa khắp người cô. Cô đứng im bất động.

- Bây giờ con lên gác và tranh thủ gói ghém ít đồ, mười phút nữa xuống đây, - Maurice nói giọng đầy uy quyền.

Janette không ngược mắt lên, mắt cô vẫn dán xuống sàn.

- Vâng ạ, - cô khẽ đáp, rồi quay người rời khỏi phòng.

Maurice quay lại phía bà hiệu trưởng. Gã mỉm cười, vẻ xin lỗi.

- Thưa bà, thật đáng tiếc, nhưng con trẻ bây giờ cần phải cứng tay. Chúng không giống chúng ta lúc còn trẻ.

- Tôi hiểu, thưa ông hầu tước, - bà hiệu trưởng được dịp thổ lộ. - Ông không thể tin được chúng tôi đã phải chịu đựng biết bao chuyện do các cháu gây ra.

Nhân viên phục vụ đường sắt kiểm tra vé của họ, rồi trao trả lại cho Maurice.

- Vé ổn cả, thưa ông hầu tước. Toa ăn mở cửa đón khách lúc sáu giờ. Nếu cần gì, xin ông cứ gọi tôi.

- Cảm ơn ông, - Maurice nói và gửi cho anh ta một tờ giấy bạc.

Anh nhân viên phục vụ nhanh tay giấu đi và ra khỏi căn toa tàu riêng, sau khi đã khép cửa cẩn thận. Hai người ngồi bên cửa sổ, trên hai hàng ghế đối diện nhau. Maurice cầm tờ báo và nhìn Janette.

- Phải nửa đêm mới về tới Paris, tốt hơn hết, nên tạo cho bản thân được thoải mái.

Janette đưa mắt nhìn qua cửa sổ. Tàu chạy men theo đường núi. Mới ba giờ chiều, trời đã không được sáng lắm. Mây chẳng khắp nơi và thỉnh thoảng có mưa rào. Cô lấy một cuốn sách, mở ra đọc. Nhưng trang sách cứ buột khỏi mắt cô và chữ nghĩa chẳng ăn nhập gì với nhau. Một lát sau, cô không thực sự đọc và vẫn cầm sách làm ra vẻ như đang đọc.

Gã lặng lẽ lấy hộp thuốc lá bằng vàng, rút ra một điếu châm hút và ngồi ngắm cô. Cô vẫn mặc chiếc áo blu lửng màu trắng, váy màu xanh lơ đồng phục của nhà trường, chân đi tất dài đến đầu gối và giày đen. Nhưng ở trong toa, dưới làn ánh sáng mờ mờ, chúng hoàn toàn không thích hợp. Cô có thân hình phát triển đã đủ độ là một phụ nữ và ăn mặc thế này, xem ra như thể cô cố giấu điều đó dưới bộ quần áo con nít.

*

*

*

Do bị mưa như trút nước, tàu đến Paris chậm một tiếng rưỡi. Jerry đứng trên sân ga chờ hai người. Khi xe của họ dừng lại trước căn hộ ở Isle St. Louis, đồng hồ đã điểm hai giờ sáng.

- Nếu mày thấy đói, tao có ít đồ nguội đấy, - gã nói khi đứng trong thang máy nhỏ đưa họ lên lầu năm.

- Tôi không đói, - Janette nhìn Maurice nói. - Tại sao ông không đưa tôi về nhà?

Maurice giờ tay tát vào mặt cô.

- Không ai nói chuyện với mày. Mày chỉ nói khi tao hỏi.

Cô im lặng nhìn gã, đúng lúc đó thang máy dừng lại, cô đi theo gã. Jerry lấy chìa khóa, mở cửa. Cô sửng sốt trước sự lộng lẫy của căn hộ. Đồ đạc sang trọng, căn hộ còn được lắp máy điều hòa nhiệt độ của Mỹ.

Maurice đi trước, bước qua phòng khách và phòng ăn, rồi qua phòng ngủ gã đến một căn phòng nhỏ nằm trên hành lang nối phòng gã với phòng của Jerry. Phòng không có cửa và đồ đạc vền vện một chiếc giường nhỏ, một chiếc ghế và giá rửa mặt ở góc phòng. Đây đúng là phòng của chị hầu.

- Để va li của mày ở đây, - Maurice nói.

- Khi nào tôi đi thăm mẹ? - Cô hỏi.

Gã nhìn cô.

- Tao sẽ cho biết sau, - rồi gã quay sang bảo Jerry: - Tao đang đói bụng.

- Để tôi đi lấy đồ ăn ở tủ lạnh, - Jerry nói.

- Không, - Maurice nói. - Mày chỉ chỗ cho nó. Nó sẽ chuẩn bị.

- Tôi bị mệt, - Janette nói. - Tôi buồn ngủ.

Maurice tát cô. Cô ngã lăn ra giường.

- Nó sẽ làm mày tỉnh ngủ. Còn bây giờ cởi bỏ cái thứ đồ học sinh nom phát ồm của mày ra và lại bày thức ăn ra bàn.

- Nhưng tôi không mang theo quần áo nào khác để mặc, - cô khóc.

- Mày chẳng cần mặc thứ đồ nào hết, - gã nói rồi quay sang bảo Jerry: - Mày đứng đợi nó. Sau đó, mày bảo nó phải làm gì. Tao đi tắm và rũ bỏ áo quần này khỏi người. Chúng nồng nặc mùi hôi hám của tàu hỏa.

Khi Maurice đã ra ngoài, cô rời khỏi giường. Jerry vẫn đứng ngó cô.

- Quay mặt đi, - cô bảo.

- Để làm gì? - Jerry nhăn nhó. - Trước sau, rồi tao cũng sẽ nhìn thấy mày.

Cô đứng im không nhúc nhích.

- Maurice không thích tao gọi gã quay lại đâu, - hắn nói.

Cô đứng quay lưng lại, cởi vớ áo váy. Khi cuối cùng cô quay người lại, hắn khẽ xuýt xoa.

- Maurice nói đúng. Mày có khổ người như mẹ mày.

Cô trở mắt nhìn hắn.

- Mày cũng đã nhìn thấy mẹ tao?

- Thấy chứ, - hắn nói, rồi im bặt, một lát mới lên tiếng bảo: - Đi!

Cô đi theo hắn xuống bếp. Hai người vừa bày bàn xong thì Maurice bước vào phòng ăn, mình mặc áo khoác lụa đen và đi dép nhung.

Gã nhìn bàn ăn.

- Nến đâu?

- Tôi quên mất, - Jerry vội nói. - Tôi lấy ra ngay đây. - Hắn đi đến bên tủ búp phê. Một lát sau, nến cháy sáng rực trên mặt bàn. Hắn tắt đèn điện.

Maurice lấy một chai rượu vang.

- Bọn này uống chén rượu vang chờ mây đi thay áo xuống, - gã bảo Jerry. Gã rót đầy hai ly rượu và đưa một ly cho cô khi Jerry rời khỏi phòng. - Này!

Cô lắc đầu.

- Tôi không thích uống rượu.

- Tao không hỏi mây, - Maurice nói. - Uống đi!

Cô đỡ ly rượu và đưa lên môi, nhấp từ từ và đặt xuống.

- Uống hết đi, - Maurice đột ngột bảo.

Cô lại nhắc ly lên và uống cạn, cảm thấy cái chất rượu vang đỏ sẫm dần nóng người. Cô đặt ly xuống.

Maurice lại rót đầy ly.

- Như vậy tốt hơn. Cứ làm y như tao bảo thì chẳng có vấn đề gì, - gã lấy giăm bông nguội, thịt lười, ba tê và pho mát đầy đĩa gã. Bẻ một mẩu bánh, gã bắt đầu ăn ngấu nghiến. - Cái này ngon đấy. Sao mây không đụng tới món nào?

- Tôi không đói, chỉ thấy mệt

- Thức ăn sẽ làm mây cảm thấy dễ chịu hơn, - gã nói vừa đúng lúc Jerry quay vào.

Janette nhìn hấn. Hấn ông ọ, hấn mặc chiếc váy mỏng đắp thêm những ô vải. Hấn bôi son phấn và đánh mắt.

Maurice nhìn thấy nét mặt cô liền cười phá lên.

- Sao vậy? Mà không thấy hấn là một cô gái xinh đẹp sao?

Cô không đáp. Jerry cười, giọng the thé và ngồi xuống ghế, chân giang rộng.

Janette thở dài.

- Ông Maurice.

- Mà cần gì?

- Làm thế này để làm gì? Tôi không hiểu. Để làm gì?

- Chẳng có gì mà không hiểu, Janette. Mẹ mà là một đồ đĩ điểm. Và khi mà rời khỏi đây, mà cũng sẽ là một con đĩ điểm có hạng vào bậc nhất như mẹ mà.

- Ông không được giữ tôi ở đây! - Cô kêu lên chạy ra khỏi phòng.

Maurice chồm dậy, tóm tay cô trước khi cô chạy tới cửa. Gã kéo cô vào phòng.

- Janette, mà cứ giả bộ trẻ con hoài. Và

mày có biết người ta sẽ xử sự như thế nào với những đứa trẻ hư không? Sẽ quát dít.

Gã ngồi xuống ghế và kéo cô nằm vắt qua đùi gã, mặt úp sấp. Tay gã quát xuống, nhịp nhàng. Thoạt đầu cô thấy đau, sau cô thấy một cảm giác nóng ran lan truyền từ hông xuống háng cô. Tiếng kêu la của cô chuyển thành những tiếng rên rỉ nhẹ nhẹ.

Maurice cười.

- Mà mày có muốn bị quát vào dít không?

Cô lắc mạnh đầu.

Gã vẫn cười và vẫn thỉnh thoảng luôn tay vào háng cô một tay vẫn quát xuống hông.

Đột nhiên, Maurice đứng dậy, hát cô xuống sàn. Cô nằm im không nhúc nhích. Gã cúi xuống cười mỉm.

- Đây là bài học mở đầu. Mày còn được học nhiều bài nữa. Gã quay sang bảo Jerry bế cô vào phòng ngủ và hát cô xuống giường. Maurice đi theo sau hần và nhắc tay cô lên. Cô nghe thấy tiếng lách cách. Cô nhìn cánh tay mình. Tay cô đã bị khóa vào cột giường.

- Để đêm mày không nghĩ ra những trò dở dẩn. Như bỏ trốn chẳng hạn.

Sau đó gã cùng Jerry rời khỏi phòng. Đèn đột ngột tắt bỏ mặc cô một mình thẫn thức giữa đêm tối.

*

* *

Lời của Maurice cứ quẩn quanh trong đầu óc cô: - Janette, mày nên nhớ rằng không có đau đớn thì chẳng có niềm khoái vui. Cả hai đi sóng đôi nhau, cái nọ tồn cái kia, mỗi cái đều góp phần của mình tạo nên khoái cảm tột đỉnh.

Gã luôn luôn bắt đầu hành động đánh vào hông cô. Một lần cô thấy Jerry hỏi:

- Sao không dùng roi da?

- Phải không để lại dấu vết, - Maurice đáp.

Cô nhớ lại lần đầu tiên chúng đến lôi cô đến giường Maurice. Chúng trói tay cô vào cột giường gỗ bằng một sợi dây lụa dài.

- Mày ấy trước đi, - Maurice bảo. - Chuẩn bị nó sẵn sàng đón nhận tao.

Jerry quay lại bảo Maurice:

- Tôi không thể làm chuyện ấy với phụ nữ được.

Maurice mỉm cười.

- Janette, mày nên nhớ rằng không có đau đớn thì làm gì có khoái vui, - gã luồn tay dưới mông cô, rồi nhấc lên về phía gã.

Sau lần ấy, Janette không bị đưa về giường trong căn phòng nhỏ. Cô ngủ trên chiếc giường to của Maurice. Vào một buổi sáng, khi ngủ dậy, cô thấy ánh nắng ủa vào phòng. Cô giơ tay che mắt.

Maurice đứng bên giường, quần áo chỉnh tề.

- Đêm qua, mẹ mày đã từ bệnh viện trở về nhà. Tao bảo Jerry đưa mày tới chỗ mẹ mày.

- Tôi không muốn thấy bà ta, - cô nói.

Chiều hôm đó, cô đi tàu quay về trường.

*

* *

Jacques mệt lử buông mình ngồi xuống ghế trong căn phòng tiếp khách rộng bày đầy hoa, khi ánh nắng yếu nhạt của một buổi chiều

tháng Tư ừa vào qua các cửa sổ. Anh ta nhìn Tanya và Johann, rồi nói.

- Tôi chết mất. Mừng là đã xong xuôi đâu vào đấy cả rồi.

Johann gật đầu.

- Theo tôi, cuộc họp báo rất đạt.

- Tôi đã cho họp báo ở ngay tại nhà chị là một ý cực hay, - Jacques nói với Tanya. - Tôi cho rằng bất kỳ ai cũng đều đánh giá cao nét riêng tư. Họ đã chán ngấy với những xa lông và phòng họp ở khách sạn.

- Anh thấy ý kiến của họ thế nào về một số kiểu mẫu của Siki đưa ra cho họ xem trước tiên?

- Tanya hỏi.

- Như tôi được nghe bàn luận, - Jacques đáp, - mọi người đều ưng cả. Họ nhận thấy chị nghiêm túc.

- Siki đã sẵn sàng chưa?

- Rồi. Phóng viên cuối cùng vừa biến khỏi phòng, anh ta đã lập tức đi ngay. Còn bây giờ, - Jacques bảo, - tốt hơn hết, tôi nên để chị nghỉ ngơi một chút. Ngày mai là một ngày sôi nổi ở văn phòng.

- Tôi cũng về đây, - Johann nói. - Xin chúc mừng chị!

Tanya mỉm cười.

- Hơi quá sớm. Tốt hơn hết ta hãy chờ sau khi có cuộc trình diễn đã.

- Tôi chẳng thấy có gì đáng phải lo ngại hết. - Johann nói. - Sẽ ổn thôi.

Nàng tiến họ ra tới cổng, họ hôn lên má nàng chào từ biệt, sau đó nàng quay trở vào và định bước lên cầu thang. Henri tiến đến bên nàng và ngập ngừng nói:

- Thưa bà.

- Sao?

- Cô Janette đang ở trong phòng của cô ấy, - anh ta nói.

- Janette! Ở đây? - Giọng nàng sững sốt. - Sao anh không báo cho tôi biết từ trước?

- Thưa bà, cô nhà đến vào lúc đang giữa cuộc họp báo, và cô bảo tôi không nên quấy rầy bà.

Nàng không nói thêm lời nào nữa, chạy vội lên thang. Cửa phòng Janette khép kín. Nàng lịch sự gõ cửa, rồi bước vào phòng. Janette đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài nhà.

- Janette! - Tanya gọi to.

Janette quay lại nhìn mẹ.

- Chào mẹ.

Tanya nhìn con. Mặt con gái gầy gò, cau có và mắt thâm quầng.

- Janette, - nàng kêu lên. - Con làm sao vậy?

Cô đứng yên và không tiến đến bên mẹ. Cô nhìn vào mặt mẹ, vẻ ngang bướng.

- Con có mang.

- Không, - Tanya nói. - Không.

- Đúng thế, mẹ ạ.

Tanya tiến lại gần con.

- Con bé bỏng tội nghiệp của mẹ.

Janette tránh né đôi tay nàng.

- Con không phải là đứa con bé bỏng tội nghiệp của mẹ. Mẹ! Không đâu.

- Sao con không gọi điện cho mẹ? Ít ra cũng nghe điện mỗi lần mẹ gọi? - Tanya nói.

- Quan trọng gì mẹ? - Janette nhún vai. - Dẫu sao mẹ đã có con mới sinh.

- Con có em gái, Janette.

- Và em gái con sẽ lại có em gái. - Janette nói.

Tanya nhìn thẳng vào mắt con.

- Mẹ không hiểu con nói gì.

- Đừng làm bộ ngây ngô nữa, mẹ. Cái người đã làm mẹ có mang, cũng đã làm con có mang.

- Không thể thế được! - Tanya nói.

- Đúng thế đấy mẹ ạ! Tuần mẹ nằm bệnh viện, Maurice đến trường đón con về Paris thăm mẹ. Nhưng gã không lần nào đưa con tới bệnh viện. Con đã ở trong căn hộ của gã suốt tuần đó và ngày mẹ về nhà cũng là ngày con quay về trường.

- Maurice? - Tanya nghi ngờ hỏi. - Mẹ không tin gã có thể gây nên chuyện này.

- Không tin, mẹ. - Janette mở chiếc ví nhỏ và lôi ra một chùm chìa khóa. Cô ném chúng xuống mặt bàn cạnh chỗ mình đứng. - Gã thậm chí còn trao cho con chùm chìa khóa căn hộ để con có thể quay về đó.

Tanya nhìn chùm chìa khóa, rồi nhìn con gái. Nước mắt nàng trào ra.

- Sao con đã không để mẹ nói chuyện với con?

- Sao? Mẹ định nói gì với con.

- Maurice không phải là bố Lauren. Mẹ không bao giờ để gã gần mẹ từ hôm sau ngày cưới.

- Mẹ nói dối, - Janette nói.

- Mẹ không nói dối đâu. Chỉ cần liếc nhìn em gái con, con sẽ rõ điều đó. Tóc vàng hoe và mắt xanh lơ. Theo con tại sao Maurice lại kiện mẹ đòi ly dị về tội ngoại tình? Hàng bao thế hệ nay, trong gia đình gã không bao giờ có đứa trẻ nào mang mái tóc màu vàng hoe và mắt xanh lơ.

Janette nhìn mẹ.

- Con không biết điều đó, mẹ. Chẳng ai nói cho con rõ.

Tanya thở dài. Nàng cảm thấy lòng mình như hóa đá.

- Bây giờ chẳng quan trọng gì nữa. Đâm lao, đành phải theo lao. Ta xem chương trình ngày mai sẽ phải làm gì. Việc đầu tiên là đến chỗ bác sĩ Pierre.

Đột nhiên Janette ứa nước mắt.

- Ôi, mẹ, - cô nức nở. - Con xin lỗi mẹ.

Hai mẹ con ôm nhau khóc. Họ im lặng ghì

chặt nhau vào lòng một hồi lâu, mãi khi nắng chiều tà ngả qua cửa sổ.

*

* *

Hai hôm sau, Tanya ngồi đợi trong văn phòng nhỏ của bác sĩ Pierre, chờ đến khi ông từ phòng phẫu thuật trở về. Vừa thấy ông, nàng vội đứng bật dậy.

- Cháu thế nào rồi, bác sĩ Pierre?

- Sẽ ổn thôi, - ông nói. - Vấn đề là phải giữ gìn cẩn thận. Bây giờ cháu đang ngủ.

- Lạy Chúa! - Nàng nói.

- Đúng, nhờ ơn Chúa, - ông khoan thai nói. - Nếu sinh cháu bé, Janette sẽ chết.

Tanya nhìn ông. Ông lắc đầu.

- Tôi không biết con bé đã ăn nằm với cái đồ súc sinh nào mà bên trong bị rách bung ra hết. Nó chắc phải sử dụng cả đến phiến gỗ phá thành đè bẹp cháu. Không chỉ âm đạo mà các đường ống dẫn đều bị rách bung, mà ngay cả hậu môn và một khúc ruột cũng bị xé toạc ra.

Tôi không thể tin điều đó, - bác sĩ nhìn thẳng vào mắt Tanya. - Tôi cố đem hết khả năng chữa chạy cho cháu. Nhưng cháu sẽ vấp một số trục trặc, - ông im lặng thở dài.

- Còn chuyện gì nữa bác sĩ giấu không cho tôi biết, - Tanya nói, giọng căng thẳng.

Bác sĩ lưỡng lự một lát, rồi nói:

- Janette sẽ không thể có con được nữa. Tôi đã chấp liên lại hết nhưng một bộ phận buồng trứng đành chịu bó tay.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

* *

Hai giờ sáng vào đúng mười hai ngày sau hôm Janette ở trường quay về nhà, Tanya lái chiếc xe con đỗ trước căn hộ trong tòa nhà cao tầng ở phố Isle St.Louis. Đường phố vắng lặng khi nàng bước ra khỏi xe. Nàng tự động khóa cửa xe lại, bỏ chìa vào ví, đồng thời lấy ra chùm chìa khóa căn hộ. Nàng ngược mắt nhìn tòa nhà. Mọi cửa sổ đều tối om. Nàng từ từ bước lên tới cửa ra vào.

Một chiếc khóa lớn, cửa ra vào các tòa nhà luôn được lắp các ổ khóa lớn. Khóa mở nhẹ, kéo chốt về ổ, nàng bước vào hành lang tối om. Nàng đứng lại, với tay ngắt không cho đèn hành lang tự động bật. Nàng không muốn bị chú ý. Nàng đợi cho mắt quen với bóng tối, rồi tiến đến chỗ thang máy.

Tiếng cọt kẹt của chiếc thang máy cũ dội vào tai, khiến nàng nghĩ rằng nó có thể đánh thức giấc cả thành phố Paris. Nàng nín thở cho tới lúc nó dừng lại. Sau đó, nàng quan sát địa hình, rồi bước ra. Lầu có hai căn hộ. Nàng lưỡng lự một lát, rồi bật diêm. Đây rồi. Một tấm đồng thau nhỏ gắn trên chuông gọi cửa. Hầu tước de Beauville.

Nàng nhắm mắt lại trong giây lát và suy nghĩ. Nàng có bỏ sót điều gì không? Di chúc của nàng đã được hợp thức hóa và được thực hiện. Những lời chỉ dẫn cho Ngân hàng Thụy Sĩ liên quan tới chiếc kết sắt cất vàng đã nhận rồi và đã được công nhận. Nếu nàng gặp chuyện gì, Johann sẽ lo liệu giải quyết mọi vấn đề. Các con nàng sẽ được chở che.

Khóa đầu tiên không phát tiếng động khi nàng nhẹ nhẹ xoay chìa. Nàng nghe thấy chốt trở về ổ. Tốt rồi. Bây giờ đến khóa thứ hai. Nó khẽ rít lên. Nàng dừng lại. Không hề có tiếng động nào khác. Nàng từ từ xoay tiếp chìa khóa. Nó lách cách và cửa bật mở.

Nàng định bước ngay vào căn hộ, song dừng lại, lắng tai nghe. Không thấy động tĩnh gì. Nàng vội khép cửa lại. Lúc này nàng cố trấn tĩnh.

Nàng nhớ lại lời Janette kể về căn hộ. Đi thẳng qua hành lang lớn có trần vòm sẽ đến phòng khách. Bên phải, có cửa nhỏ dẫn xuống bếp. Qua phòng khách, đi dọc hành lang nhỏ có trần vòm khác sẽ tới phòng ăn. Phòng ngủ của Maurice nằm sau cánh cửa cuối phòng ăn.

Nàng thận trọng đi qua các phòng, bước chậm chậm để khỏi đụng vào một vật nào đó không nhìn thấy. Lúc này, nàng đã đến trước cửa phòng ngủ. Nàng mở ví lôi ra lưỡi dao cạo của Wolfgang. Nàng không may may nghĩ ngờ rằng chính Maurice đã bẫy Wolfgang đến chỗ bọn Nga.

Nàng nhẹ nhàng xoay nắm cửa. Cửa bật mở, nàng bước vào phòng, nhẹ nhẹ di động trên thảm trải dưới sàn. Nàng không buồn khép cửa.

Nàng có thể nhìn thấy giường qua ánh đèn từ ngoài đường phố rọi vào qua các khe rèm. Nàng tiến đến bên giường. Nói cho thật chính xác, nàng có cảm giác thấy chứ không phải nhìn thấy một đồng lù lù ở dưới chân. Nàng cúi xuống, cố nhìn xem có đúng gã không. Một tiếng thở nặng nề dội vào tai, nhưng nàng không rõ đấy là tiếng thở của gã hay của chính nàng.

- Maurice! - Nàng nhẹ nhàng gọi.

Gã xoay người, định ngồi dậy. Lúc đó nàng mới quát. Nàng lia mạnh lưỡi dao vào người gã. Một tiếng kêu thất thanh bật khỏi họng gã và điên cuồng lăn người né tránh xa nàng, tay gã kéo một vật gì đó trên mặt bàn phía bên kia giường. Nàng tức giận thủ thế định dùng lưỡi dao rạch tiếp nếu gã lao tới. Nàng thấy gã cầm một vật gì đó bằng kim loại, nàng vẫn thủ thế và quát.

Một tiếng nổ đập vào tai nàng và một làn ánh sáng màu xanh lam lóa mắt nàng, đúng lúc

đó, nàng thấy ngực mình như bị giáng búa tạ, quật nàng hất ra phía sau, nàng liền xô vào, lưỡi dao cạo vung lên và rạch xuống. Cuối cùng, gã ngã gục nằm im bất động trên đồng chấn.

Nàng đứng đó, thở dốc nặng nhọc, rồi đưa tay sờ người gã. Các ngón tay nàng như vừa đụng vào đồng chấn đầm máu. Nàng vội rút tay lại, lưỡi dao cạo buột rơi. Con đau ở ngực bây giờ càng dội mạnh. Nàng áp tay vào ngực và thấy một dòng máu nóng rỉ ra qua lớp áo dài. Nàng liền nhận ra rằng nàng đã bị gã bắn.

Nàng từ từ quay người và bước đi ngược trở lại qua căn hộ, mỗi khi nhắc chân bước, cơn đau càng thêm quằn quại. Nàng cảm thấy thời gian kéo dài vô tận mãi mãi mỗi lần tới cửa căn hộ. Lúc này cơn đau cuộn cuộn dâng khắp người, nàng hoa mắt lão đảo tựa hồ như ý thức đang trút khỏi người qua dòng máu chảy dọc theo các ngón tay.

Nàng lần được tới cửa. Đột nhiên ánh sáng từ hành lang ngoài căn hộ ủa vào qua cửa bật mở. Gã đứng há hốc mồm, một làn ánh sáng từ phía sau lưng gã dội vào mặt nàng.

Nàng nhìn gã, mắt kinh hoàng mở trừng trừng.

- Ô, không, Maurice! - Nàng thất thanh kêu lên. - Mày chết rồi mà! Tao vừa giết mày xong. Sau đó nàng ngã gục, ý thức đã rời bỏ nàng, không bao giờ quay trở lại. Nàng đâu có hiểu rằng mình đã giết lầm kẻ đồng tính của Maurice.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

JANETTE

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Siki đứng trầm ngâm ngắm bức mẫu kiểu thời trang trên giá vẽ, vẽ khó đâm đâm. Anh nghe có tiếng cửa khép và tiếng chân một người con gái tiến lại gần sau lưng mình. Anh không quay lại bảo:

- Cởi bỏ hết áo quần ra. Khi nào không còn gì trên người thì bảo tôi nhé!

Một lát sau, anh ta nghe nổi lên một tiếng nói khê:

- Tôi trần như nhộng rồi.

Siki đưa bút chì sửa một nét nhỏ trên bức mẫu kiểu rồi quay người lại.

- Hừm! - Anh ta nói, hàm trề xuống.

Janette phá lên cười trước vẻ sững sốt của anh ta.

- Tại sao em không nói là em? - Siki hỏi.

- Em nghĩ rằng nếu anh xoay người lại, -

nàng mỉm cười, - thì người nói điều đó trước tiên sẽ là em.

Siki quơ chiếc áo dài để trên ghế gần anh ta.

- Mặc cái này vào, - anh ta nói, giọng khó chịu.

Janette không đỡ chiếc áo.

- Nào, anh Siki. Anh có thích cái của em không? Xem ra anh thích đấy.

- Thôi đi, - Siki bực mình nói. - Anh đang trong giờ làm việc.

- Không phải bạ ai em cũng bảo vậy.

- Anh cứ tưởng em là người mẫu anh cho gọi tới để thử kiểu mẫu mới.

- Để em mặc thử cho.

Anh ta lắc đầu.

- Không được.

- Sao lại không được.

Anh ta đưa mắt nhìn nàng, vẻ phê phán.

- Em quá đàn bà. Vú quá to, hông cũng quá to, cái của ấy cũng quá to, nhô ra cứ như cái của đàn ông. Em không thể là người mẫu được, có vậy.

- Thế em là người gì?

- Như mẹ em ấy. To và khỏe. Một con người trần tục. Một con thú dâm dục thuần chủng. Em bước trên đường và lập tức tất cả phụ nữ ở quanh em đều vô tình nổi cơn căm ghét em tới mức họ sẽ không mua bất kỳ thứ gì em mặc trên người. Em bỏ họ quá xa nên chẳng ai muốn vươn tới.

- Đây là lời khen quá bất ngờ, em chưa bao giờ được nghe, - nàng nói, tay với chiếc quần gin vút trên ghế và xỏ vào người. Nàng luôn mặc chiếc áo sơ mi rộng may theo kiểu nam và buộc gấu quanh hông.

- Em xuống đây có việc gì? - Siki hỏi.

- Em có hẹn với bác Johann. Nhưng bác ấy đang bận họp, em vù xuống đây với anh.

- Được gặp em lúc nào chẳng thú, - Siki nói. Nàng mỉm cười.

- Ngay dù em không phải là người mẫu?

- Ngay dù như vậy, - anh ta cười.

- Có lẽ anh nên thay kiểu mẫu của anh đi, - nàng nói. - Có nhiều cô gái giống em hơn giống mấy cô mặc thứ đồ này.

- Đa số các cô gái như em không thể tạo dáng quần áo bọn anh đang sản xuất.

- Ấy là chỗ chết trong kinh doanh của chúng ta. Quá nhiều kiểu mẫu hàng may cao cấp cạnh tranh trong một thị trường quá bé nhỏ.

- Chúng ta sẽ có cách giải quyết đâu vào đấy, - anh ta nói, nửa như muốn đỡ.

- Em tin như vậy, - nàng vội nói. - Em đang suy nghĩ rất căng về vấn đề này.

Điện thoại trên bàn làm việc của Siki réo chuông. Anh ta nhấc máy, rồi nhìn Janette:

- Bác Johann đã họp xong. Bây giờ em có thể gặp bác ấy.

- Cảm ơn anh, - nàng tung một chiếc hôn gió, rồi rời khỏi phòng.

- Hai năm học đại học thế là đủ rồi, - Janette nói. - Cháu không quay về trường đâu.

Johann ngậy người. Ông nhìn nàng qua chiếc bàn làm việc. Thật ra, ông không ngạc nhiên. Bây giờ cô ta đã mười chín tuổi và chẳng còn mang mấy nét con trẻ. Càng ngày cô ta càng gọi ông nhớ tới mẹ cô. Cô ta đang độ tuổi như vậy, khi lần đầu tiên ông gặp Tanya, cũng làn tóc đỏ ngả vàng hoe dài và chảy xuống mặt, che khuất một phần đôi gò má cao và cặp mắt đen đang hợp thời trang.

- Thế cháu định làm gì? - Ông thận trọng hỏi.

- Cháu nghĩ đã đến lúc cháu nên chuyên tâm vào công việc kinh doanh. Dầu sao, hai năm nữa cháu phải chịu trách nhiệm về mọi vấn đề. Cháu cho rằng đến lúc cháu phải được học hành dăm ba điều về công việc này, đúng không bác?

Cô ta giống y như mẹ. Johann gật đầu.

- Bác đồng ý với cháu. Bây giờ vấn đề đặt ra là cháu muốn bắt đầu ở đâu?

- Maurice bảo rằng hơn sáu mươi năm phần trăm tổng số doanh thu của chúng ta là từ Mỹ. Cho tới lúc này, cháu chưa lần nào sang đấy.

- Đúng, - ông nói.

- Ông ta định tháng sau sang đấy, mời cháu cùng đi và sẽ dẫn cháu thăm loanh quanh.

Johann không để lộ ngạc nhiên ra nét mặt. Đây là lần đầu tiên ông được biết Janette thậm chí còn nói chuyện với Maurice.

- Ông ấy thật ân cần, - Johann thận trọng nói. - Cháu trông mong gì ở sự giúp đỡ ấy? Dầu sao, ông ấy không còn dính dáng gì tới bất kỳ

công ty nào của ta. Phần của ông ta đã được phân chia tách bạch rồi.

- Đúng. Nhưng ông ta không quen ai ở bên đó.

Johann im lặng một lát.

- Bác không phản đối chuyện này. Và cháu cũng chẳng cần xin phép bác để đi, nhưng cháu có thấy, trước hết, đến văn phòng thu lượm một số kiến thức vững vàng là một ý hay hơn không? Rồi sau đó, khi đi, cháu được trang bị tốt hơn để quan hệ.

- Cháu thích ra đi hơn. Cháu nghĩ sẽ chán ngấy phải ngồi ở văn phòng. Như vậy chẳng khác gì quay trở lại lớp học ở trường đại học.

- Sớm hay muộn, cháu sẽ phải chăm lo công việc nhà. Chạy theo kinh doanh đâu phải toàn thú vui hay trò chơi.

- Cháu biết vậy. Nhưng bác đã chẳng làm như vậy đó sao? Cháu muốn thâm nhập sâu hơn vào những mặt sáng tạo và tiếp cận thị trường của công việc kinh doanh? Ở đây, tại Pháp, chúng ta còn hoạt động theo kiểu cổ. Người Mỹ đã vượt xa chúng ta trong nhiều mặt. Cháu thấy chúng ta có thể học hỏi họ được nhiều vấn đề.

- Bác vẫn muốn cháu dành chút thời gian đến văn phòng trước khi cháu sang bên đó.

- Maurice không có ý định sang bên đó trước cuối tháng sau. Như vậy cháu còn rảnh sáu tuần. Bác thấy thế đủ không?

- Còn hơn không. Bác hy vọng sẽ hòm hòm với cháu.

- Cháu tiếp thu nhanh. Cháu sẽ thu hoạch tương đối hòm hòm, - Janette nghiêm chỉnh nói. Nàng đứng lên. - Bác muốn cháu tới văn phòng lúc mấy giờ ngày mai?

- Chín giờ. Bác thấy cháu nên mở đầu bằng cách học công việc của người kiểm tra.

- Cháu sẽ đến, - Janette mỉm cười, - cảm ơn bác Johann.

Johann rời khỏi chỗ ngồi bên sau bàn làm việc. Không hiểu sao ông thấy dễ chịu khi Janette nhận lời đến công ty. Từ ngày Tanya mất, ông thấy lòng mình thiếu vắng một điều gì đó. Bây giờ, có lẽ, ông lại thấy nó không còn với huyệt nữa.

- Em cháu thế nào?

Janette nhìn ông.

- Cảm ơn bác, khỏe ạ. Chóng nhón. Từ ngày

bỏ học, cháu không được gặp nó mấy. Chị vú cứ khư khư giữ rịt.

- Bác thấy cháu nên ở với em một thời gian. Như vậy em nó mới cảm thấy có gia đình.

- Cháu sợ bản thân cháu không có bản năng một người mẹ. Cháu coi nó như mọi đứa trẻ khác.

- Không hay đâu.

- Đúng thế ạ. Người nghèo, khi không có khả năng nuôi con cái, họ cho con làm con nuôi, chẳng ai bắt bẻ cả. Nhưng, thế người giàu thì xử sự thế nào?

Johann im lặng một lát.

- Chúng ta làm gì? Thuê vú em và hy vọng họ sẽ tạo nên một tình yêu thuê mượn.

- Maurice cũng đề cập đến vấn đề này, có thể cháu và ông ta sẽ đi đến chỗ thỏa thuận để ông ấy dọn về nhà. Như vậy Lauren sẽ được sống trong không khí bình thường của một gia đình hơn. Dẫu sao, về mặt pháp lý, ông ta vẫn là bố của Lauren.

- Và cả của cháu nữa.

- Đúng vậy. Nhưng chỉ trong hơn hai năm

nữa thôi cháu sẽ trưởng thành và không phụ thuộc vào ông ta nữa. Lauren thì còn lâu.

Johann im lặng.

- Nếu có chuyện gì xảy ra với ta. Với bác và với cháu. Ai sẽ chăm lo em cháu? - Janette hỏi.

- Xem ra, Maurice, - ông nói. - Còn ai nữa đâu.

- Hừm! - Nàng nói. Suy nghĩ một lát. Nàng nói tiếp: - Cháu không hiểu đầu óc gã nghĩ gì. Theo bác, tại sao gã lại đột nhiên tử tế thế?

- Bác không biết nữa.

- Cháu không tin gã.

- Rồi thời gian sẽ làm sáng tỏ. Từ đây đến lúc đó, cháu phải thận trọng. Đừng ký một giấy tờ gì cả, có vậy.

Janette cười.

- Bác đừng lo. Cháu biết quá rõ điều đó, - nàng bước ra cửa, rồi dừng lại và quay đầu nhìn ông: - Bác Johann, bác là người chu đáo, sao bác chưa lấy vợ?

Ông nhìn nàng không đáp. Nàng chợt hiểu rõ mọi chuyện.

- Mẹ cháu. Bác yêu mẹ cháu, đúng không bác?

Johann vẫn không đáp.

- Bây giờ mẹ cháu đã qua đời. Còn gì nữa đâu bác. Bác tìm một người đàn bà tốt nết đẹp người nào đó, rồi lấy bà ta. Sau đó, bác có thể tạo cho Lauren một không khí gia đình em nó đang cần.

Ông cười.

- Bác sẽ làm cháu bị bất ngờ.

Janette liền tiến đến bên Johann, hôn má ông.

- Đây sẽ là một sự bất ngờ thú vị, - nói xong, nàng bước ra cửa và vẫy tay: - Sáng mai. Chính giờ đúng, bác nhé!

Johann quay về bên bàn làm việc và nặng nề buông mình xuống ghế. Một lát sau, ông nhấc ống điện thoại và quay số máy. Một giọng nữ đáp lại. Ông nói bằng tiếng Đức:

- Heidi đây à? Tám giờ tối nay anh có thể mời em đi ăn tối được không? Anh sẽ đến đón em.

*

*

*

- Khi mẹ cô còn sống, mọi việc đâu thế này, - Jacques nói. - Bà là người có đầu óc, bà thích mọi người làm việc. Bây giờ, hết tong cả. Johann chỉ cứ muốn khư khư giữ cho chặt, nắm chắc trong tay tất cả những gì ta có. Muốn mở rộng thì phải có tiền, nhưng ông ấy chẳng tranh thủ cơ hội nào cả.

- Song ta vẫn kiếm ra tiền, đúng không nào?

- Tất nhiên, nhưng ta có thể hái ra tiền. Cứ so sánh với các công ty khác mà xem, ta vẫn giậm chân tại chỗ, - anh ta nhìn nàng. - Cô đã suy nghĩ kỹ khi nhận lời đến đây làm việc chưa đấy?

Nàng gật đầu.

- Nếu vậy đây là cái may cho chúng ta, - anh ta mỉm cười: có em, có thể Johann sẽ mạnh bạo hơn, - anh ta cười.

Janette nhìn anh ta.

- Tôi đến đây không phải là để bàn luận về việc kinh doanh.

Jacques cởi chiếc cúc áo sơ mi của nàng phanh ra, để lộ hai núm vú căng đầy khêu gợi.

- Lạy Chúa tôi, - anh ta cúi xuống hôn một bên.

Nàng nhìn anh ta và bảo:

- Siki chề ngực em quá to.

- Hấn biết quái gì? - Jacques nói và vùi đầu vào giữa hai bên ngực, rồi đưa tay áp chúng vào má mình. - Ngực em đẹp tuyệt!

- Em hỏi anh ta có thích cái của em không, anh ta chề.

- Sao em không hỏi anh. Muốn xem có thích hay không thì em phải cởi bỏ cái quần gin chết tiệt này ra chứ.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Johann đậu xe trước ngôi nhà cao tầng có căn hộ của Heidi. Ông ngồi trong xe một lúc và vặn đề xe nổ máy, sau đó nhào người mở cửa xe cho nàng.

- Còn sớm, anh vào nhà em đã, - nàng nói.

Mỗi khi nghe nàng nói tiếng Đức, ông lại cười thầm trong bụng. Giọng nàng hơi pha chút ngữ điệu tiếng Mỹ nó ngân vang như tiếng nhạc kỳ lạ. Ông đáp lại bằng tiếng Anh:

- Cảm ơn em, - ông nói và tắt máy.

Ông cảm thấy mùi nước hoa và hơi ấm từ cơ thể nàng tỏa sang ông khi họ đứng trong thang máy chật vừa đủ chỗ cho hai người đang đưa họ lên căn hộ của Heidi ở tầng ba. Thang máy vừa dừng lại, ông mở cửa để nàng ra. Ông đi theo nàng tới căn hộ và đợi nàng lấy khóa mở cửa.

Nàng đưa tay mời ông ngồi xuống một chiếc ghế.

- Em có uyết xki, gin, vớt ka và cô nhắc.

- Cho anh cô nhắc.

Khi đón ly rượu cô nhắc nàng đưa, ông nói:

- Cảm ơn em.

- Đến căn hộ của phụ nữ, anh thường câu nệ như thế này, anh? - Nàng mỉm cười, lúc này nàng nói tiếng Anh.

- Đã thành thói quen rồi, - ông đáp. Trước khi uống, ông nhắc cốc và nói: - Xin chúc sức khỏe của em!

Hai người chạm cốc và nhấp rượu.

- Bây giờ anh ngồi xuống đây đã nào, - nàng nói rồi đi đến bên đi văng, kê đối diện chiếc ghế nàng mời ông ngồi, và ngồi xuống trước.

Johann ngồi từ tốn tựa hồ chiếc ghế mỏng manh có thể gãy. Ông nhấp rượu cô nhắc và lại nhấp ngụm nữa.

- Bữa ăn tối nay chắc rất vui.

- Em không nên ăn nhiều. Em đang ăn theo chế độ kiêng khem, - nàng cười.

- Tại sao? Anh thấy em cân đối đấy chứ.

- Ấy là vì em cố giữ gìn. Mỗi lần em cân thấy lên một *aox*⁽¹⁾ em có cảm tưởng bị tăng đến cả một *pound*⁽²⁾.

Johann lại nhấp rượu và nói:

- Có lẽ ta nên đi thôi. Ngày mai anh phải có công việc sớm.

- Anh Johann. Tuần sau em sẽ quay về Mỹ.

Johann từ từ gật đầu.

- Đúng vậy. Thế bao giờ em định quay sang đây?

Nàng nhìn vào mắt ông.

- Có lẽ em không sang nữa. Nếu có sang cũng chỉ ở lại ít bữa thôi.

⁽¹⁾ Đơn vị đo lường của Anh, bằng 0,28g.

⁽²⁾ Đơn vị đo lường của Anh, bằng 450g.

Johann thấy tim nhói đau.

- Suốt hai năm nay, cứ ba tháng em lại đến Paris một lần. Lần nào chúng ta gặp nhau cũng là ăn trưa, ăn tối. Em không thể đếm xuể bao lần. Em biết anh nghĩ gì về em, nhưng chẳng lần nào anh nói ra lời. Chẳng bao giờ. Tại sao vậy, anh Johann? Em không hiểu nữa, tại sao?

- Anh bốn bảy tuổi rồi, Heidi. Hơn em mười bảy tuổi.

- Mười sáu, - nàng nói. - Tháng sau em tròn ba mươi.

Ông không mỉm cười.

- Anh là người nghiêm túc. Anh không phải là gã ăn chơi quan hệ nhặng nhít với em. Anh rất mến em.

- Em đâu còn là một cô bé nhỏ, anh Johann. Em là một phụ nữ và hơn nữa một phụ nữ đã qua một đời chồng. Anh không thấy em cũng mến anh sao? Và ao ước có anh sao? - Nàng lắc đầu. - Nhưng chẳng bao giờ thấy anh nói gì. Anh cũng chẳng giải thích cho em rõ lý do.

- Anh có những trách nhiệm, những trách nhiệm nặng nề, - ông nói.

- Em biết rồi. Đối với Janette và Lauren. Em có dui mù đâu mà không thấy anh thường luôn kể với em về hai cô bé ấy. Nhưng anh định vì những trách nhiệm đó, anh sẽ không có cuộc sống riêng của anh nữa sao? Hoặc một gia đình của chính anh, nếu anh muốn?

- Ngoài anh ra, không có ai là người chở che cho các cháu. Anh đã hứa rồi. Thoạt đầu với Wolfgang. Sau đó với Tanya. Anh không thể nuốt lời.

-Thì em có bảo anh nuốt lời đâu. Em chỉ nói anh cũng nên có cái quyền được có cuộc sống riêng của anh, vậy thôi.

- Heidi, - Johann nói.

Nàng đọc rõ nỗi đau trong giọng ông, nàng rời khỏi đi vắng, quỳ xuống trước mặt Johann nhìn thẳng vào ông.

- Em yêu anh, anh Johann. Anh có yêu em không?

- Có, - ông bối rối nói. - Có, anh yêu em.

- Nếu vậy, lạy Chúa, hôn em đi, - nàng khóc. - Anh biết rằng suốt hai năm nay, anh chưa hề hôn em lần nào.

Ông cúi người xuống bên nàng, khi đưa tay

vòng qua cổ ông, miệng ông đặt lên đôi môi mềm mại và cảm thấy chúng được vị mặn của nước mắt.

*

* *

- Một trăm triệu frăng một năm, - Maurice bảo. - Ta sẽ vớ bẫm như vậy nếu tổng khừ được tên Đức ra khỏi đây.

Jacques trở mắt nhìn gã. Đầu óc anh ta còn u mê vì buồn ngủ. Hai giờ sáng Maurice đã gọi điện cho anh ta, báo sáng mai gã muốn gặp anh. Chắc chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp.

- Xin lỗi, anh đợi tôi một lát, - anh ta nói và rời khỏi đi vắng. - Tôi phải rửa qua mặt bằng nước lạnh cho tỉnh ngủ đã. Một trăm triệu frăng một năm đâu phải chuyện lơ mơ.

Anh ta đi chân đất bước vào buồng tắm, bật đèn và đóng cửa lại. Jaques chống hai tay lên bồn rửa mặt và nhìn mình qua gương. Trông anh ta thật thảm hại. Con mụ dâm đăng ấy cứ đòi hỏi suốt. Đến lần thứ năm trong có mấy tiếng đồng hồ thì anh ta xỉu hẳn. Đúng là một

con mụ dâm dăng không thể thỏa mãn được. Cô ả thật chẳng giống như anh đã nghĩ lúc trông thấy cô nàng trong thang máy ở văn phòng. Anh ta thường quan hệ với những phụ nữ đã quá tuổi thành niên, chứ chưa lần nào với một cô nàng như thế này. Chính vì vậy anh ta nảy ra ý mời Janette về nhà mình uống rượu.

Khi Jacques quay về phòng khách, anh ta thấy Maurice đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Gã quay người lại khi biết Jacques bước vào.

- Bây giờ thì tôi tỉnh hẳn rồi. Nào cái một trăm triệu frăng mỗi năm nó ra sao đấy?

- Janette đã ở đây từ sáu giờ mười chiều nay cho mãi tận mười một giờ năm phút. Tôi cho rằng hai người không dành suốt cả thời gian ấy chỉ để trò chuyện với nhau.

Jacques trở mắt nhìn gã.

- Sao anh biết được chuyện đó.

- Từ khi tôi là người duy nhất xúi cô ta bỏ học và tới làm việc ở công ty, tôi coi việc chủ yếu của tôi là biết đích xác cô ta đang làm gì. Cả ngày lẫn đêm.

- Anh cho theo dõi cô ta?

Maurice gật đầu.

- Tôi thấy chuyện đó chẳng liên quan gì tới số tiền anh hứa hẹn, - Jacques nói.

- Anh sẽ hiểu rõ vấn đề khi nghe tôi giải thích xong. Cô ta cần kiến thức để có khả năng nắm bắt được công việc kinh doanh, chỉ cần vậy. Theo cách điều hành của tôi mà tôi vừa phúc tra. Anh có khả năng góp sức làm sinh sôi thêm khá nhiều tiền và về nhiều phương diện khác nhau, anh thấy hiểu tường tận hơn tôi. Có thể, cô ta sẽ lĩnh hội được những kiến thức cần thiết đủ để có một số hành động chống lại tên Đức kia.

- Nếu cô ta muốn cũng chẳng được, - Jacques nói. - Cô ta chưa đến tuổi thành niên cho tới khi chưa được hai mươi mốt tuổi, sau đó Johann còn khối thời gian khi Lauren tới tuổi thành niên. Do đó, Janette còn phải răm rắp nghe theo hắn trong hơn hai năm nữa.

- Chẳng cần phải hơn hai năm, - Maurice nói và đưa mắt nhìn anh ta. - Theo luật pháp của Pháp, sau khi lấy chồng, người chồng nghiêm nhiên được phép kiểm soát tài sản của vợ.

*

*

*

Có tiếng gõ cửa. Johann ngược mắt khỏi bàn làm việc.

- Vào đi.

Janette bước vào. Nàng tiến đến đứng ở trước bàn làm việc và mỉm cười nhìn ông.

- Sáu tuần đã trôi qua rồi, bác ạ.

- Đúng, - Johann gật đầu.

- Công việc không đơn giản như cháu nghĩ.

- Thường là như vậy, - ông mỉm cười. - Nhưng cháu đã cố gắng. Bác nhận được những báo cáo tốt về công việc của cháu. Cháu đưa ra toàn những câu hỏi đúng.

- Cháu còn phải nỗ lực học hỏi nhiều.

- Và cháu cũng đã nhận được những câu trả lời đúng. Thôi đừng nản. Ai mà chẳng phải nỗ lực học hỏi nhiều.

- Cháu đã thay đổi ý định. Tuần sau cháu không sang Mỹ với Maurice.

Johann ngạc nhiên.

- Vì lý do gì?

- Sau thời gian học hỏi ở đây, cháu thấy mình vẫn chưa được trang bị đầy đủ để sang đây. Khi đi, cháu muốn mình có khả năng đề ra được một loại hình mà người Mỹ mong chờ trong công việc kinh doanh của chúng ta.

- Bác chưa hiểu cháu định nói gì, - ông thú nhận.

Janette mỉm cười với ông.

- Cháu ngồi một lúc được chứ bác?

- Tất nhiên, - ông nói, mặt đột nhiên đỏ bừng. - Bác xin lỗi cháu. Bác vô ý quá!

Ông đưa mắt nhìn Janette ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông.

Chợt Janette hỏi ông:

- Cháu có gợi cho bác nhớ lại hình ảnh mẹ cháu không?

- Có. Nhớ lắm! Đặc biệt khi thấy cháu ngồi ở chỗ ấy.

- Cháu cũng nghĩ vậy, - nàng mỉm cười. - Nhiều người đều nói thế. Cháu nghĩ đấy chẳng qua chỉ là một lời khen ngợi, nhưng đấy cũng là lý do vì sao bây giờ cháu chưa nên sang Mỹ. Mẹ cháu chưa bao giờ có thân hình của một người Pháp, nhưng nếu cháu đi Mỹ, tốt hơn hết cháu

nên có thân hình của một người đàn bà Pháp mà họ khao khát hoặc cháu không bao giờ có khả năng thuyết phục họ rằng cháu là người đại diện cho thời trang của đời sống Pháp. Quần áo đẹp, rượu ngon. Cháu lại không đúng loại người có thân hình chuẩn.

- Ai bảo cháu thế? - Johann hỏi.

- Cháu đã cùng Jacques đi xem cuộc trình diễn mẫu thời trang. Và cháu đã thấy khách hàng Mỹ quan tâm và trông chờ điều gì. Cháu không phải là loại người đáp ứng được sự chờ mong của họ. Cháu quá to lớn. Dù sao, Siki đã nói đúng.

- Đòi hỏi ở cháu điều đó là quá đáng, - Johann nói.

- Trước hết cháu phải làm sụt trọng lượng. Sáu mươi sáu kilô không hợp một chút nào, nếu cháu muốn có thân hình cân đối, thì với chiều cao của cháu, cháu chỉ nên nặng tối đa là năm mươi lăm kilô.

- Không khéo lại ốm mất.

- Cháu không nghĩ vậy. Gần trường cháu bên Thụy Sĩ có một bệnh viện đa khoa. Họ đã làm được những điều kỳ diệu. Sụt đi mười kilô,

cháu có thể mặc bất cứ thứ gì Siki ném lên người cháu.

- Cái đó chẳng quan trọng đến nỗi phải làm vậy.

- Quan trọng đấy, bác ạ, - nàng nghiêm chỉnh nói. - Nếu cháu muốn kinh doanh theo hướng này, điều chủ yếu cháu phải làm là nhập cuộc được.

Johann im lặng trong giây lát.

- Cháu đã để lộ cho Maurice biết chưa?

Janette lắc đầu.

- Cháu chưa lộ cho ai biết. Ngay cả với Jacques. Bác là người đầu tiên cháu cho biết.

- Jacques là người đầu tiên bị thất vọng. Anh ta dự định sẽ sang New York gặp cháu sau khi cháu đã ở bên đó được một tháng.

- Cháu biết, - nàng mỉm cười. Nàng đứng dậy, nụ cười đột nhiên vụt tắt. - Anh ta có ý định dớ dẩn định đưa cháu đi Las Vegas và tổ chức đám cưới. Anh ta bảo, ở đấy trên mười tám tuổi, cháu chẳng cần được sự đồng ý của ai hết.

Johann im lặng nhìn Janette.

- Gã là một tên khùng, một kẻ săn đuổi tài sản, - nàng nói.

Johann vẫn im lặng.

- Cháu sẽ vắng mặt trong hai tháng. Bác sĩ bệnh viện kia bảo vậy, cháu sẽ có một thân hình hoàn hảo và không hại gì đến sức khỏe, trừ bác ra, không một ai biết cháu ở đâu. Cháu muốn bác tìm cách loại bỏ anh ta trong khi cháu đi vắng.

- Nhưng bác nghĩ... - Johann cố kìm vẻ ngạc nhiên qua giọng nói. - Chẳng có gì bí mật cả. Bây giờ mọi người ở văn phòng đều rõ mối quan hệ giữa cháu và Jacques.

- Anh ta đã lợi dụng cháu, - Janette buồn rầu nói. - Cháu đã học được tất cả những gì anh ta dạy cháu.

- Nhưng anh ta đảm nhiệm một công việc quan trọng, - Johann nói. - Thay thế anh ta chẳng dễ gì.

- Rất dễ, - Janette nói, giọng tin chắc.

- Bác không dám nghĩ như vậy, - Johann lưỡng lự nói. - Cháu đã có dự kiến rồi à?

- Tất nhiên ạ. Cháu đã cố. Nếu chưa có dự kiến người thay thế, cháu đâu dám yêu cầu bác làm chuyện ấy, đúng không bác?

- Ai?

Nàng nhìn Johann và lần đầu tiên ông nhận thấy một vẻ cứng rắn không gì lay chuyển được trong cặp mắt huyền của nàng.

- Cháu, - Janette nói, giọng nàng không hề để lộ một chút tình cảm gì.

Johann cố gằn lòng tự nén mình.

- Bác sẽ suy nghĩ đề nghị của cháu. Lúc này bác chưa thể tin được rằng cháu có thể đảm đương nổi công việc.

- Tại sao bác cứ phải chịu đựng anh ta mãi thế? - Lần đầu tiên giọng nàng để lộ vẻ ngạc nhiên. - Bác có biết sau lưng bác, anh ta gọi bác là gì không? Một tên Quốc xã, một tên Phổ!

Johann nhếch mép cười.

- Đấy không phải là lý do vững chắc. Còn nếu đấy là một lý do thì không thể vì vậy buộc một con người chân thật nào trong văn phòng phải thôi việc. Bác là người Đức, bác không trông chờ mọi người yêu thương bác, nhưng phải làm công việc của mình.

Nàng suy nghĩ một lát.

- Làm thế nào để có thể thuyết phục bác tin rằng cháu có thể đảm đương nổi công việc đó?

- Khi nào trở về, cháu sẽ đến làm việc với tư

cách trợ lý cho anh ta. Nếu sau sáu tháng, bác thấy hài lòng, chúng ta sẽ tiến hành như điều cháu đề xuất.

Johann thở dài.

- Cháu không muốn bất kỳ ai biết chỗ cháu sắp tới. Bất kỳ ai.

Ông chờ cho cửa đã khép chặt và chờ một lúc lâu mới nhấc ống điện thoại xin gọi sang Mỹ. Trong khi chờ thông đường dây, ông nhớ lại cặp mắt huyền ánh lên quyết tâm sắt đá của Janette. Rồi một ngày nào đó sẽ đến lượt ông. Ngay từ bây giờ ông đã biết rõ điều đó. Ông luôn biết rõ điều đó. Nhưng ông không thể làm khác được. Ngay dù Janette đến tuổi thành niên, ông còn phải che chở cho Lauren. Nếu có cách nào đó giúp ông đón Lauren mà không hề phạm tới niềm vô tư của con trẻ thì ông được giải thoát. Xem ra, cả cuộc đời ông, ông đã dùng để trả nợ người chết. Có lẽ, đã đến lúc ông có thể dành nó cho cuộc sống riêng tư của ông.

Janette bước ra khỏi vòl tắm hoa sen và lấy khăn tắm cuốn quanh người. Sau khi bỏ chiếc mũ tắm và vẫy tóc, nàng nhìn vào gương. Tóc nàng xoa ngang vai, nàng lấy khăn khác lau ráo tóc. Qua gương, nàng thấy cửa phòng tắm bật mở. Nàng quay người lại.

Lauren đứng ngấm nằng. Cặp mắt trẻ thơ màu xanh lơ của em ngả màu xám dưới làn tóc quăn vàng óng. Em đứng im nhìn Janette.

- Có gì thế, em yêu?

- Ông hầu tước đang ở trong phòng đọc sách. Ông ấy muốn gặp chị.

- Ừ. Chị sẽ xuống ngay đây, - nói xong nàng quay vào gương. Qua gương, nàng thấy Lauren vẫn đứng chờ. Sau đó, nước mắt trào ra khỏi cặp mắt trẻ thơ của em. Janette vội quay người lại, bước đến quỳ bên đứa trẻ.

- Có chuyện gì vậy, em yêu?

- Chị cùng mẹ khác cha là thế nào, chị? - Lauren hỏi, em cố ghìm để khỏi bật tiếng thốn thức. - Ông hầu tước bảo với em chị là vậy đấy. Ông bảo: "Đi bảo chị cùng mẹ khác cha của mày là tao đang chờ nó". Ông ấy nói rằng không được gọi ông ấy là ông hầu tước mà phải gọi là bố. Em bảo chị có gọi ông ấy là bố đâu, ông ấy nói rằng ông ấy không phải là bố của chị mà là bố của em, chính vì vậy chị mới là cùng mẹ khác bố của em, - lúc này, Lauren lại định bật khóc.

- Đồ chó ghẻ, - Janette nói rồi ôm chặt Lauren vào lòng. - Đừng bận tâm gì về ông ấy, cưng. Chị là chị em, có vậy. Và cũng đừng gọi ông ấy là bố vì ông ấy chẳng phải là bố của em cũng như của chị.

- Thế tại sao ông ấy lại bảo ông ấy là bố? - Lauren hỏi, giọng ngay thật của trẻ thơ.

- Vì ông ấy muốn vậy. Nhưng ông ấy không phải là bố.

- Thế ai là bố của em?

- Bố em đã ra đi, như bố chị.

- Chị biết bố em không?

- Không. Mà chị cũng chẳng biết bố chị nữa.

- Thế tại sao em và chị lại là hai chị em?
Làm sao biết được?

- Vì chúng ta cùng một mẹ.

- Chị có biết mẹ không?

- Biết chứ, cưng.

- Thế tại sao em không biết mẹ?

- Mẹ gặp tai nạn khi em còn bé tí.

- Mẹ chết rồi, phải không chị? Như bố chúng ta.

- Đúng thế, - Janette dịu dàng nói. Nàng hôn má Lauren. - Nhưng em đừng lo. Còn có chị, còn có em.

Lauren đứng né ra và lấy mu bàn tay quạt mũi:

- Mẹ chúng mình có tốt không?

- Rất tốt!

- Đẹp không?

- Một trong những người đẹp nhất Paris. Mẹ rất yêu em.

- Thế mẹ có yêu chị không?

- Có chứ!

Lauren suy nghĩ một lát.

- Tiếc quá, em không biết mẹ. Một ngày nào đó, em sẽ có mẹ.

Janette im lặng.

Đứa trẻ nhìn vào mắt Janette.

- Chị thấy chị làm mẹ em được không?

- Làm sao được? Chị không thể vừa là chị và vừa là mẹ em được?

- Thì em có nói chuyện thực đâu, chị Janette, - đứa trẻ vội nói. - Ta chơi trò mẹ con ấy mà. Chỉ khi nào có hai chị em ta thôi. Ta chẳng kể cho ai biết. Nếu giả vờ em có mẹ, em cũng thấy thích rồi chị ạ.

Janette suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Ôkê. Nhưng chỉ giả vờ thôi đấy nhé, nhớ chưa?

Một nụ cười hớn hở rạng trên khuôn mặt Lauren và em giơ tay quàng cổ Janette, hôn má nàng và nói:

- Cảm ơn chị.

Janette ôm chặt em vào lòng một lát rồi mới để em đi.

- Thôi được rồi, con ngoan. Bây giờ con đi ngủ đi.

Lauren lại ôm hôn nàng.

- Chúc mẹ ngủ ngon, - nói xong em chạy về phòng mình.

Janette quay về bên gương, tiếp tục chải tóc và từ từ mặc váy áo. Khi xuống cầu thang nàng chợt nhận thấy rằng mình đã tự động mặc bộ đồ lót đen mà Maurice luôn muốn nàng mặc.

Gã đứng sau cửa phòng đọc sách nên khi mở cửa nàng không trông thấy gã đâu. Nàng chưa kịp mở mồm nói gã đã tàn bạo tát má nàng làm nàng ngã lăn quay ra sàn, váy tốc lên tận háng.

Gã đứng nhìn nàng một lúc, cúi xuống rồi thô bạo thọc tay vào giữa hai đùi nàng. Chiếc quần lót ướt nhớp nháp. Gã véo mạnh chỗ mu nàng và nhìn nét mặt méo xệch vì đau.

- Đĩ điếm! - Gã nói, giọng đầy thỏa mãn. Gã đứng thẳng người rồi lấy mũi giày nhọn thúc vào người nàng. - Đồ điếm.

Nàng im lặng nhìn gã đến ngồi bên đi văng trước mặt nàng. Nàng thở dài và đứng dậy.

- Đồ đi, - gã nói, giọng đã trở lại bình thường. - Mà mày định chơi trò gì với tao?

- Tao chẳng định chơi trò gì hết, - giọng nàng thần thờ.

- Tao thu xếp mọi chuyện để sang Mỹ. Thế mà bây giờ tao vừa được nghe nói mày không đi nữa.

- Tao đã thay đổi ý định.

- Mày đã thay đổi ý định? - Gã giễu cợt nhạo lại. Tao cứ định ninh mày định học đôi điều về công việc kinh doanh của mày.

- Tao chán ngấy nó rồi. Việc quái gì tao phải làm việc? Tiền của tao thế cũng đủ rồi.

- Và mày muốn cái tên Quốc xã ấy cứ tiếp tục bòn rút mày.

Nàng không đáp. Nàng đi đến bên tủ đựng rượu cạnh lò sưởi, lấy rượu, rót ra một ly, rồi đứng xoay lưng lại phía gã, nhấm nháp ly rượu. Nàng lại thấy khỏe người.

- Tao hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến chuyện đó, - nàng nói.

Gã đứng bật dậy, chiếc ly bay khỏi tay nàng. Nàng quay người lại để né tránh nếu gã lại giở

trò vũ phu, nhưng không kịp. Nàng ngã xuống sàn trước lò sưởi. Qua ánh mắt nổ đom đóm, nàng thấy gã đang tiến lại gần.

Nàng xoay người và vớ luôn thanh sắt nhỏ cời lò sưởi. Nàng lẩn người tránh ra xa. Nàng điên giận lao chiếc thanh sắt vào gã.

Gã vội nhảy sang một bên vừa đúng lúc thanh sắt bay vào chỗ trống. Gã nhìn nàng, sững sốt trước cơn giận dữ của nàng.

- Mà còn động đến tao, tao sẽ hoàn tất công việc mẹ tao đã mở đầu.

- Đồ dơ bẩn! Hết như con mẹ mày!

- Cút ngay! - Nàng gào lên, lưng lững tiến đến bên gã. - Cút!

Gã bước vội ra phía cửa, khi tay đã nắm nùm cửa, gã quay người lại bảo:

- Nghe tao nói đây. Tao chỉ muốn cố giữ cho mày khỏi bị mất mát tất.

- Tự tao sẽ lo liệu lấy. Tránh xa khỏi tao, khỏi ngôi nhà này và em gái tao, nếu không tao sẽ giết mày! Còn bây giờ, cút!

- Một ngày nào đó, mày sẽ quỳ gối lạy tao giúp đỡ, - gã nói và đóng sầm cửa sau lưng gã.

Nàng nhìn cánh cửa khép một lát rồi chân bủn rủn, nàng ngã lăn ra đi vắng, thanh sắt cời lò sưởi nằm dưới sàn trước mặt nàng.

*

*

*

Khi tiến lại chỗ cảnh sát nhập cảnh, Heidi thấy Johann đứng sát hàng rào. Nàng vẫy ông khi đưa hộ chiếu qua ô cửa sổ nhỏ. Ông mỉm cười vẫy tay đáp lại. Mãi sau nàng mới nhận thấy tay kia ông cầm bó hoa nhỏ. Cảnh sát nhập cảnh đóng dấu vào hộ chiếu, rồi đưa trả lại nàng. Nàng cầm hộ chiếu và khi vượt qua lớp rào, nàng bước nhanh như chạy.

Hai người đứng nhìn nhau một lát, sau đó ông bẽn lễn tặng nàng bó hoa. Nàng đón nhận, ngược mắt nhìn thẳng vào mặt ông rồi ngã vào lòng ông.

Ông khẽ thì thầm bên tai nàng, giọng lạc hẳn:

- Mãi trước lúc này, anh cứ sợ em không tới.
- Mãi trước lúc anh gọi điện, em cứ sợ anh sẽ

không bao giờ hỏi đến em, - giọng nàng run run nửa khóc nửa cười.

Hai người rời nhau ra. Nàng nhìn bó hoa.

- Hoa đẹp quá!

Johann cười, đón chiếc va li nhỏ trong tay nàng.

Xe cô chạy chậm chạp trên đường cao tốc từ sân bay Orly về Paris.

- Em có ngủ được tí nào trên máy bay không?

- Một chút thôi.

- Về đến nhà em tắm rồi ngủ một giấc sẽ lại sức ngay.

- Em thấy khỏe rồi, - nàng vội nói. - Chỉ xúc động thôi.

Johann cười.

- Anh hy vọng rằng em không quá xúc động đến mức quên không đem theo toàn bộ giấy tờ.

- Em đem tất đây, - nàng nói.

- Tốt rồi. Anh có anh bạn ở tòa thị chính. Anh ta hứa sẽ giúp đỡ chúng ta. Phải mất trên mười ngày.

- Lâu vậy anh? - Giọng nàng hơi hoảng hốt. - Ở Mỹ chỉ cần qua một đêm là xong.

Johann lại cười.

- Đây là nước Pháp. Em nhớ chưa?

Nàng gật đầu và tìm tay ông.

- Em chẳng quan tâm. Dù có phải kéo dài đến vĩnh cửu. Càng lâu em càng được ở bên anh.

- Em sẽ ở bên anh, - ông nói và lại nhìn nàng. - Anh đã cho dọn dẹp và quét sơn lại căn hộ, nhưng xem ra chưa ổn, em cứ việc sắp xếp lại thế nào tùy em.

- Em tin rằng sẽ ổn cả. Xét cho cùng, chúng mình sẽ ở đây hai năm thôi.

Johann im lặng.

- Anh còn nhớ điều anh nói chứ? - Nàng vội hỏi.

- Nhớ. Anh nghĩ rằng sau khoảng thời gian đó, Janette đã hai mươi mốt tuổi, cô ta sẽ mừng là tổng được anh đi.

Nàng ngấm khuôn mặt ông, lúc ông lái xe.

- Anh không khó chịu chuyện đó chứ, đúng không anh?

- Thực lòng không. Có mỗi điều làm anh

phân vân đó là đứa nhỏ, Lauren. Anh sẽ nghĩ cách che chở cháu.

- Anh còn hai năm để suy nghĩ. Em tin rằng anh sẽ có cách, - Heidi im lặng một lát, rồi nói tiếp: - Em muốn được gặp Janette.

Johann cười.

- Em phải đợi tháng sau. Bây giờ cô ta đang ở bệnh viện tại Thụy Sĩ.

- Có chuyện gì xảy ra với cô ta thế?

- Chẳng có chuyện gì cả. Cô ta đang sửa lại người cho hợp thời trang.

- Trông cô ta nặng nề à?

- Chẳng nặng nề chút nào. Nhưng cô ta giống mẹ. Một cô gái to lớn.

- Bọn trẻ luôn có những ý nghĩ kỳ cục, - nàng nói.

Ông liếc mắt nhìn nàng và nói, giọng trầm ngâm:

- Janette không còn là trẻ con.

*

*

*

- Tuần này Johann sẽ lấy vợ, - Jacques nói.

- Tôi không tin, - Maurice nói và ra hiệu bảo hầu bàn mang thêm rượu. - Lấy ai vậy?

Jacques lắc đầu.

- Chẳng ai biết gì về cô ta. Cô ta là người Mỹ. Nghe đâu bố cô ta giàu lắm.

- Cô ta trẻ không?

- Khoảng ba mươi tuổi. Hôm nọ ghé vào văn phòng. Rất hấp dẫn. Tôi cho rằng bố mẹ cô ta là người Đức.

- Họ kinh doanh trong lĩnh vực nào? - Maurice hỏi.

Jacques nhún vai.

- Không biết nữa.

- Phải lần cho ra đấy. Johann không phải là một tên đàn. Rất có thể chuyện này nằm trong kế hoạch sắp tới của hắn về các công ty.

- Để tôi cố tìm hiểu xem sao. Anh đã phát hiện ra Janette ở đâu chưa?

- Bất tin. Cứ như thể nó biến đâu mất ấy. Là chẳng ai biết cả.

- Johann biết. Nhưng không hề hé răng nói với ai.

- Chúng cứ quẩn lấy nhau. Tốt hơn hết ta phải mở to mắt và cố phát hiện tất cả những gì có thể tuột khỏi ta.

- Anh thực sự cho rằng ta vẫn còn cơ may? - Jacques hỏi?

- Bây giờ có thể có nhiều cơ may hơn trước khi Johann lấy vợ. Janette không thích nghĩ rằng hần có mối quan tâm nào khác ngoài bản thân nó. Nếu nó cảm thấy công việc kinh doanh của lão có chỗ nào đó gian trá, nó sẽ có thể tống lão đi ngay.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Janette bước xuống cân, rồi quay sang bảo bác sĩ.

- Mới xuống bốn cân. Chưa nhiều lắm.

Bác sĩ Schindler mỉm cười.

- Tôi thấy hài lòng. Như vậy mỗi tuần xuống hơn một kilô. Nếu ráng hơn nữa, nước da sẽ xuống nhanh, như vậy hỏng hết.

- Ngực tôi vẫn bị xệ.

- Chị có tập những động tác tôi hướng dẫn chưa? - Ông ta áp tay vào ngực mình và xoa các cơ trên ngực để nàng có thể thấy rõ chúng chuyển động dưới lớp áo sơ mi của ông.

- Cả ngày tôi tập cứ như một con mụ lần thân ấy. Tôi nghĩ không ăn thua.

- Cái gì cũng phải có thời gian, - bác sĩ mỉm cười. - Phải kiên nhẫn, - ông ta ghi một số điều vào phiếu. - Tôi đảm bảo chị sẽ hài lòng.

- Tôi hy vọng cứ xoa thế này suốt ngực tôi sẽ bị chảy sệ xuống tận bụng.

- Đừng lo. Không thể có chuyện đó đâu. Và cho dù ngực có như vậy chúng tôi vẫn có cách điều trị.

*

* *

- Thưa ngài Johann, đây là vấn đề thủ tục, - nhân viên ngân hàng nói với Johann, giọng anh ta bị yếu do phải qua đường điện thoại dài từ Thụy Sĩ, bà hầu tước đã chỉ thị cho chúng tôi là nếu thấy bà bất tin ba năm liền, chúng tôi sẽ

liên hệ với ngài để xin chỉ thị về số tài sản lưu tại két an toàn của chúng tôi.

Johann im lặng một lát. Suốt bao năm ròng ông chưa lần nào nghe Tanya nói đến tài sản hoặc một thứ gì đấy đang được cất giữ tại một ngân hàng Thụy Sĩ.

- Ông có thể cho biết sơ sơ đại loại đó là gì không?

- Thưa ngài, về nội dung bên trong, chúng tôi không được biết. Chúng tôi chỉ biết số tài sản này bao gồm độc nhất có sáu hộp két an toàn lớn do bà hầu tước gửi từ năm 1944, trong thời hạn hai mươi lăm năm. Tiền gửi két đã trả trước.

- Tôi rõ rồi, - Johann trầm ngâm nói. 1944. Đó là năm hai người sang Thụy Sĩ. - Như vậy, lúc này chưa phải là vấn đề khẩn cấp.

- Dạ, thưa ạ, - nhân viên ngân hàng nói. - Như tôi đã trình bày, đây chỉ là vấn đề mang tính chất thủ tục thuần túy. Chúng tôi chấp hành theo lời chỉ thị.

- Ông có khóa phụ không? - Johann hỏi.

- Thưa, không ạ. Bà hầu tước giữ chiếc chìa khóa duy nhất.

- Chắc ông cũng biết bà hầu tước đã qua đời?

- Thưa, đã ạ. Nhưng, thưa ngài, theo quy định, chúng tôi chỉ liên hệ với ngài vào đúng thời gian đề nghị.

- Tất nhiên, - Johann nói. Nhân viên ngân hàng nào chẳng như vậy. Thủ tục còn quan trọng hơn cả thực tế. - Để tôi xem lại các giấy tờ của bà hầu tước xem bà có để lại chỉ thị đặc biệt nào liên quan đến vấn đề này, tôi sẽ gọi điện lại cho ông.

- Cảm ơn ngài Johann.

- Tôi sẽ sang Thụy Sĩ trong vài tuần sắp tới. Có lẽ ta sẽ gặp nhau để trao đổi thêm về vấn đề này.

- Xin phiền ngài viết giấy xác nhận gửi cho chúng tôi là ngài đã được thông báo về chỉ thị của bà hầu tước.

- Tôi sẽ gửi thư ngay lập tức.

Johann đưa mắt nhìn đồng hồ. Chắc Heidi lúc này quay về căn hộ. Mấy ngày nay nàng chạy quanh các cửa hàng để sắm áo cưới. Ông gọi điện về nhà.

- Em đã sắm được áo cưới chưa?

- Rồi, đẹp lắm!
- Ở cửa hàng nào?
- Maggy Rouff. Em được mua giảm hai mươi phần trăm vì đây là chỗ quen biết của anh.
- Bố em có sang không?
- Cách đây mấy phút bố em gọi điện là sẽ sang dự đám cưới.
- Được. Anh nóng lòng muốn gặp bố em.
- Bố em cũng vậy.
- Em đã sang Thụy Sĩ chưa?
- Chưa.
- Chúng ta sẽ sang Genève trong tuần trăng mật.

Ông đặt ống máy điện thoại xuống. Sáu hộp két an toàn lớn. Từ năm 1944. Ông nhắm mắt cố nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong năm đó, nhưng không thấy xảy ra điều gì gọi ông đoán được nội dung bên trong sáu hộp két. Thế mà, bây giờ nó lại ở đây.

Chắc hẳn rất có giá trị, rất quan trọng nên Tanya mới gửi chúng vào két sắt an toàn trong hai mươi năm. Và có lẽ đây là điều duy nhất

nàng đã không nói với bất kỳ một ai, ngay cả với ông.

Ông thở dài. Ngày mai, ông sẽ tới kho lưu trữ của ông, lấy ra mọi giấy tờ của Tanya và xem xét kỹ. Biết đâu, ông sẽ tìm được lời giải đáp. Và cũng biết đâu, ông sẽ được hướng dẫn chỗ để chìa khóa két sắt an toàn.

downloadsachmienphi.com

- Ông ta là chủ nhà máy bia, - Jacques nói.

- Ai? - Maurice ngơ ngác.

- Bố vợ Johann chứ còn ai nữa, - Jacques bảo. - Ông ấy rất giàu. Bia Mayer ở Minneapolis.

Maurice chợt nhớ.

- Bia Turin Cities rất được ưa chuộng ở Mỹ. Chẳng hiểu sao Johann đã gặp cô ta bằng cách nào nhỉ?

- Đã có một đời chồng và ly dị. Sau đó phụ trách trong nhiều năm liên tiếp bán các hàng thời trang tại Mid West và mỗi năm sang đây

bốn lần. Thư ký riêng của cô ta kể lại với thư ký của tôi rằng hai người đã gặp nhau tại một cuộc trình diễn các kiểu thời trang của Siki.

- Cô ta có góp vốn kinh doanh với Siki không?

Jacques lắc đầu.

- Theo chỗ tôi được biết thì không đâu. Siki làm ăn chẳng ra gì ở miền Trung Mỹ.

- Hay đấy, - Maurice nói. - Chưa hết chuyện ngạc nhiên nọ lại tiếp luôn chuyện kia. Như vậy Johann sẽ là người được hưởng quyền thừa kế một khoản trên hai mươi triệu đô la.

- Anh nói giỡn đấy chứ! - Jacques kêu lên, giọng hoài nghi.

- Không, tôi không nói đùa đâu.

- Không biết Johann có biết điều đó khi gặp cô ta không? - Jacques hỏi.

Maurice cười.

- Bây giờ thì chẳng quan trọng gì nữa, - gã nhấp một nhấp rượu và lắc đầu tỏ vẻ thán phục và nói: - Johann!

- Nghe đâu tuần sau bố cô ta cũng sang dự lễ cưới, - Jacques nói. - Ông ấy được có mỗi

mình cô ấy và đây là chuyến đi đầu tiên của ông ta sang châu Âu sau hơn ba chục năm. Johann đã thuê hẳn một dãy buồng khép kín dành cho ông ta ở khách sạn Georges VI.

- Càng ngày càng rõ thêm vấn đề, - Maurice nói.

- Tôi không hiểu anh định nói gì.

Maurice nhìn Jacques.

- Có lẽ chuyện này nằm trong kế hoạch của Johann. Hai năm nữa, Janette đến tuổi thành niên. Cô ta tham gia vào công việc kinh doanh với tư cách là bà chủ trong khi đó lão ấy chỉ còn sắm vai một người được ủy thác trông nom công việc và một người làm thuê, lão định giở một trò gì đây. Tôi tin chắc là như vậy, - gã nhấp một chút rượu nữa. - Không biết Janette có biết chuyện này không?

- Tôi chẳng rõ. Hiện nay không ai biết cô ta ở đâu. Ngay cô bạn thân thiết của Janette là Marie Thérèse cũng chẳng biết gì cả. Hai người đã từng như bóng với hình suốt từ khi còn là học sinh phổ thông.

- Tôi biết cái cô Marie Thérèse ấy rồi. Cô ấy mà đã chẳng biết gì thì đúng là không ai biết

thật. Bây giờ tôi muốn biết ý kiến của Janette về chuyện này thế nào.

- Thôi đành chờ khi nào cô ấy quay về vậy.

- Đành vậy, - Maurice trầm ngâm nói. - Cuối tuần này tôi sẽ đi New York. Có chuyện gì anh cứ gọi điện về chỗ Pierre báo cho tôi biết nhé!

Jacques mỉm cười.

- Tất nhiên, nếu chuyện quan trọng anh sẽ là người đầu tiên được thông báo.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Miễn Phí | Đọc Sách Online

* *

Bác sĩ ngó mặt cân qua vai Janette và nói, giọng hài lòng.

- Bảy kilô. Được đấy, - bác sĩ quay về bên bàn ghé ngồi ở thành bàn, nhìn Janette và hỏi.

- Chị thấy thế nào?

- Tôi vẫn thấy thế nào ấy.

- Có gì chưa ổn.

- Tập mãi nhưng ngực tôi vẫn sệ, còn núm vú cứ tụt vào. Mặt gày đi thì mũi lại có vẻ dài ra.

- Mới năm tuần lễ. Cơ thể của chị mới bắt đầu được chỉnh hình. Khi nào xuống tới mức cân ta mong muốn, chúng tôi sẽ giải quyết tiếp những vấn đề khác.

- Sẽ kéo dài trong bao lâu?

Bác sĩ nghiên cứu một lúc bản vẽ phác hình dáng dự kiến của Janette rồi cầm thước dây và bảo:

- Chị cởi bỏ bộ đồ tắm ra.

Janette kéo chiếc áo tắm một mảnh cho tụt xuống dưới chân, rồi cởi bỏ nó. Bác sĩ bảo nàng đến đứng trên một chiếc bệ ở góc phòng. Bác sĩ đo người nàng, bắt đầu từ cổ. Bề cao của ngực chỗ dưới nách, chỗ đầu vú, eo, khung chậu, mông, phía trên và phía dưới bắp đùi, sau cùng là bắp chân và mắt cá. Cứ sau mỗi lần đo, bác sĩ lại ghi vào bản vẽ phác thảo. Sau đó, ông đứng ngay trước mặt nàng, mắt nhìn với vẻ xem xét.

- Chị giơ thẳng hai tay lên. áp lòng bàn tay vào nhau, chân kiễng càng cao càng tốt.

Janette lẳng lặng làm theo yêu cầu của bác sĩ. Ông từ từ đi quanh người nàng rồi lại dừng lại trước mặt. Janette không thấy bác sĩ để lộ

trên nét mặt một vẻ gì khác ngoài sự cân nhắc mang tính nghề nghiệp.

- Bây giờ chị bỏ tay xuống áp hai bên người và đứng ở tư thế bình thường.

Bác sĩ lại từ từ đi vòng quanh người nàng.

- Chị cho phép tôi được kiểm tra cơ bắp?

Janette lặng lẽ gật đầu.

Khuôn mặt bác sĩ vẫn đứng đưng khi áp tay vào dưới nách nàng. Ông từ từ day ngón tay cái nâng và hạ ngực nàng.

Janette thấy các núm vú bắt đầu cứng và dễ chịu, nàng rúc rích cười. Sau đó ông bác sĩ xem xét kỹ phần cơ bắp ở bụng, ở mông và đùi non nàng. Cuối cùng, ông quay về bàn và bảo:

- Chị có thể mặc bộ đồ tắm vào.

Janette mặc xong bộ đồ tắm, nàng tiến lại bên bàn và hỏi:

- Bác sĩ thấy thế nào?

Ghi xong mấy lời nhận xét vào bản vẽ phác thảo, rồi ông nhìn nàng và bảo:

- Chị ngồi xuống đây.

Vừa ngồi xuống, nàng vội hỏi:

- Có điều gì không ổn?

- Không, không có chuyện gì cả, - ông nói dễ dàng yên tâm. - Chúng tôi sẽ hoàn tất công việc mới bắt tay tiến hành. Vào bước này của giai đoạn điều trị chúng tôi sẽ áp dụng một số biện pháp đã đề ra.

- Tôi không hiểu bác sĩ định nói gì.

Bác sĩ ngả người ra thành ghế và trình bày vấn đề bằng một giọng hoàn toàn mang tính chất nghề nghiệp:

- Chúng tôi định khôi phục lại toàn bộ cơ thể chị. Thể trạng của chị cho phép làm được điều đó và hơn thế nữa, chúng tôi còn có thể tiến hành một số biện pháp đạt kết quả mỹ mãn hơn. Chúng tôi đã từng rèn uốn một số cơ bắp này để cố bù đắp cho một số cơ bắp kia. Đôi lúc biện pháp đó không đem lại kết quả nhanh chóng như chúng tôi mong muốn và cũng có lúc chẳng đem lại kết quả gì khi các cơ bắp không thể đáp ứng được những đòi hỏi mà chúng tôi mong muốn. Nhưng hiện nay chúng tôi đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm có thể quyết định trước mức độ mình muốn đạt được trong việc chỉnh hình cơ thể.

- Ý bác sĩ muốn nói cơ thể tôi không thể rút bớt trọng lượng?

- Tôi không nói vậy. Tôi tin chắc cơ bắp của chị đáp ứng được theo yêu cầu ta mong muốn. Nhưng phải có thời gian. Căn cứ vào việc giảm trọng lượng cơ thể của chị và sự thay đổi về tỷ lệ hình hài sau một thời gian điều trị, tôi thấy kết quả rất khả quan, nhưng không nên tiếp tục giảm trọng lượng và thu gọn kích cỡ. Do đó tôi sẽ tập trung vào hướng cơ cấu bù trừ của các nhân tố bên ngoài. Dù tập luyện và điều trị, các cơ bắp không thể đáp ứng nhanh như ta mong muốn. Chính vì vậy tôi thấy nên lựa chọn những giải pháp hữu hiệu khác.

- Giải pháp gì?

- Tiểu phẫu thuật chỉnh hình. Như vậy đỡ mất hàng năm luyện tập và điều trị và thỏa mãn được ngay nguyện vọng của chị.

- Nhưng sẽ để lại sẹo, - Janette vội nói.

- Chút xíu và chúng tôi sẽ tìm cách cố không nhìn thấy được.

- Cần bao nhiêu thời gian?

- Về phẫu thuật thì chẳng mấy. nhưng để các vết mổ lành và hoạt động được bình thường thì phải mất hai tuần. Và để các vết sẹo lặn liền vào da thịt thì phải mất ba tháng. Nhưng khi

mặc quần áo chẳng ai nhìn thấy sẹo nên cũng nhanh thôi.

- Thế còn mũi?

- Cũng nằm trong vòng thời gian hai tuần tiểu phẫu thuật đó.

Janette ngồi im lặng một lát rồi đồng ý để bác sĩ áp dụng biện pháp tiểu phẫu thuật.

Khi Janette đã ra khỏi phòng, bác sĩ ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Thường những người có tuổi muốn trẻ lại mới chấp nhận cách giải quyết này. Janette mới mười chín tuổi! Hẳn cô ta phải có lý do gì đây. Tao ra một hình tượng nhằm mục đích gì? Mục đích gì thì ông không rõ. Nhưng chắc chắn cô gái rất tâm đắc mới buộc cô muốn thay đổi cả hình hài.

*

* *

Henri mở cửa.

- Chào ông Johann, - Henri hơi cúi người, rồi nói:- Xin mời ông bà vào nhà.

Johann để Heidi đi vào trước. rồi mới theo chân nàng bước qua cửa.

- Em yêu, đây là anh Henri, - ông giới thiệu hai người. - Anh Henri, đây là vợ chưa cưới của tôi, cô Heidi.

Henri nghiêng người.

- Thưa cô, rất hân hạnh! Xin chúc mừng cô.

- Cảm ơn anh Henri, - Heidi nói.

Henri quay sang nói với Johann.

- Tôi đã cho đưa tất cả các bó tài liệu vào phòng đọc sách. Chúng tôi đã chuyển từ tầng hầm lên. Tôi cũng đã cho lau chùi sạch bàn làm việc.

- Cảm ơn anh.

Có lẽ điều ông đang tìm kiếm nằm ở đây.

Qua các hồ sơ ở công ty ông không thấy có gì được gửi nhờ Ngân hàng Thụy Sĩ giữ hộ.

Họ đi theo Henri đến phòng đọc sách, đúng lúc đó, một giọng trẻ con từ trên cầu thang vọng xuống:

- Bác Johann!

- Cháu! - Giọng Johann thực sự vui mừng khi ông quay người lại và đứa trẻ chạy như bay qua căn phòng, lao vào vòng tay ông. - bác cứ

nghe cháu đã đi ngủ rồi, - ông nói rồi hôn má Lauren.

- Chị vú nói bác sẽ đến, vì vậy cháu thức đợi bác, - Lauren nói và quay sang nhìn Heidi. - Cô ấy sẽ là bác gái của cháu chứ, bác?

Johann cười.

- Đúng.

- Cô đẹp ơi là đẹp, - Lauren nghiêm chỉnh nói. - Tên cô là gì, bác?

- Cô Heidi, cháu ạ.

Đứa trẻ nhìn nằng.

- Cháu gọi cô là bác Heidi, được không cô?

Heidi mỉm cười, chìa tay cho đứa trẻ.

- Tất nhiên là được chứ, cưng, - nàng ôm cô bé vào lòng. - Cháu cũng xinh đẹp lắm, cháu Lauren.

- Bác sẽ đến thăm cháu chứ?

- Nếu cháu muốn.

- Khi nào, bác?

- Bất kỳ lúc nào cháu muốn.

- Thế thì tốt. Bây giờ ở đây lẻ loi lắm, chị Janette lại quay về trường, - Lauren quay sang nhìn Johann:- Bao giờ chị Janette sẽ về hả bác?

- Ít tuần nữa thôi.

- Chị Janette là chị cháu. Thỉnh thoảng chúng cháu chơi đùa coi chị ấy là mẹ cháu. Chỉ giả vờ thôi mà. Chúng cháu không còn mẹ nữa.

Heidi im lặng. Nàng cố sức kìm lòng để khỏi ứa nước mắt. Nàng càng ôm chặt đứa nhỏ khi nàng nhìn Johann.

- Có lẽ, trong khi chị Janette chưa về, bác sẽ đến chơi với cháu.

- Thế thì thích quá, — cô bé nói rồi quay sang phía Johann:— Cháu có thể dẫn bác Heidi về phòng và đưa bác ấy xem đồ chơi của cháu được không bác?

- Được chứ! - Johann nói.

Lauren luôn ra khỏi tay Heidi, rồi dắt nàng dẫn lên cầu thang. Johann đứng chờ hai bác cháu bước lên thang, sau đó tiến về phòng đọc sách.

Một giờ sau, Johann mới một mình đứng dậy khỏi sàn nhà, ông đã quỳ suốt để nghiên cứu tỷ mỉ cả sáu đồng tài liệu bày la liệt trước mặt. Chẳng tìm thấy gì. Ông bấm chuông gọi người hầu.

- Tôi đã đọc xong, - Johann chỉ đồng tài liệu. - Anh có thể đưa chúng trả về chỗ cũ.

- Thưa ông, ông có dùng rượu gì không?

- Ý hay đấy. Anh làm ơn cho xin rượu cô nhắc. Vợ chưa cưới của tôi vẫn chơi với cháu nhỏ à?

Henri mỉm cười.

- Vâng ạ. Tôi vừa ở chỗ phòng ấy ra được một lát. Lauren bày tất cả đồ chơi ra sàn và cả hai bác cháu đang ngồi xem từng thứ một. Thưa ông, rất buồn. Đứa trẻ cần có một người nào đó. Thế nhưng chẳng có ai.

Johann nhấm nháp rượu cô nhắc.

- Còn Janette thế nào?

Henri lắc đầu.

- Không thể bì được. Người mẹ là người mẹ. Đây là nhu cầu của đứa trẻ. Một nhu cầu thực tế.

Johann nặng nhọc gật đầu.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Có thể khi cô bé lớn đủ độ tuổi đến trường, tình thế sẽ khá hơn với cô ấy.

- Có thể.

Anh quản gia rời khỏi phòng. Johann ngồi trầm ngâm trên ghế. Ông nhấp rượu cô nhắc. Đột nhiên, bức tranh hiện rõ nét trước mắt ông. Lauren trong vòng tay Heidi. Hai người giống nhau quá thể. Cả hai đều tóc vàng hoe, cả hai đều xinh đẹp, cả hai đều có cặp mắt xanh lơ. Heidi có thể là mẹ của Lauren. Ông lắc đầu. Cuộc sống không bao giờ được tự tổ chức theo một cách hợp lý. Mọi cái bao giờ cũng bị khập khiễng.

Uống xong ly cô nhắc, ông lên phòng của Lauren. Cả hai bác cháu đang ngồi trên sàn, xung quanh ngọn ngang đồ chơi và các con vật nhồi rơm.

- Cái gì thế này? - Johann cười.

Heidi nhìn ông.

- Lauren giới thiệu với em bày thú của cháu. Sư tử là con vật cháu thích nhất.

- Tại sao cháu thích?

- Vì mẹ cháu cũng thích nó, - Lauren nói xong, rồi giờ con sư tử lông nham nhở, rõ ràng là nó đã được làm từ nhiều năm nay. - Nó là của mẹ cháu đấy. Chị Janette bảo mẹ cháu cho cháu.

- Thật à?

- Vâng ạ, - đứa trẻ giật lại con sư tử. - Bác thử sờ nó xem. Nó mịn màng lắm.

Johann lịch sự cầm con sư tử và vuốt ve nó.

- Nó mượt thật.

- Em bảo cháu là chủ nhật này, chúng mình đón cháu đi ăn trưa, sau đó buổi chiều ta ra vườn bách thú xem sư tử thật, - Heidi nói.

- Thế thì hay quá, - đứa trẻ sung sướng nói.

- Đúng vậy, - Johann nói, tay vẫn vuốt ve con vật. Đột nhiên ông dừng tay và nhìn nó. Ông cảm thấy bên trong nó có một vật gì đó. Ông từ từ lật ngang lật ngửa đồ chơi trên tay. Dưới lớp chất liệu mềm mại dùng làm lông con vật ở phần bụng, ông sờ thấy một hàng mũi khâu mà ai đấy đã rạch bụng con vật rồi khâu vào.

- Xin lỗi hai bác cháu một lát nhé!

Ông bước vào buồng tắm, khép chặt cửa lại. Ông vội lấy con dao nhíp ở trong túi ra, cắt vài mũi khâu, rồi thò ngón tay vào bụng con vật. Một lát sau ông lôi nó ra, cầm trên tay. Chiếc chìa khóa kết sắt an toàn nhỏ được bọc trong một mẩu giấy da. Một mặt giấy ghi nhiều con

số, nét chữ nhỏ xíu. Mặt kia chỉ có mấy chữ *Ngân hàng tín dụng Thụy Sĩ, Genève*.

Ông thở dài một hơi. Tanya. Bằng cách riêng của mình, nàng vẫn còn quần quanh ở đây. Ông từ từ bỏ chiếc chìa khóa vào túi và quay ra phòng ngủ. Ông để con sư tử xù lên giường và bảo:

- Có lẽ đã đến giờ cháu phải đi ngủ rồi.

Lauren đứng dậy đi đến bên ông.

- Bác đừng quên chủ nhật, như bác Heidi đã hứa nhé!

- Không đâu, cưng, - ông cúi xuống hôn cháu bé. - Hai bác không quên đâu.

Lauren quay lại nói với Heidi:

- Bác có nhồi nhét bắt cháu ăn không, bác Heidi? Như mẹ cháu mỗi khi mẹ cháu ở đây.

Heidi nhìn Johann. Ông tế nhị gạt đầu nói:

- Có chứ, cưng.

Johann cúi xuống hôn má Lauren, rồi đứng thẳng người bảo:

- Anh đợi em ở chân cầu thang, - ông quay ra cửa và nhìn vào phòng trước khi khép cửa.

Lauren đã nằm trên giường, chần kéo đắp ngang ngực. Em giơ tay quàng cổ Heidi.

- Bác có kể chuyện cho cháu nghe không, bác Heidi?

Johann nhẹ nhàng khép cửa và bước xuống cầu thang. Đến phòng đọc sách, ông rót một ly cô nhấc và chậm rãi nhấp. Lần đầu tiên trong ngày hôm nay ông nghĩ tới Janette. Từ dạo cô ta đi bệnh viện đến nay, ông không hề nhận được tin gì của cô ta. Chợt ông nhận thấy ông chưa báo cho Janette biết tin ông sắp lấy vợ. Ông thở dài. Ngày mai ông sẽ gọi điện cho Janette.

downloadsachmienphi.com
Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Bác sĩ phẫu thuật bước vào phòng Janette và nhìn nàng hỏi:

- Chị thấy thế nào?

- Thấy ngứa.

Ông ta cười.

- Chị mà không cảm thấy gì thì tôi lo đấy. Dù sao cũng chỉ mới ba ngày. Chị ngồi dậy đi. Tôi khám cho chị.

Bác sĩ dắt Janette đi đến bên một chiếc giường dài.

- Tôi sẽ tháo băng ở ngực và hông của chị. Chị đừng sợ khi thấy các mũi khâu và bầm tím. Chúng sẽ hết trong vài ngày nữa.

- Mắt tôi còn đen ngả màu xanh lơ và mũi vẫn gồ.

- Bình thường. Cứ cách hai giờ lại đắp khăn lạnh. Hai ba ngày nữa sẽ bình thường. Tuần sau mũi sẽ hết gồ. Chị cởi áo ra, - vừa nói ông vừa ra hiệu cho y tá mang khay y cụ vào. Ông cầm chiếc kéo trên khay rồi bảo: - Chị đừng sợ. Không đau đâu.

- Tôi không sợ, - Janette nhìn vào gương. - Tôi chỉ tò mò xem mình ra sao.

- Chắc chị chưa hài lòng. Hãy còn sớm. Tôi chỉ muốn xem lại các vết khâu, - ông cắt băng ở ngay dưới tay trái nàng và từ từ, nhẹ nhàng tháo gỡ băng cuốn quanh người nàng.

Janette ngấm mình trong gương khi ngực vừa lộ ra. Ngực nàng trông đến tởm, đầy những vết bầm đen và xanh cùng với máu khô đọng.

- Đừng nản, - bác sĩ vội nói. - Rửa sạch trông sẽ khá hơn.

Ông dùng bông và cồn chùi vết. Ít phút sau, các vết máu khô và đóng vảy đã được tẩy sạch và chỉ còn lại những vết khâu mảnh li ti. Bác sĩ lùi ra xa mấy bước ngắm nàng.

- Đẹp. Vượt quá điều tôi hy vọng.

- Đẹp à? - Janette tức giận nói. - Quanh đầu vú toàn vết khâu thế này mà đẹp à?

- Núm vú. Khi ngực chị đã được làm nhỏ bớt đi theo đúng ý muốn, chúng tôi thấy đầu vú chị đâm lệch sang hai bên ngực. Trông chẳng tự nhiên chút nào, do đó chúng tôi đã nâng và chuyển chúng đặt vào vị trí thích hợp. Nhưng không để lại vết sẹo nào, chúng sẽ nằm lâu, khuất hòa vào các nếp gấp của núm vú.

Janette im lặng, ngắm kỹ ngực mình.

- Tôi sờ ngực được không?

- Được, nhưng nhẹ tay thôi.

Nàng khẽ đưa tay nâng ngực. Chúng nhỏ hơn, thanh hơn.

- Kích thước thế nào?

- Ba mươi bốn. Trước là ba mươi tám.

- Thế còn các vết sẹo ở bên dưới chúng và dưới nách.

- Chúng sẽ lành và nằm lẩn dưới các lớp da gáp tự nhiên trên cơ thể chị.

- Bao lâu sẽ mất.

- Vài tháng. Nhưng mấy tuần nữa chị sẽ khó nhận ra chúng, nếu cần, chị xoa nhẹ một lớp hóa trang thì đổ ai nhận ra. Chị thấy thế nào? Được không?

- Được đấy.

Bác sĩ lại cầm kéo cắt băng ở bắp đùi và mông. Lần này nàng chẳng nói gì, chờ cho bác sĩ chùi hết các vết máu khô ở trên da. Nàng quay người nhìn vào gương qua vai. Nàng trông thấy vết khâu nhỏ nằm lẩn giữa mông và bắp đùi. Nàng lại gật gù. Mông nàng trông nhỏ bớt và phần nào được tôn cao và vững chắc hơn.

- Kích thước bao nhiêu, bác sĩ?

- Ba mươi năm. Còn có thể xuống ba mươi tư. Trước kia ba mươi chín.

Nàng quay lại nhìn bác sĩ.

- Thật đúng là phép huyền diệu!

Bác sĩ mỉm cười.

- Chẳng phải phép huyền diệu đâu. Đây là phẫu thuật hiện đại. Nhưng chúng tôi có lợi thế.

- Lợi thế gì vậy?

- Chị còn trẻ. Thường bệnh nhân của chúng tôi là những người cao tuổi hơn chị và cơ thể họ không có khả năng co giãn để chịu đựng được những thủ thuật của chúng tôi. Thôi nhé tôi sẽ bằng lại cho chắc, để khi ngủ chị không gây nên những sơ suất gì. Cuối tuần tôi sẽ xem lại cho chị.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Bác sĩ vừa ra tới cửa thì chuông điện thoại réo, Janette nhắc máy lên:

- A lô!

- Janette đấy à? - Nàng nhận ra tiếng Johann.

- Bác Johann! - Nàng thốt lên mừng rỡ. Đây là cú điện thoại đầu tiên nàng nhận được từ khi vào viện. - Bác gọi từ đâu đấy?

- Từ Genève.

- Bác làm gì ở bên ấy?

- Đang nghỉ tuần trăng mật, - Johann cười.

- Cháu không tin.

- Bác nói đúng đấy. Cháu còn nhớ cháu đã nói gì với bác ở văn phòng không? Bác quyết định nghe theo lời khuyên của cháu.

- Tuyệt quá! Cháu có biết cô dâu không?

- Không. Nhưng bác không lo ngại khi cháu sẽ gặp cô ta. Hai vợ chồng bác định tới thăm cháu.

- Ấy đừng, - nàng vội nói. - Lúc này không ai được tới thăm cháu. Cháu mới đang ở vào giữa giai đoạn điều trị.

- Ổn không? Tiếng cháu sao lạ thế?

- Mũi cháu bị băng. Nhưng bây giờ ổn rồi. Bác kể cháu nghe về bác gái đi.

- Bác ấy là người Mỹ. Xinh đẹp. Bác cho rằng rồi hai bác cháu sẽ mến nhau. Gì nữa nhỉ?

- Hai người quen nhau lâu chưa?

- Ba năm nay rồi.

- Bác Johann, cháu chúc mừng bác. Về nhà cháu sẽ đến gặp ngay bác gái.

- Bao giờ cháu về?

- Khoảng tháng nữa.

- Lauren nhớ cháu lắm. Em nó lẻ loi trong căn nhà rộng.

- Cháu chẳng biết làm thế nào? Thậm chí ngay lúc ở nhà hai chị em cháu cũng ít khi thấy nhau. Khi nào cháu về nhà, em đã đi ngủ rồi.

- Heidi và bác đã đưa em đi thăm vườn bách thú chủ nhật trước. Heidi mến Lauren lắm. Có thể vợ chồng bác sẽ sống với em ít bữa khi nào bác về.

- Quý quá! Bác làm ơn cho cháu gửi lời cảm ơn bác gái.

- Có gì đâu. Bác rất muốn gặp cháu, muốn thấy cháu thế nào.

Janette cười.

- Bác sẽ sống người ngạc nhiên. Nhưng còn phải chờ đã. Dẫu sao, bác cũng đang trong tuần trăng mật.

Johann cười.

- Đúng vậy!

- Cho cháu được hôn bác gái. Cháu ao ước được gặp hai bác ở Paris.

Nàng từ từ đặt ống nghe xuống. Johann đã lấy vợ. Một cách kỳ lạ, khó mà tin được.

Jacques vẫn ngồi ăn trưa bên chiếc bàn mọi ngày, trong một góc đối diện với bức tường mặt trước của Relais Plaza. Thường anh ta ngồi nhấm nháp rượu trắng, vô tình quan sát kẻ ra, người vào quán ăn, nhưng hôm nay, anh ta cúi mũi vào mấy tờ *International Herald Tribune* và *Vogue*. Các cuộc trình diễn thời trang đã kết thúc và các tạp chí này đăng dư luận công chúng. *Yves St. Laurent*. Báo chí chỉ tập trung vào mỗi anh ta. Ngay cả các bức chụp ứng cử viên Tổng thống Mỹ trẻ và phu nhân đang đứng trước cung điện Élysée cũng không thu hút được sự chú ý như vậy.

Cách đây hơn bốn năm, Michel de Brunhof, chủ bút tờ *Vogue* của Pháp, đã trao đổi với Jacques để anh ta nói với Siki tìm cho anh chàng trẻ tuổi St. Laurent đang đợi vào học Học viện thời trang một chỗ làm việc. Mặc dù đã xem các bức vẽ và phác thảo mẫu tạo dáng thời

trang của chàng trai nọ, Siki vẫn từ chối không giúp. Siki không muốn lãng phí thời gian vì những anh chàng tài tử và mơ mộng, và phải mất khá nhiều thời gian để bảo ban anh chàng nắm bắt được mặt thực tiễn của việc kinh doanh.

Sau chuyện đó, Jacques lại đưa các phác họa mẫu kiểu thời trang của anh chàng trao cho Johann xem. Ông xem xét kỹ chúng rồi lắc đầu. Ông đã bị thua thiệt quá nhiều vì những chuyện một thời trang, nên ông chẳng muốn thua thiệt hơn nữa. Jacques đành miễn cưỡng đem trả các bức vẽ cho de Brunhof. Tháng sau, chàng trai được nhận vào làm việc ở chỗ Dior. Rồi ngay sau đấy, tên tuổi của chàng bắt đầu thấy xuất hiện trên các trang tạp chí *Vogue*. Dior bị đau tim và Marcel Boussac đã chỉ định St.Laurent làm người vẽ kiểu cho Hãng Dior.

Nếu de Brunhof đến gặp anh ta sớm, một năm trước đây khi Tanya qua đời thì hay biết mấy, Tanya đã nhận ngay chàng trai. Ngay dù có phải sa thải Siki nàng cũng chịu chơi. Lại vẫn chữ "Nếu". Nhưng nàng đã qua đời còn Johann thì chẳng quan tâm.

Có lẽ chưa quá muộn. Cách đây hai năm,

St.Laurent mở cuộc trưng bày thời trang cuối cùng của mình ngay trước ngày bị nhập ngũ cưỡng bức vào Quân đội Pháp. Nhưng Boussac không chịu vì vậy để Hãng Dior phải giậm chân tại chỗ. Ông không chịu để mất cái đà ông đã tạo ra được. Có nhiều cái tên được tung ra đồn là người có khả năng thay thế St.Laurent, nhưng ông biết chắc không thể sánh bì được. Một người vẽ mẫu kiểu thời trang loại này được tung ra trong nhà hàng của họ tại London. Marc Bohan. Anh ta không phải St. Laurent nhưng cũng tài ba, mang cá tính riêng và rất khỏe như St.Laurent. Đúng lúc đó St.Laurent được giải ngũ, Bohan đã bám sâu vào Dior tới mức phải dùng bom hạt nhân mới đánh bật được anh ta. Do đó, St.Laurent buộc phải đi tìm một hãng mới. Thời gian đó, Jacques muốn giữ chân St.Laurent. Thậm chí, anh ta còn có ý định xin thôi việc, kiếm tiền rồi cùng St. Laurent mở một hãng thời trang.

Jacques nhấp một ngụm rượu trắng và uể oải giở trang tạp chí. Giở đến trang giữa, anh ta chợt dừng tay. Anh ta choáng váng và không tin vào mắt mình.

Tạp chí in hình một cô gái khỏa thân trải

rộng suốt hai trang giữa. Cô ta nằm nghiêng, mặt quay về phía ống kính, mắt nhìn xuống tay, ngón tay đeo nhẫn đính hôn đeo một chiếc nhẫn có mặt kim cương lớn hình trái tim. Một hàng chữ in đậm chạy ngang suốt hai trang tạp chí: TẤT CẢ PHỤ NỮ XINH ĐẸP CHỈ CẦN ĐEO MỘT VIÊN KIM CƯƠNG BÌNH DỊ. Ở góc trang thứ hai, ngay dưới tấm ảnh có ghi một dòng chữ nhỏ: "Janette Matie Beauville tặng Harry Winston".

- Merde! - Mối Jacques mấp máy. Anh ta nổi tức. Vì bản thân mình hơn là bức ảnh. Qua bao mỗi bang giao của anh ta, lẽ ra anh ta phải biết rõ chuyện này trước khi nó xảy ra. Nhưng cô ta đã lừa được Jacques. Anh ta ngắm kỹ tấm ảnh. Nàng trông càng xinh đẹp ra. Anh ta gập tờ tạp chí lại. Bây giờ thì quỷ tha ma bắt cái anh chàng St.Laurent ấy đi. Tấm ảnh này sẽ là đầu đề câu chuyện cho thời trang sắp tới ở Paris. Đầu óc anh ta đã tính toán cách khai thác nó xem nó sẽ đem lại cho anh ta bao lợi nhuận.

*

*

*

Johann liếc nhìn tờ tạp chí, rồi ngả người ra lưng ghế.

- Thật bất ngờ! Theo anh tại sao cô ta lại làm vậy?

Jacques cười.

- Vì cô ta tinh ranh hơn cả hai ta. Vậy đấy! Cái chất của cô ta mạnh hơn mẹ cô ta mà không ai trong chúng ta thực hiện nổi.

- Tôi vẫn chưa hiểu, - Johann hỏi.

- Hình tượng. Chỉ với một tấm ảnh, Janette đã tạo được một hình tượng. Janette đã làm được điều mà năm năm nay Siki không tài nào gây dựng nổi. Ngay sau hôm tạp chí này xuất hiện ở ngoài đường phố, cô ta là nữ hoàng của thế giới thượng lưu trẻ ở Paris. Tất cả đều điên lên cố bắt chước được như cô ta. Cô ta làm gì, cô ta mặc gì, cô ta nói điều gì đều là điều luật.

- Cái đó giúp gì cho ta?

- Đây là cả một thị trường mới. Và chúng ta là người đầu tiên nhảy vào. Chúng ta sẽ không phải chiến đấu như chúng ta đã từng cùng với Siki cố xâm nhập vào thị trường mà tất cả chúng ta xô nhau cướp nhặt những mẫu vụn rơi vãi do các nhà vẽ mẫu kiểu khác để rơi rớt.

Chúng ta sẽ mở một con đường hoàn toàn mới với khái niệm hoàn toàn mới.

- Thế còn vốn đầu tư của chúng ta cho Siki?

- Chấm hết. Không đầu tư nữa. Chúng ta chẳng kiếm được đồng nào, tại sao lại cứ phải tiếp tục tung roi quất con ngựa đã chết?

- Nhưng Tanya đã nghĩ...

Jacques ngắt lời ông.

- Tanya đã qua đời. Janette còn sờ sờ ra đấy. Nếu Tanya còn sống, chỉ sẽ là người đầu tiên tán thành ý kiến của tôi.

Johann im lặng một lát.

- Anh đã trao đổi gì với Janette chưa?

- Hiện nay thì chưa. Tôi muốn trước hết trao đổi với anh.

- Như vậy là vớt bỏ năm mươi triệu frăng. Đây là nửa số tiền thuộc về cô ấy, thế nghĩa là ý kiến quyết định của cô ấy chỉ có giá trị một nửa. Tôi là người duy nhất chịu trách nhiệm về phần được hưởng của Lauren và với tư cách người bảo trợ, tôi không thể tự cho phép mình chấp nhận để mất phần mình bảo trợ như vậy được.

- Xét cho cùng, sẽ không thể mất tất, Siki sẽ

không bao giờ để vậy. Chúng ta tạo mọi cơ hội do anh ta yêu cầu.

- Tôi không biết. Tôi cảm thấy không an toàn trong lĩnh vực kinh doanh này. Tôi chưa khi nào hiểu thấu đáo nó. Chẳng ai biết chắc sẽ bán gì và sẽ không bán gì. Ta lấy việc kinh doanh rượu vang làm ví dụ. Ta sản xuất quá nhiều, ta bán quá nhiều, ta luôn biết chuyện gì sẽ xảy ra. Không biết chắc lắm nhưng ít ra cũng hình dung được chuyện gì sẽ xảy ra. Thời trang. Con số không. Ta bỏ ra cả một gia sản để vẽ mẫu đường nét, trưng bày nó, quảng cáo nó. Hai ngày sau, qua tay người thợ may và rồi nó cho không cũng chẳng ai lấy. Tôi không muốn lao vào công việc này, nhưng Tanya đã chẳng nghe tôi. Chị ấy có ý kiến riêng của mình.

- Tại sao bác không trao đổi với Janette? Biết đâu cô ta cũng có một số ý hay.

Johann nhìn anh ta.

- Anh thực sự nghĩ vậy?

Jacques gật đầu.

- Tôi bắt đầu hiểu cô nàng. Cô ta chẳng bao giờ làm gì không có mục đích.

*

*

*

Đi biệt tám năm tháng, Janette mới quay trở lại văn phòng. Không một ai nhận ra nàng. Ngay cô thư ký của Johann đã từng quen biết nàng mấy năm ròng thế mà đã phải hỏi tên nàng trước khi nàng bước vào phòng làm việc của ông.

Janette đứng nguyên tại chỗ một lát, và từ từ xoay người một vòng, rồi nhìn ông mỉm cười:

- Thế nào, bác Johann, bác nghĩ sao?

Ông im lặng, rồi đứng dậy khỏi bàn làm việc và hôn cả hai má Janette.

- Cháu xinh đẹp vô cùng, - ông thành thực nói. - Nhưng không biết bác có còn quen biết cháu nữa không?

- Cháu không biết nữa, - nàng nhếch mép cười. - Cháu chẳng biết, cháu còn nhận ra bản thân mình nữa không. Cháu đang tự tìm hiểu mình.

Johann quay về ngồi bên bàn làm việc.

- Khi nào cháu định quay trở lại với công việc?

- Cháu không quay về với công việc cũ nữa. Cháu còn có nhiều điều phải khám phá cho ra. Về bản thân cháu. Và về công việc kinh doanh sắp tới của chúng ta. Cháu nghĩ rằng như vậy sẽ học hỏi được nhiều hơn là làm việc ở một nơi nào đó trong một thời gian.

Johann nghĩ tới một trăm nghìn đồng tiền vàng Lui tại Ngân hàng Thụy Sĩ và lời căn dặn của Tanya lưu tại một két sắt an toàn.

Johann thân mến!

Một phần ba dành cho anh vì cũng yêu quý Wolfgang như tôi. Chỗ còn lại, tôi nhờ anh bảo trợ giúp Janette và Lauren, chỉ sử dụng khi cần thiết. Tôi yêu anh và tin tưởng anh. Mong anh tạ lỗi cho tôi đã bắt anh phải chịu thêm gánh nặng này đè trĩu trên vai. Mong anh đối xử tốt với các cháu, anh bạn của tôi, vì xét cho cùng, các con tôi, cũng như bản thân tôi, chẳng còn ai ngoài anh.

TANYA

Johann đưa mắt nhìn Janette vẫn đứng trước bàn làm việc của ông. Khi đọc xong lời căn

dẫn của Tanya ở tầng hầm ngân hàng, điều đầu tiên thôi thúc Johann là gọi ngay cho Janette hẹn để gặp nàng, báo cho biết tin này, nhưng nàng chưa muốn ông tới bệnh viện ngay. Mỗi lúc này, ông mới rõ lý do vì sao. Việc nàng đã làm vượt xa hẳn chế độ ăn uống kiêng khem thường tình. Nhưng, có lẽ, nàng như vậy là cốt vươn tới cái tốt đẹp nhất. Chưa phải lúc cần thiết như Tanya đã căn dặn. Và Janette đã có ý định riêng về hướng đi của mình.

- Nếu vậy cháu sẽ làm gì?

- Cháu đang làm đây chứ ạ. Cháu làm người mẫu cho Yves St. Laurent.

Cái tên gọi lại cho ông một người quen biết nhưng không nhớ ra là ai.

- Ai thế vậy?

- Người tạo dáng kiểu thời trang cho Dior. Anh ấy nổi nghiệp Dior sau khi ông không còn nữa và sẵn sàng bắt tay vào tạo dáng bộ mẫu thời trang đầu tiên của anh ấy. Laurent nghĩ cháu đúng là mẫu người anh đang cần.

- Được, - Johann nói. Sau đó ông chột mỉm cười. - Như vậy không đuổi Jacques lại hóa hay.

- Bác nói đúng. Bây giờ cháu nhận ra rằng

cháu không bao giờ có thể làm tốt công việc của anh ta như hiện nay anh ta đang đảm nhiệm. Vả lại, cháu mong muốn một điều khác cơ.

- Gì vậy?

- Điều mà mẹ cháu mong muốn. Một nhà may mới thời trang của riêng cháu. Nhưng phải mất một thời gian nữa. Lúc này cháu chưa chuẩn bị kịp, - Janette tiến lại gần bàn ông và cầm tấm ảnh dựng trên mặt bàn. Nàng ngắm và hỏi:

- Vợ bác à?

- Đúng, Heidi đấy.

- Bác ấy dễ thương quá. Khi nào cháu được gặp bác gái?

- Vào bữa ăn tối nay, nếu cháu muốn.

Janette gạt đầu, để trả lại ảnh lên mặt bàn.

- Tám giờ tối nay, tại nhà cháu. Cháu sẽ bảo Henri chuẩn bị một thứ gì đặc biệt.

- Hai bác sẽ tới.

- Cháu và Lauren sẽ đợi hai bác. Em cháu quý bác gái lắm. Lauren chẳng nói tới ai ngoài bác gái ra.

Johann mỉm cười.

- Heidi yêu quý nó mà.

Janette cười đáp lại.

- Bác là người đàn ông tốt số. Bác gái hẳn phải là một phụ nữ tuyệt vời. Trẻ con có bản năng rất nhạy bén. Chúng như các con vật. Chúng đánh hơi thấy cái hay và điều ác. Và nếu Lauren yêu quý bác gái là tốt rồi.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay! Đọc Sách Online

Vào đúng thời điểm Janette từ Thụy Sĩ quay về được sáu tháng, Heidi đặt vấn đề với ông là muốn đưa Lauren về chung sống với hai người.

- Anh không biết, - ông trầm ngâm nói.

- Tại sao lại không biết? Cháu nó sống thực sự lẻ loi trong căn nhà rộng thênh thang. Cháu nó hãn hữu mới gặp chị, toàn người hầu kẻ hạ. Cháu nó cần nhiều hơn thế. Cháu nó có quyền đòi hỏi nhiều hơn thế. Lauren xinh đẹp, niềm nở, đáng yêu hơn bất kỳ đứa trẻ đáng yêu nào khác.

- Thế em nghĩ rằng Janette chưa đủ đối với cháu?

- Anh không phải là người khờ dại, anh Johann, - Heidi nói, vẻ hờn giận. - Anh biết rõ hơn em, Janette quá bận rộn với cuộc đời riêng tư của cô ấy. Cô ấy không có chút thời gian nào dành cho cháu bé, ngay dù cô ấy muốn cũng không được.

Johann nhìn Heidi.

- Em không thích Janette, đúng không em?

Heidi im lặng một lát.

- Điều đó chẳng là gì so với lời em gợi ý với anh. Em chẳng ám chỉ là mình thích hay không thích cô ta. Em chỉ nghĩ tới Lauren.

- Nếu chúng ta cô con của chúng ta thì sao?

- Chẳng có sự phân biệt đối xử nào hết. Em vẫn muốn dành cho Lauren một mái nhà. Em yêu quý nó và nó yêu quý em.

Johann im lặng.

- Nếu cháu đến ở với chúng ta, chúng ta sẽ không sang Mỹ được đúng thời gian như dự định.

- Bây giờ em hiểu rằng dù cháu nó có đến chỗ chúng ta hay không, chúng ta vẫn ở lại đây. Vì công việc và trách nhiệm của anh gắn bó với nơi này. Như vậy có ảnh hưởng gì đâu.

Ông gật đầu.

- Được. Ngày mai anh sẽ nói chuyện với Janette.

Johann đã lựa lời trao đổi với Janette. Heidi tìm thuê được một căn hộ rộng ở Bois de Boulogne và hai tháng sau Lauren về sống với gia đình họ. Việc đầu tiên Heidi làm là cho chị vú nhĩ việc và tự mình chăm sóc đứa bé. Và Heidi đã làm đúng. Lauren trông hồng hào và vui tươi, ánh mắt em không còn u sầu. Bây giờ em luôn sung sướng và hớn hỏ.

Chiều hôm đó Johann đem theo tờ tạp chí về nhà và sau bữa ăn tối ông đưa Heidi xem tranh quảng cáo. Nàng nhìn bức tranh một lát và ngược mắt nhìn ông.

- Cô ta xinh đẹp thật!

- Jacques bảo đã đến lúc cả đám may một thời trang bầu quanh cô ta.

- Thế cô ấy bảo sao?

- Anh chưa trao đổi với cô ấy.

- Anh nghĩ sao?

- Mạo hiểm. Với Siki, chúng ta chẳng kiếm được đồng nào. Nhưng cũng chẳng mất mát gì. Jacques cho rằng Siki có tất cả mọi cơ hội và tin

chắc rằng anh ta không bao giờ bỏ lỡ. Nhưng anh không biết. Lao một trăm triệu frăng cho cuộc may rủi và nếu nhỡ mất, anh sẽ gây tổn thất nặng nề trong khoản thừa kế của cháu nhỏ.

- Thế còn Janette?

- Trên thực tế anh không phải chịu trách nhiệm một chút nào về phần của cô ta. Cô ta đã đến tuổi trưởng thành và nếu muốn, cô ta có thể tự quyết định.

- Nhưng hiện nay cô ta vẫn để nguyên cả phần của cô ta cho anh giữ, đúng không?

Johann gật đầu.

- Em thấy kỳ cục không hiểu tại sao?

- Anh không biết. Cô ta biết rõ quyền của cô ta.

- Nếu cô ta chịu gánh vác trách nhiệm về công việc của cô ta, liệu ta có thể sang Mỹ như đã dự định không?

- Có thể chứ. Nếu anh thu xếp ổn thỏa để Lauren được che chở không gặp chuyện gì hết.

- Bố em bảo là bố đã suy nghĩ định nghỉ dưỡng lão. Bố muốn anh sang chăm lo công việc kinh doanh của bố. Bố thấy anh có thể đảm đương được tốt ở bên ấy.

- Bố nghĩ thế thôi. Hơn nữa bố muốn con gái bố về ở với bố.

- Cũng có thể. Nhưng em thấy bố em có lý đấy. Anh sẽ làm việc tốt ở Mỹ. Ta đem cả Lauren sang bên ấy, anh nghĩ sao?

- Có thể được đấy. Anh vẫn là người che chở hợp pháp của cháu và nếu không có ý kiến phản đối thì chẳng thành vấn đề gì.

- Janette là người duy nhất có quyền phản đối, - Heidi nói.

- Rất có thể Maurice cũng sẽ sinh chuyện. Anh không biết nữa. Nhưng trên văn bản, gã là bố đứa trẻ. Dù trên thực tế, gã là bố hay không, cái đó chẳng ai quan tâm.

- Maurice sẽ không gây rắc rối.

- Nếu gã đánh hơi thấy kiếm chác được tiền, gã sẽ gây rắc rối đấy. Nhưng chúng ta còn thời gian để bàn tiếp vấn đề này, đúng không em? Còn bây giờ, mọi chuyện đều ổn cả.

Heidi ngắm tấm ảnh trong tạp chí.

- Cũng chẳng được lâu đâu, - nàng trầm ngâm nói. - Janette không làm chuyện này nếu cô ta không có ý định lớn trong đầu.

Johann mỉm cười.

- Jacques cũng có cảm giác đúng như vậy.

- Jacques có lý, - Heidi nói, rồi ngấm lại tấm ảnh. - Anh thấy viên kim cương ở ngón tay cô ta to bao nhiêu?

- Anh không hề biết tí gì.

- Phải tới ba mươi cara là ít, - Heidi nhìn ông. - Chẳng bao giờ một cô gái nằm khỏa thân đeo một viên kim cương ba mươi cara lại không có một ý nghĩ lớn được!

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

- Anh cố tìm cách trình bày với Yves St.Laurent lý do vì sao anh ở đây vào thời gian anh ấy còn đang trong quân ngũ, nhưng anh ta thậm chí không muốn nói chuyện với anh. Anh ấy còn biết bao vấn đề của bản thân để giải quyết chứ đâu còn tâm trí nghe anh nói. Còn Boussac căm ghét anh, sẽ không bao giờ trao cho anh công việc của Yves. Boussac đang kéo Marc Bohan từ London về. Anh biết chuyện đó, vừa mới biết xong. Thế là hết đời anh, - Philippe nói.

- Tại sao? Em thấy Marc là một người biết điều.

- Hẳn em còn nhớ cái vụ anh và Marc căng thẳng với nhau vào năm ngoái khi anh sang London hỗ trợ anh ta tổ chức buổi trưng bày thời trang. Anh ta bảo anh không bao giờ nắm bắt được thị hiếu của người Anh. Anh ta ghét anh. Anh đã mất nghiệp rồi.

- Đúng, - Janette nói. - Chính vì vậy em đến gặp anh. Em không ghét bỏ anh. Em cho rằng anh là một người có tài năng hơn cả Yves và Marc. Em tin cậy anh.

- Em thực sự có ý định gì đó khi nói vậy, đúng không?

- Từ thứ sáu tuần này, em sẽ không làm việc chỗ Dior nữa.

- Nhưng em là người mẫu được ông ta ưu ái mà.

- Cái đó chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa em chán làm người mẫu rồi. Em muốn có một hãng thời trang của riêng em.

- Nhưng em đã có một hãng như vậy cùng với Siki rồi.

- Đấy không phải là của em. Do chưa thông

thạo công việc, em vào hãng tập làm quen. Và đây là một hãng của ngày hôm qua. Em muốn có một hãng của ngày hôm nay.

- Thế còn Siki?

- Anh ấy bỏ đi. Em liền lấy tên em đặt tên cho hãng. Chẳng phải vì cái tên của mẹ em, Tanya nghe không ổn, nó chỉ mạnh ở thời đã qua. Em không quan tâm đến thời trang của ngày hôm qua mà chỉ chú ý đến thời trang ngày nay. Anh sẽ là Yves St.Lauren của em và em là Boussac của anh.

- Tại sao em không thực hiện những kiểu thời trang của em. Chúng cũng hay đấy chứ!

- Cũng được, nhưng chưa tuyệt vời. Điều em cần, đó là bút pháp của người tài hoa. Người đó là anh.

- Em thực sự nghĩ vậy? Nếu em không loại được Siki thì sao?

- Em sẽ loại bỏ anh ta. Đừng bận tâm chuyện đó. Em chỉ muốn hỏi anh xem anh có quan tâm đến chuyện em vừa trao đổi hay không?

- Cái đó phụ thuộc vào nhiều yếu tố: Tiền, vị trí, sự tự do để anh có thể tạo ra mẫu kiểu.

- Cái đó anh khỏi lo.

- Nếu vậy thì quá tốt!

Janette ghé chiếc Mini vào sát lề đường trước cửa nhà mình. Như thường lệ, chưa đụng tay vào cửa thì nó đã mở ra.

- Chào Henri, - Janette nói khi bước vào nhà.

- Chào Bà ạ, - Henri lễ phép đáp lại.

Nàng đi thẳng lên gác. Nàng thấy vô cùng mệt mỏi và muốn tắm nước nóng để được thư giãn. Philippe đã chấp nhận cùng đi với nàng là một điều rất quan trọng, là viên đá đặt nền móng cho kế hoạch của nàng. Không có anh ta, Janette phải thực hiện một mình và rất có cơ bị thất bại thảm hại. Một khi có Philippe ủng hộ, lúc tạm ổn, biết đâu nàng cũng có thể tự sáng tạo ra một số kiểu mẫu tạo dáng của chính nàng.

- Thưa Bà, có một số người gọi điện thoại đến đây ạ, - Henri nói.

- Anh ghi lại nội dung đưa lên phòng tôi. Tắm xong tôi sẽ đọc.

- Thưa Bà, tối nay Bà có dùng tối ở nhà không? - Henri lễ phép hỏi.

Suy nghĩ một lát, Janette gật đầu.

- Có, như thường lệ. Nửa giờ nữa anh bưng lên phòng tôi. Tôi mệt lắm nên không xuống nhà ăn.

- Thưa Bà, vâng ạ.

Vừa bước qua cửa phòng, Janette đã cởi bỏ áo xống. Nàng thấy quần áo hầm hập và vương vãi tuy trời đang lạnh. Nàng vào buồng tắm mở vòi nước nóng cho chảy vào bồn tắm, lúc này nàng đã trần như nhộng. Nàng vội lau sạch lớp son phấn hóa trang trên mặt rồi buông mình xuống giường chờ nước chảy đầy bồn.

Nàng thấy trong người bứt rứt và căng thẳng. Có lúc nàng đã ở trong trạng thái này, nhất là vào khi thấy thiếu vắng Marie Thérèse. Nhưng con ngốc ấy đã bỏ nàng và lại vác cái bụng chứa với một chú bạn học ngu xuẩn vào năm cuối cùng ở Trường đại học Sorbonne. Gia đình cô ta đã gả cô cho anh chàng kia. Hiện nay Marie Thérèse đang sống với chồng và đứa con lên một tuổi ở Lyon như mọi gia đình quý tộc Pháp khác.

Janette chợt nhớ là lúc chiều khi ngồi trao đổi với Phillipe, Marlon bạn anh ta cũng có mặt

tại đó. Lúc này, hình ảnh phía trước quần gin của Marlon căng cộm lên trời dậy trong đầu nàng.

Đột nhiên, hình ảnh Marlon biến mất trong đầu nàng và thay vào đó là khuôn mặt dịu dàng của Louise khi cô ta hôn nàng. Thậm chí ngay lúc này nàng còn cảm thấy vị ngọt lịm của vẻ dịu dàng đó đọng trên môi mình. Nàng chồm dậy, vỗ lấy máy điện thoại và quay số máy của Louise.

- Cậu đã ăn tối chưa? - Janette hỏi.

- Tối nay mình nhin, - Louise đáp. - Trọng lượng cơ thể mình đã tới mức giới hạn.

- Đúng là điên rồ. Cậu phải ăn uống một chút gì đi. Cậu phải có ý thức về chuyện đó. Này! Mình sắp ăn tối. Cậu cùng đến ăn với mình nhé? Mình đảm bảo cậu sẽ không lên cân đâu mà sợ.

Louise cười.

- Mình lại phải mặc quần áo.

- Đừng ngại. Cậu chỉ cần xỏ chân vào hai ống quần và nhảy lên tắc xi là xong. Chỉ có hai chúng mình ăn tối với nhau tại phòng mình và nghe nhạc.

Janette vừa vào bồn tắm được mười phút thì chuông điện thoại réo. Nàng nhắc ống nghe lên.

- Chúc mừng em, - Jacques nói trong ống nghe. - Anh đã thấy ảnh quảng vào cửa Winston. Anh nghĩ anh và em có việc cần bàn với nhau. Do đó anh gọi điện cho em.

- Em cũng có chuyện cần bàn với anh.

- Thế em đến ăn tối với anh nhé?

- Đêm nay em mệt lắm.

- Johann đã gọi điện cho em phải không? Anh có việc quan trọng muốn trao đổi với em trước khi em gặp ông ấy.

- Được. Trong bữa ăn trưa ngày mai nhé.

- Tại bàn ăn của anh ở Relais. Lúc mười hai giờ mười lăm.

- Em sẽ đến.

- Chẳng cần mặc áo quần gì nhé! Trông em thật tuyệt vời!

Janette nghe có tiếng chuông gọi cửa. Sau đó Henri báo:

- Thưa Bà, cô Louise lại chơi.

- Mời cô ta lên đây, - Janette đột nhiên cảm thấy hết mệt mỏi. Nàng thấy người sáng khoái.

Mọi việc diễn ra theo đúng như kế hoạch nàng đã trù tính.

*

* *

Khi Janette xuất hiện ở quán Relais Palaz, cả quán ăn đột nhiên chìm trong im lặng. Nàng tiến đến bên bàn Jacques. Anh đứng bật dậy hôn hai má nàng. Tiếng rì rầm trò chuyện lại nổi lên trong quán ăn khi hai người ngồi xuống.

- Em xin lỗi đã đến muộn.

- Sắp tới em dự định làm gì?

- Có thể em sẽ sang Mỹ chơi. Em chưa bao giờ đến đó, - nàng trả lời cho qua chuyện.

- Bây giờ em không nên để lỡ mất cơ hội. Em thử đưa mắt ngó quanh khắp phòng ăn xem. Mọi người đều chăm chăm nhìn em và bàn tán về em. Trong một thời gian ngắn, em đã tự làm nổi danh. Em có thể có bất kỳ thứ gì em muốn.

- Em chẳng muốn gì cả.

- Em có thể quay trở lại với công ty kinh

doanh mà em đã dự định tiến hành từ nhiều năm nay.

- Công việc gì, anh?

- Mẫu thời trang. Em có thể trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Điều mà bọn anh chưa bao giờ có được sau khi mẹ em qua đời. Điều mà Siki không bao giờ có thể tạo ra được.

- Siki chẳng bao giờ có thể tạo ra được cho em điều gì. Bữa trước anh bảo bác Johann muốn gặp trao đổi một chuyện gì à?

- Đúng. Johann ngạc nhiên khi thấy ảnh em và tò mò muốn biết lý do vì sao em lại làm vậy.

- Vì em thấy nó hay hay. Hơn nữa, em luôn muốn biết cảm giác của em khi được đeo một viên kim cương trị giá một triệu đôla.

- Thật à? - Jacques hỏi, giọng hoài nghi.

Janette làm như không nhận thấy gì.

- Chắc anh có chuyện muốn trao đổi với em khi anh muốn em gặp anh trước khi gặp bác Johann?

- Tất nhiên. Bữa trước anh đề nghị với Johann thành lập riêng cho em một hãng thời trang. Một khuôn mặt mới. Nhưng chúng ta phải thải Siki.

- Thế bác Johann bảo sao?

- Em biết Johann rồi đấy. Điều trước tiên Johann suy tính là nếu thả Siki, ta sẽ bị mất năm mươi triệu frăng, rồi sau đó phải bỏ ra năm mươi triệu khác để thiết lập một tuyến mới. Và nếu làm ăn chẳng ra gì thì mất toi tất.

- Đúng là bác Johann. Luôn suy nghĩ qua các con số.

- Do vậy, trước khi em đi đến quyết định gì với bác Johann, anh nên gặp em đã.

- Em thấy khó có thể lay chuyển được bác ấy.

- Thì em cứ thử gặp xem sao.

- Đành vậy!

- Em có muốn hăng thời trang Tanya không?

- Sao anh lại nghĩ rằng em muốn hăng đó?

- Hôm qua em đã để lộ với Philippe Fayard.

- Sao anh biết?

- Không gì có thể giữ được bí mật trong giới đồng tính. Dượng em đã nói lại với anh.

- Như vậy thì Siki cũng đã biết.

- Đúng.

- Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ, anh đi với ai, anh Jacques?

- Với em. Biết đâu giấc mơ của mẹ em và anh, cuối cùng trở thành hiện thực.

*

* *

Janette rất ngạc nhiên khi thấy Johann bình tĩnh và biết điều. Bác cho rằng ý kiến và các dự định của nàng rất hay và rất có khả năng đạt kết quả tốt đẹp. Nhưng có một điểm bác khẳng khẳng chưa chịu.

- Sáng nay bác đã trao đổi với luật sư của bác, và, với tư cách là người bảo trợ tài sản của em gái cháu, theo luật pháp của Pháp, bác hoàn toàn phải tuyệt đối chịu trách nhiệm nếu có chuyện gì không hay xảy ra.

- Có chuyện gì không hay, bác? Bác thậm chí còn bảo rằng ý kiến của cháu rất hay.

- Chúng ta có cơ mất sạch tiền. Bác không có quyền nhân danh Lauren hứng chịu cái đó.

- Nếu chúng ta ăn nên làm ra?

- Thì tốt thôi. Nhưng không có gì đảm bảo cho điều cháu vừa nói, - Johann nhìn thẳng vào mắt Janette. - Nếu chỉ một triệu hoặc hơn chút ít, bác quyết định được ngay. Nhưng đằng này lại là năm mươi triệu hoặc một trăm triệu frăng. Nếu thất bại, cả một loạt công ty sẽ bị phá sản, không chỉ riêng hãng thời trang mà cả công ty nước hoa lẫn khu ruộng trồng nho. Cháu thấy đấy, cái nợ liên quan tới cái kia.

Janette nhìn Johann nói, giọng cứng rắn và kiên quyết:

- Cháu sẽ đạt được điều cháu muốn. Bác cũng đã biết rõ điều đó rồi, - nàng rời khỏi phòng, rồi đóng sập cửa lại.

Johann nhìn Jacques.

- Anh thấy đấy, không thể thuyết phục cô ta nghe lẽ phải.

Jacques nhún vai.

- Thế anh đã lần nào thuyết phục được Tanya nghe theo lẽ phải chưa?

- Chưa.

- Thế tại sao anh lại nghĩ cô ta có điểm khác biệt với mẹ?

*

*

*

Johann về nhà vào lúc bảy rưỡi tối. Heidi đứng đợi ông ở cửa và hôn má ông. Ông đưa mắt nhìn qua vai Heidi. Thường Lauren đứng cạnh cửa sau lưng nàng.

- Lauren đâu, em?

- Con nó sẽ sắp về rồi. Chiều nay Janette ghé qua đón Lauren đi chơi.

- Vào lúc mấy giờ?

- Khoảng bốn giờ, - Heidi nhìn thẳng vào mặt ông. - Có chuyện gì không hay à?

Johann thở dài.

- Anh không biết nữa, - ông nặng nề đáp. Rồi bước vào phòng khách, Heidi liền đi theo ông. - Cô ta có nói gì với em không?

- Không ạ. Cô ấy chỉ bảo lâu ngày hai chị em không gặp nhau, cô ấy muốn đi chơi với em một lát.

- Anh không thích chuyện này, - Johann vội thuật lại cho vợ nghe cuộc gặp mặt giữa ông và

Janette lúc chiều. - Cô ta bảo cô ta sẽ đạt được điều mình muốn. Ai ngờ lại xảy ra chuyện này!

Heidi ứa nước mắt.

- Cô ta không thể tàn nhẫn đến mức hủy hoại hạnh phúc của em mình.

- Em quên rằng, dẫu sao, bản thân cô ta vẫn không hơn gì một đứa trẻ. Một đứa trẻ hư hỏng luôn muốn làm mọi thứ theo ý mình. Đột nhiên có điều gì đó nó không thể làm được.

- Theo anh, cô ta có đưa Lauren trả lại chúng ta không?

- Không biết nữa. Để anh hỏi thử xem, - Johann bước đến bên máy điện thoại và quay số máy của Janette. Có tiếng người nổi lên trong ống nghe.

- Anh Henri này, cô Janette có nhà không?

- Thưa có ạ. Ông chờ cho một lát.

- Tôi nghe đây, - giọng Janette nổi lên trong ống nghe.

Johann cố giữ giọng bình thường.

- Vợ chồng bác đang đợi Lauren về ăn tối.

- Em nó sẽ không đến ăn tối đâu, - giọng Janette lạnh lùng. - Lauren sẽ không bao giờ

quay lại chỗ bác. Em nó sẽ ở lại ngôi nhà thuộc quyền sở hữu của nó. Bác làm ơn cho xin lại, càng sớm càng tốt mọi đồ dùng của Lauren.

Ổng máy tắt lặng trong tay Johann trước khi ông định nói tiếp. Ông từ từ đặt nó xuống máy và nặng nề bảo:

- Cô ta giữ Lauren lại.

Lần đầu tiên ông thấy Heidi nổi giận.

- Đồ nanh ác! - Nàng rửa. - Một con mụ nanh ác tai quái! Anh chịu để cô ta làm thế à? Dẫu sao anh vẫn là người bảo trợ hợp pháp của Lauren.

- Như vậy có nghĩa là phải công khai mọi chuyện. Trình mọi giấy tờ. Bắt đầu từ chuyện Tanya, sau đó toàn bộ những gì đã xảy ra. Chuyện đã qua rồi, bối ra, tất cả chúng ta, kể cả Lauren, sẽ bị bôi nhọ.

- Nếu vậy, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của cô ta, rồi anh và em sẽ đưa Lauren về Mỹ, mặc xác cô ta đi theo con đường vui thú riêng của cô ta. Việc gì phải lo chuyện gì sẽ xảy ra với cô ta?

- Đâu có. Nhưng không đơn giản như em nghĩ. Heidi nhìn thẳng vào mắt Johann.

- Điều Lauren cần, không phải là tiền, mà

là tình yêu thương và sự che chở, chúng ta có thể dành cho Lauren cả tình yêu thương lẫn sự che chở.

Johann im lặng.

- Janette đòi bán phần ruộng nho cô ta được hưởng, tại sao ta không mua lại? Bố em sẽ ứng cho anh vay số tiền cô ta cần. Bố em quan tâm đến việc kinh doanh rượu vang? Hơn năm năm trước đây, bố đã mua một nghìn *acro*⁽¹⁾ ruộng nho ở California.

Johann nhìn vợ, một ý nghĩ nẩy mầm trong đầu ông.

- Anh không thể mua được. Làm vậy, tự anh vạch áo cho người xem lưng. Nếu không rơi vào trường hợp oái ăm, anh cũng có đủ tiền mua. Nhưng bố em mà mua thì lại là chuyện khác. Như vậy rất yên tâm. Em có chắc ông cụ quan tâm không?

- Chắc. Sau bữa ăn tối chúng ta sẽ gọi điện cho bố.

*

*

*

⁽¹⁾ Mẫu Anh. (Khoảng 0,4 hecta...)

- Hấn chẳng chịu nhả ra một cách dễ dàng đâu, - Maurice nói, - nhất là vào những năm như thế này khi hấn đã nắm toàn bộ mọi thứ trong tay. Không một ai biết hấn đã kiếm chác bỏ vào túi riêng của hấn bao nhiêu tiền.

Janette nhìn Maurice.

- Tôi không tin Johann lại hèn hạ như vậy đâu.

- Tôi có bảo hấn là con người hèn hạ đâu, - Maurice vội nói. - Nhưng hấn điều hành công việc kinh doanh của cô và có quyền được chia phần thu nhập. Ai dám khẳng định rằng hấn đã không vợ vét thêm chút gì về phần hấn khi hấn chia?

Janette im lặng.

- Nếu cô thực sự nghĩ như lời vừa nói, cô sẽ có đủ tiền muốn làm gì cũng được. ép hấn phải nhả ra.

- Bằng cách nào?

- Làm cho hấn bị thất điên bát đảo, hấn sẽ phải vui lòng chấp nhận. Làm đơn kiện hấn đã quản lý không tốt tài sản của chị em cô. Cô còn có thể khai hấn đã lạm quyền dồn ép mẹ cô chịu bị hấn chi phối quá đáng, vì lúc còn sống mẹ cô

đã không đủ minh mẫn để kiểm soát bất động sản của mình. Còn biết bao lý do cô thừa sức nghĩ ra.

- Nhưng tôi lấy gì để chứng minh?

- Cô chẳng cần phải chứng minh điều gì hết,

- Maurice mỉm cười. - Hẳn sẽ phải cuống lên lo phản bác.

- Chẳng nên làm như thế, - Janette lắc đầu.

- Nếu vậy thì rút lui quách cho rồi. Còn lâu cô mới có một thời cơ tương tự.

- Đúng!

- Nếu vậy còn chờ gì nữa?

- Tôi thì chẳng là cái quái gì. Nhưng Lauren hiện sống với họ, làm thế khó coi lắm.

- Đưa nó về nhà.

- Đưa thế nào được? Dẫu sao ông ta cũng là người bảo trợ hợp pháp mà.

- Nhưng cô là chị.

Janette im lặng.

- Janette de la Beauville, - Maurice dịu dàng nói. - Cái tên nghe cũng hay hay. Còn quan trọng hơn Harry Wiston, như được in trên trang quảng cáo.

Janette nhìn gã.

- Đưa Lauren về bằng cách nào?

- Quá đơn giản. Đến chỗ họ xin phép được đưa Lauren đi chơi, rồi không cho nó quay về căn hộ của họ nữa.

*

*

*

Johann gọi điện cho Janette vào lúc tám giờ tối. Cũng lúc đó chị người hầu đưa Lauren đi ngủ. Nhưng ít phút sau, Lauren bước vào phòng Janette.

- Bác Heidi bao giờ cũng kể chuyện cho em nghe trước khi em ngủ, - cô nói.

- Được. Ta về phòng em rồi chị sẽ kể chuyện ru em ngủ.

Cô bé về giường và nhìn Janette.

- Chị kể chuyện về nàng công chúa đi.

- Nàng công chúa nào?

- Nàng công chúa không thể ngủ được vì có hạt đậu ở dưới đệm ấy mà.

Janette suy nghĩ một lát.

- Chị không biết chuyện nào như vậy.

- Thế chị biết chuyện gì.

Janette cố nhớ lại chuyện đã từng được nghe kể từ thời ấu thơ.

- Ngày xưa ngày xưa, có một phụ nữ sống trong chiếc giày.

- Em biết chuyện ấy rồi. Đấy không phải là chuyện mà là một bài ru của chị vú.

- Ô.

- Em muốn nghe chuyện cơ.

- Chị không biết chuyện nào cả. Thôi để mai chị mua một cuốn sách về đọc rồi kể cho em nghe.

Cô bé suy nghĩ một lát.

- Thôi thế cũng được, - rồi cô quàng tay ôm cổ Janette. - Chị hôn em và chúc em ngủ ngon đi.

Janette hôn cô bé.

- Chúc em ngủ ngon.

- Chúc bác Hei... Janette ngủ ngon.

Janette bước xuống cầu thang. Chuông điện thoại reo vang.

*

*

*

- Anh vừa gọi điện cho Johann và anh ấy đã kể lại chuyện em làm. Hai vợ chồng anh ấy rất bất ngờ. - Tiếng Jacques ở đầu kia điện thoại.

- Anh đã gọi điện.

- Đúng.

- Để làm gì?

- Anh nảy ra một ý có thể giải quyết ổn thỏa yêu cầu của em. Nhưng chưa kịp nói, anh ấy đã thuật lại chuyện xảy ra giữa em và hai vợ chồng anh ấy. Lauren sống rất hạnh phúc với anh chị ấy. Chẳng nên làm vậy, em.

- Lauren sẽ rất hạnh phúc ở đây. Và nó thực sự hạnh phúc. Sở hữu nửa căn nhà này là thuộc quyền của nó.

- Chúng ta có thể giải quyết vấn đề bằng cách khác.

- Không còn cách nào khác, Maurice đã khẳng định như vậy.

- Maurice chỉ quan tâm đến những vấn đề liên quan tới gã. Gã đã đánh hơi thấy đây là cơ hội để nhảy vào công việc kinh doanh của chúng ta. Chính vì vậy gã mới xúi em.

- Anh có bằng chứng gì không?

- Không.

Janette nổi cáu.

- Thế tại sao anh ăn nói quàng xiên như vậy. Anh đã ngã sang phía tôi quá xa, bây giờ sợ Johann tống cổ, anh vội bò lùi trở lại với ông ấy van xin ông ấy tha thứ.

- Em hiểu sai rồi, - Jacques kịch liệt phản đối. - Em chưa hiểu rõ Maurice bằng anh. Gã đang định lợi dụng mẹ em.

- Thế còn anh? Anh cứ việc bò rạp người quay lại với ông ta.

Janette quảng ống nghe xuống máy điện thoại và thấy lòng mình run rẩy.

Cửa phòng bật mở, Lauren đứng bên khung cửa nước mắt chảy xuống má.

- Em muốn gì? - Nàng cúi kinh hỏi.

- Em muốn về nhà, - Lauren meo máo nói.

- Thì em đang ở nhà đây, - Janette rít lên. - Bây giờ về phòng và đi ngủ đi!

- Em không phải đang ở nhà. Và đây không phải phòng ngủ của em, - Lauren nức nở nói. - Và em không ngủ được. Trong ấy có ma.

- Ma ở đâu ra?

- Có mà.

- Ma quỷ nào?

- Ông hầu tước cứ đứng cuối giường em mà cười. Và khi thấy em mở mắt, ông ta chạy biến mất.

Janette im lặng nhìn em.

- Chị có phải là chị của em không? Ông ấy cứ bảo chị không phải là chị của em.

Janette bước tới bên cửa, quỳ xuống bên em.

- Tất nhiên chị là chị của em!

Đứa trẻ ngược mắt nhìn vào mặt nàng.

- Chị có yêu em không?

- Chị yêu em, em yêu của chị, - Janette dịu dàng nói.

- Như mẹ đã yêu chị chứ? Như mẹ đã yêu em chứ?

Janette im lặng một lát rồi ứa nước mắt.

- Như vậy, em cưng.

*

*

*

Hai mươi phút sau, khi Johann đã mở cửa căn hộ thì thấy hai chị em Janette. Ông im lặng nhìn hai chị em.

- Cháu đưa em Lauren về nhà em ấy, - Janette nói, giọng căng thẳng.

Một bóng người thấp thoáng sau lưng ông.

- Bác Heidi, - Lauren kêu to rồi chạy vọt vào trong căn hộ, sà vào lòng Heidi.

Janette quay người định bỏ đi. Giọng Johann đã kìm chân nàng, nàng quay lại, mắt nhòa lệ và hỏi:

- Bác bảo sao?

Johann chớp chớp mắt để khỏi bật lên tiếng khóc.

- Sao cháu không vào nhà, cháu? - Ông dịu dàng hỏi. - Bác cháu ta có khối chuyện để nói với nhau.

LAUREN

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Lauren đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay. Mây giăng khắp nên cô chẳng thấy gì. Lauren quay đầu lại khi cô chiêu đãi viên khẽ đụng vào vai cô.

- Chào cô, - chiêu đãi viên nói bằng tiếng Anh. - Cô ngủ được không?

Lauren hất mái tóc dài màu vàng hoe rũ trên mặt, rồi trả lời bằng tiếng Pháp:

- Không ngủ được mấy. Hồi hộp quá, chị ạ! Phải mười năm nay tôi mới trở lại Pháp lần đầu tiên.

Cô chiêu đãi viên sững người trước giọng tiếng Pháp của cô gái. Giọng rất chuẩn không hề pha một chút giọng Mỹ, tuy cô gái mang dáng vẻ bề ngoài đặc thù của miền California nước Mỹ. Nước da rám nắng, tóc vàng hoe, thậm chí còn hơi bị ánh mặt trời làm cho ngả sang màu trắng, cặp mắt to màu xanh lơ trong vắt.

- Cô dùng nước cam hay nước cà chua?
- Chị cho ít nước cam.

Cô chiêu đãi viên đặt khay trên có ly nước cam xuống trước mặt Lauren.

Mười năm. Lauren bỗng thấy nao nao trong lòng. Chắc lúc này Janette đang chờ cô ở sân bay. Cô sẽ ngạc nhiên nếu Janette còn nhận ra cô. Nhưng làm gì mà chẳng nhận ra. Còn cô thì chắc chắn sẽ nhận ra Janette. Mỗi năm cô trông thấy ảnh chị mình phải tới cả ngàn lần, trên các báo, trên các trang tạp chí, thậm chí ngay cả trong các buổi truyền hình, bình luận về thương nghiệp. Những nhà bình luận gần đây đã phát biểu thế nào nhỉ? Một trong mười phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.

Mười năm là một quãng thời gian khá dài, Lauren thâm nghĩ, khi đưa mắt nhìn sân bay Orly xuất hiện dưới cánh máy bay. Một quãng thời gian khá dài.

Vừa bước ra khỏi chỗ hải quan, Lauren trông thấy một phụ nữ mà cô nhận ra ngay đấy là Janette. Janette cũng nhận ra em gái. Hai chị em liền chạy đến bên nhau, ôm chặt nhau vào lòng.

- Chị không ngờ em lại xinh đẹp thế này, cưng.

Mất Lauren nhòa lệ.

- Trên thực tế, chị xinh hơn bất kỳ bức ảnh nào chụp chị em đã từng thấy.

Một lát sau, Janette buông em ra, quay lại vẫy một thanh niên và giới thiệu với Lauren.

- Đây là Robert Bleu, thư ký của chị. Anh ta sẽ chờ lấy nốt hành lý của em rồi chở thẳng về nhà. Còn hai chị em mình, ta về chỗ văn phòng của chị, sau đó lái xe sẽ đưa em về nhà.

Lauren hơi thất vọng.

- Hôm nay mà chị vẫn phải làm việc à?

- Sắp đến ngày phải trình các mốt thời trang rồi. Chỉ còn ba tuần nữa là hết tháng Bảy, thế mà công việc chuẩn bị vẫn chưa đâu vào đâu cả.

- Chị thường rất bận rộn vào tháng Bảy à? - Lauren hỏi.

- Tháng bận rộn nhất trong năm, - Janette cười.

- Em xin lỗi chị, nếu biết thế, em sẽ sang thăm chị vào các tháng khác.

Ra khỏi sân bay, Lauren mang máng nhận ra anh lái xe:

- René?

- Chào cô Lauren.

- Tôi rất vui được gặp lại anh, - nói xong cô tiến đến hôn má anh ta.

- Cảm ơn cô chủ.

- Thế còn anh Henri...

Janette ngắt lời cô:

- Bây giờ chỉ còn lại mỗi René. Những người khác đã thôi việc từ lâu rồi.

- Chán quá, thế mà em cứ mong được gặp lại mọi người.

Khi hai chị em đã ngồi vào xe, Janette hỏi:

- Hai bác Johann và Heidi khỏe không, em?

- Rất khỏe chị ạ. Bố mẹ em gửi lời hỏi thăm chị.

- Nghe đâu bác Johann đã nhập quốc tịch Mỹ, đúng không?

- Vâng, mới năm ngoái ạ.

- Thế em?

- Em chưa có ý nghĩ gì. Chờ khi nào em hai mươi một tuổi sẽ liệu sau.

- Bác Johann làm ăn khấm khá lắm phải không?

- Chắc thế, em chẳng bao giờ chú ý đến những chuyện như vậy.

- Theo bản tin về kinh tế đã thông báo, hiện nay bác Johann có một côngglomerat phát triển nhanh nhất ở Mỹ.

- Em cũng chẳng biết côngglomerat là gì, - Lauren cười. - Chỉ thấy bố em đi làm rất sớm, về nhà rất muộn.

Janette im lặng một lát.

- Em nên quan tâm một chút đến vấn đề này. Dẫu sao, em cũng chiếm hai mươi năm phần trăm quyền sở hữu của công ty Beauville, - một công ty nền tảng của toàn bộ côngglomerat.

- Em biết. Bố Johann thường nói chuyện đó với em, nhưng em chẳng quan tâm. Em thấy tiền bạc không quan trọng lắm.

- Nếu vậy cái gì là quan trọng đối với em.

- Phát hiện ra bản thân mình. Học hỏi để xem mình sẽ làm được gì. Mà em còn khối thời gian để suy nghĩ đến chuyện chị vừa nói.

- Đấy là chị lo tiền bạc của em!

- Có chuyện gì mà phải lo, chị? Với lại nếu có chuyện gì thì cũng chẳng sao. Để sống được,

em đâu cần nhiều tiền. Bây giờ có chị bên em, thế là đủ lắm rồi.

Khi hai chị em bước vào văn phòng, mọi người chạy đến tíu tít khen Lauren xinh đẹp và chúc mừng Janette.

Jacques, lúc này đã là thư ký riêng của Janette cũng đến chúc mừng hai chị em, rồi chờ Lauren rời khỏi văn phòng để về nhà mới báo cho Janette biết rằng Philippe đang nổi khùng. Anh ta cho rằng không thể chuẩn bị kịp các một trình diễn vì ngân sách khá ít ỏi. Theo ý Philippe, các hãng Dior, St.Lauren, Givenchy đã chi gấp ba lần số tiền của họ.

Janette liền đến ngay chỗ Philippe. Xem xét xong các mẫu vải để may các một trình diễn, Janette và Jacques phải công nhận rằng vải không sang, không đủ tiêu chuẩn. Quá muộn để xoay chuyển tình thế.

*

* *

- Chúng ta đang trong tình thế đáng lo ngại,
- Janette nói và buông mình ngồi xuống chiếc ghế ở sau bàn làm việc. - Rất đáng lo ngại!

Jacques lặng lẽ đứng trước mặt nàng. Ông không còn biết nói gì hơn.

- Sao lại để đến nông nỗi này? Lẽ ra phải biết theo dõi sát sao và cho tôi biết tiến độ công việc chứ!

Jacques nhún vai.

- Tôi bám rất sát Philippe và thường nhắc anh ta phải thông báo cho biết các khâu chuẩn bị, nhưng anh ta cứ một mực khẳng định tự ý điều hành mọi công việc và không thèm tìm hiểu xem các hãng khác chuẩn bị thế nào. Anh ta không muốn bị ảnh hưởng.

- Anh phải chiều theo ý anh ta từ bao giờ vậy? - Janette nổi cáu. - Lẽ ra phải bắt anh ta làm theo ý mình.

Jacques im lặng.

- Bây giờ ta phải gánh chịu mọi hậu quả vào đúng ngay lúc sát nút.

- Tiền bạc sẽ tổn cả đồng. Thế mà ta lại cạn túi. Chúng ta đã chi hết khả năng cho cuộc trình diễn này.

- Phải xem xem có thể moi ở đâu ra vậy. Số dư của công ty nước hoa thế nào?

- Không đáng kể. Chúng ta đã bòn rút hết

để chuẩn bị cho cuộc trình diễn mẫu thời trang sắp tới. Rút thêm nữa, ta sẽ đẩy nó đến chỗ bị phá sản không đủ khả năng sản xuất hàng trả cho các hợp đồng của ta.

Janette lắc đầu. Nếu không có công ty này, nàng đã chẳng còn tồn tại từ lâu. Nó là cơ sở mang lại sự vững chắc duy nhất của nàng.

- Ta biết tính sao bây giờ? - Janette hỏi.

- Ta thử bàn với Carroll xem sao, - Jacques thận trọng nói. Ông biết tên người Mỹ Carroll rất muốn hợp tác với Janette từ ba năm nay, nhưng nàng một mực từ chối. Đặc biệt là sau khi Carroll đã bán các công ty của anh ta cho Turin Cities và gia nhập côngglomerat do Johann xây dựng ở Mỹ. Carroll đã không ngu xuẩn. Từ mấy năm nay anh ta đã đánh giá cao tài năng của Janette. - Carroll rất muốn hợp tác với chị. Chị cần bao nhiêu tiền anh ta sẵn sàng đáp ứng.

- Nhưng sẽ có biết bao điều bị ràng buộc vào anh ta. Tôi thích được độc lập.

- Nếu vậy chị đến ngủ với anh ta là xong tất, - Jacques buột mồm nói. - Chẳng lẽ chị phải đắn đo giữ ý?

- Cái đó chẳng việc gì phải đắn đo giữ ý cả. Đây là tôi không muốn lại rơi vào tay Johann. Và tôi sẽ phải làm lại từ đầu.

Jacques im lặng một lát.

- Chuyện ấy xét ra chẳng có hại gì. Ngày nay, muốn ăn nên làm ra là phải nằm trong một cônglomerat. Maurice bây giờ kiếm được khối tiền nhờ đã thỏa thuận với Johann cung cấp nước khoáng cho nước Mỹ.

Janette im lặng.

- Và do hợp tác với Bidermann, Cardin đã vớ được cả đồng tiền, - tôi đã trao đổi với Bidermann, nhưng ông ta không quan tâm đến chúng ta, ông ta ủng hộ St.Laurent hoặc Dior.

- Cardin không như vậy.

- Cardin chẳng bận tâm. Hiện nay Cardin đã có uy tín ở Mỹ. Tôi nghe nói khi Cardin đã ký hợp đồng với Bidermann, Cardin được hoàn toàn độc lập điều hành công việc của mình.

- Chúng ta vẫn chưa tìm được cách tháo gỡ khó khăn của mình, - Janette nói và mở tập tài liệu để trước mặt nàng, nàng xem xét kỹ các bức phác mẫu kiểu và mẫu vải. - Tệ thật!

Jacques châm thuốc hút và quan sát Janette.

Một lát sau, Janette ngược nhìn ông.

- Tôi sẽ trao đổi với Carroll. Anh mời Carroll dự bữa ăn tối nay với chúng ta. Nhưng đừng để lộ cho anh ta biết cuộc nói chuyện vừa rồi của chúng ta.

- Được, - Jacques gật đầu.

Janette lại đưa mắt nhìn tập tài liệu.

- Tôi vừa nảy ra một ý. Anh gọi Philippe vào đây.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

- Màu đỏ là màu dĩ thỏa, - Philippe kêu âm lên. Tôi không sử dụng nó đâu.

- Thích hay không, anh sẽ phải sử dụng, - Janette bình tĩnh nói.

- Không, không! - Philippe gầm lên. - Tôi sẽ là người đầu tiên bỏ đi.

- Đấy là quyền của anh, - Janette lạnh lùng nói. - Bằng mọi giá chúng ta sẽ dùng màu đỏ, -

nói xong nàng quay sang bảo Jacques: - Anh đưa anh ta xem tập tạo dáng mẫu kiểu tôi đã đưa anh.

Jacques lấy một tập tài liệu đặt lên mặt bàn, Janette vẫn để nó nằm nguyên chưa mở ra.

- Trong này có những mẫu kiểu được tạo dáng đủ để đáp ứng cho cuộc trình diễn nếu anh bỏ đi.

Philippe đột nhiên im lặng. Anh ta nhìn tập hồ sơ, nhưng không hề đụng tay tới. Sau đó, anh ta đưa mắt nhìn Janette và hỏi.

- Ai là người tạo dáng?

- Cái đó quan trọng gì cơ chứ? - Nàng đáp. - Nhưng nếu anh muốn biết thì phần lớn số kiểu mẫu này là do tôi đã tạo dáng cho loại quần áo may sẵn mà anh không bao giờ bận tâm vì nó không xứng với anh.

- Chị không thể tung kiểu mẫu may sẵn trong một cuộc trình diễn hàng may cao cấp, - Philippe nói.

- Ai hơi sức đâu đi rạch ròi phân biệt chuyện đó, - Janette nói. - Hai tuần lễ sau khi mẫu tạo dáng đã được trình diễn, Seventh Avenue sẽ xoáy những đường dáng tuyệt nhất. Điều đó

chúng ta sẽ khỏi phải lo, chúng ta sẽ xoáy các đường nét tuyệt nhất trong mẫu tạo dáng của chính chúng ta, rồi sản xuất và tung thẳng ngay ra thị trường.

Philippe lắc đầu.

- Nếu tôi đồng ý chấp nhận thì chúng ta cũng chẳng kịp nữa. Chúng ta phải lùng kiếm chất liệu và màu sắc phù hợp với mẫu tạo dáng. Thế mà thời hạn trình diễn còn có ba tuần lễ.

- Chúng ta sẽ xin đảo chương trình phải mở đầu khai mạc cuộc trình diễn xuống phần bế mạc. Như vậy ta sẽ được dôi ra chút thời gian.

- Cũng chẳng được là bao, - Philippe nói. - Và lúc đó, tất cả các khách hàng quan trọng nhất và đại đa số nhà báo đã bỏ về.

- Tôi sẽ giữ chân họ lại, - Janette tự tin nói, - Rici mở tiệc cốc tay dành cho lúc khai mạc, tôi sẽ dành cho họ một vũ hội bế mạc. Trước đây chưa ai làm như vậy, do đó họ sẽ ở lại để xem xem thế nào.

Philippe im lặng.

- Đây là một ý lý thú nhất trong những cuộc trình diễn năm nay. Mọi người sẽ tha hồ mà bàn luận. Tên tuổi anh sẽ xuất hiện trên khắp các

trang báo chí. Còn tôi, tôi sẽ thực hiện được điều tôi mơ ước sau khi rời bỏ Dior. Tôi sẽ xuất hiện trên sân khấu trong bộ đồ cưới để bế mạc cuộc trình diễn.

- Đồ cưới cũng màu đỏ? - Philippe hỏi.

- Cũng màu đỏ, - Janette cười. - Một sự tượng trưng rất có ý nghĩa. Máu rỉ ra khỏi màng trinh bị xé rách.

Philippe im lặng, cuối cùng anh ta mới nói:

- Sẽ có khối việc phải làm.

- Cần bao nhiêu người, chúng tôi sẽ cung cấp đầy đủ cho anh, miễn sao phải hoàn tất mọi công việc chuẩn bị chu đáo để đảm bảo cho buổi trình diễn của chúng ta thành công tốt đẹp, - Janette bước vòng ra trước bàn hôn lên má Philippe. - Anh có thể làm được việc đó, Philippe. Anh làm được mà. Đây là thời cơ để anh chứng tỏ tài năng của mình.

Philippe nhìn Janette:

- Thôi được rồi. Tôi thử xem sao.

- Tốt lắm!

Janette nhìn theo Philippe bước ra khỏi phòng khi cửa đã khép lại sau lưng anh ta, nàng quay lại hỏi Jacques:

- Anh thấy thế nào?

- Anh ta sẽ cố hết sức, - Jacques châm thuốc hút. - Chị đến là tai quái. Chị đã dọa anh ta đến vãi cứt ra quần khi anh ta có thể dừng mọi công việc và bỏ đi.

- Tôi chẳng còn cách lựa chọn nào khác, - Janette nói và quay về ngồi sau bàn. - Anh đã gọi điện cho Carroll chưa.

- Tối nay, anh ta sẽ đến. Tôi hy vọng chị biết rõ điều chị đang làm. Chúng ta cần cả một đồng tiền.

- Tôi không ngại anh ta bằng Johann. Thế nào anh ta cũng phải gặp bác ấy để xin ý kiến và anh biết rõ thái độ của bác ấy đối với hãng thời trang.

- Nếu phải trao đổi với Johann thì chị có thể cầm chắc là Carroll sẽ đi với chị.

- Có thể. Nhưng bác ấy vẫn phải lo cho số cổ phần của Lauren. Dù sao đi nữa, Lauren vẫn là chủ hai mươi năm phần trăm của công ty đó.

- Nếu vậy lại càng có cơ sở để tin vào điều tôi vừa nói. Nếu Johann không quan tâm tới chị, chẳng đời nào ông ấy chịu cho Lauren sang đây thăm chị.

Janette đột nhiên phá lên cười:

- Dẫu sao tôi cũng sẽ giữ Lauren làm con tin.

Jacques phần nộ:

- Chị không nên lại giở cái trò chết tiệt ấy ra.

Janette lại phá lên cười:

- Anh đúng là người Pháp hơn tôi. Anh hoàn toàn không phải là người thích đùa.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Carroll mở cửa phòng khách sạn mời Jacques.

- Anh cho tôi chút rượu, - Jacques nói.

Carroll chờ khi Jacques uống xong ly rượu mới hỏi:

- Quyết định thế nào rồi?

- Vẫn tiếp tục tham gia trình diễn.

- Không kịp đâu.

- Anh không hiểu về cô ta. Cô ta sẽ làm được.

- Tốn khối tiền. Cô ta định lấy ở đâu ra?

- Ở anh đấy.

- Nếu tôi không chi, thì sao?

- Bidermann sẵn sàng gõ cửa cô ta, - Jacques nói dối, - chỉ cần cô ta mỉm cười là Bidermann đã té bổ nhào.

Carroll im lặng. Anh ta đến ngồi xuống đi vắng, vẻ trầm ngâm.

- Tôi không quan tâm đến hàng may cao cấp, - anh ta nói.

- Janette cũng biết vậy. Cô ấy đang chuẩn bị tạo dáng mẫu kiểu hàng may sẵn theo phong cách riêng của cô ấy.

Carroll liền tỏ ra quan tâm:

- Anh có thấy những mẫu ấy không?

Jacques gật đầu:

- Janette đã đưa tôi coi những mẫu kiểu đó. Trông khá lắm! Với tư cách là người hiểu rõ vấn đề, theo tôi, Janette đang thúc Philippe đi theo hướng đó vì cô ấy bảo tội gì để ở đại lộ Seventh Avenue người ta xoáy các đường tạo dáng đẹp nhất trong khi cô ấy có thể tự chọn lựa được chúng, nhanh hơn và tốt hơn.

- Theo anh, tối nay Janette sẽ trao đổi chuyện này chứ?

- Hình như Janette có ý muốn mời anh đến dự bữa tiệc tối nay. Vấn đề quan trọng hiện tại của anh là Johann. Janette láu cá cứ định bứt khỏi sự bảo trợ của ông ta. Cô ấy sợ sau đây anh lại bàn giao việc này cho ông ta.

- Johann luôn để tôi độc lập điều hành công việc của tôi, - Carroll tự bộc lộ. - Ông ấy chỉ quan tâm đến hiệu quả của công việc.

- Đúng là bản chất của Johann. Ông ta luôn như vậy.

- Tôi chẳng lo ngại gì về Johann. Lâu nay, ông ấy đã biết tôi đeo đuổi muốn cùng được làm việc với Janette và ông ấy vẫn thường tỏ ý khuyến khích.

Jacques im lặng không nói gì.

- Janette mời tôi đến ăn bữa tối nay với lý do gì, anh biết không?

- Đại loại một bữa ăn mừng gia đình đoàn tụ nhân có cô em gái về chơi.

- Anh định nói đến Lauren? - Carroll nói, giọng hơi ngạc nhiên.

Jacques gật đầu.

- Mười năm nay, hai chị em mới được gặp nhau...

- Tôi biết Lauren. Tôi đã nhiều lần gặp cô ta khi tới nhà Johann, hình như Johann rất quý và cả hai vợ chồng đều chăm sóc cô ta chu đáo lắm. Lauren chẳng giống Janette ở điểm nào cả.

Ngôi nhà vẫn như trong trí nhớ của Lauren. Khi lên tới phòng mình, cô nhận thấy mọi thứ đều không hề thay đổi. Phòng trẻ đã được bố trí lại thành phòng khách rất đẹp, đồ đạc bày biện cứ như dành cho một nàng công chúa. Cô đứng một lúc nơi ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn căn phòng và tim nhói đau vì nuối tiếc những kỷ niệm đã trôi qua từ lâu, sau đó cô bước vào phòng, đi thẳng đến bên cửa sổ. Cảnh quan bên ngoài không thay đổi. Cô đưa mắt nhìn khu vườn hoa lúc nhỏ vẫn thường nô đùa.

Có tiếng gõ cửa, Robert xách va li của cô bước vào phòng. Anh ta cùng đi với viên quản gia và một cô hầu.

- Claudine sẽ giúp cô xếp những đồ ở trong va li ra, - Robert nói.

- Thôi để tôi tự làm lấy cũng được, - Lauren đáp.

- Nếu cô không để Claudine làm cô ấy sẽ bị Bà mắng.

- Nếu vậy chị Claudine giúp hộ tôi với.

- Bà bảo tôi hỏi cô xem cô có cần gì thì báo cho tôi được biết, - Robert nói tiếp.

- Tối nay chị Janette định tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi. Tôi nên ăn mặc thế nào?

- Một chiếc áo dài dành cho những lễ tiệc cốc tay là ổn.

Lauren cười:

- Nhưng tôi không mang theo một chiếc áo dài nào. Toàn quần gín và áo dớ dẩn.

- Cô chẳng cần bận tâm. Bà có một tủ treo áo đầy ắp. Tôi tin chắc cô sẽ chọn được một chiếc làm cô hài lòng.

Viên quản gia đưa vào phòng hai bó hoa kèm theo hai danh thiếp. Lauren liếc đọc danh thiếp.

Một chiếc của hâu tước de Beauville, chiếc thứ hai của Jacques.

Cô trao lại cho Robert và hỏi:

- Tối nay có nhiều người tới dự không?
- Khoảng hai chục người.
- Liệu tôi có biết họ không?
- Tôi không biết. Họ phần lớn là bè bạn và những người hợp tác của Bà.
- Tại sao anh gọi chị tôi là "Bà"?
- Do quen miệng. Mới lại Bà là Bà chủ.

downloadsachmienphi.com

Download Sách * Hay | Đọc Sách * Online

Lauren bừng mở mắt, căn phòng tối và lạ, một lúc sau, cô mới quen mắt nhận ra rằng cô không phải đang ở trong căn phòng ở nhà. Cô trở mình và thấy Janette đang ngồi trong ghế bành quan sát cô. Cô ngồi dậy, vươn vai, không chú ý che giấu thân thể lỏa lồ của mình.

- Em buồn ngủ quá, ngủ thiếp đi, - Lauren nói nửa như muốn xin lỗi.

Janette mỉm cười:

- Chuyện bình thường. Em đi đường bị mệt.

Trông em ngủ ngon lành quá nên chị không muốn đánh thức em dậy.

- Muộn không chị?

- Chưa, chúng ta còn khối thời gian. Ít ra còn hai tiếng nữa khách mới tới.

Lauren rời khỏi giường và bước vào buồng tắm.

- Em tắm nhanh thôi.

Khi quay ra, Lauren ngồi ở thành giường, châm thuốc hút và nhìn Janette hỏi:

- Công việc của chị thế nào?

Janette nhún vai:

- Nhì nhằng. Có một số trục trặc.

Lauren khúc khích cười:

- Đúng như bố Johann vẫn thường nói.

- Bác ấy làm việc căng lắm à?

- Lúc nào cũng vậy. Thậm chí cả những ngày nghỉ cuối tuần và tối nào cũng thấy bố em tha cả một đống giấy tờ và bảo phải cố làm cho xong việc. Đôi lúc em nghĩ bố em còn ôm chúng lên giường ngủ ấy nữa chứ.

- Còn bác Heidi? Bác ấy làm gì?

- Cũng có việc để bận bịu. Như chị biết đấy,

công việc xã hội và từ thiện, ngoài ra còn việc nhà nữa.

- Chị ngạc nhiên sao không thấy hai bác ấy có con riêng.

- Bị sảy thai hai lần. Em không rõ lắm về chuyện này. Bị lúc em còn bé.

- Tệ thật! - Janette trầm ngâm nói. - Chị luôn nghĩ bác Johann sẽ là một ông bố tuyệt vời.

- Đúng đấy, bố thật tuyệt vời đối với em.

- Chị thấy em gọi bác Johann là "bố", thế em có gọi bác Heidi bằng "mẹ" không?

- Có chứ!

Janette gật đầu:

- Như vậy là tốt.

- Thì em cũng coi hai bác ấy đúng là bố, mẹ của em.

- Chị thấy chẳng có gì là sai trái, - Janette vội nói. - Hai bác ấy rất xứng đáng. Hai bác ấy rất yêu quý em.

- Em cũng rất yêu quý bố mẹ em, - Lauren nói và rúc rích cười. - Mặc dù bố mẹ em hơi cổ hủ một chút.

- Chị không hiểu em định nói gì?

- Bố mẹ em lúc nào cũng nghĩ em hãy còn bé, - Lauren nói. - Các cụ quá lo cho em.

- Thế em đã làm gì để hai bác ấy phải lo?

- Em có làm gì đâu.

Lauren đột nhiên đứng bật dậy và nhảy múa quanh phòng.

- Em không tin lại được thế này! Em không thể tin được! Em đang ở Paris. Em thực sự đang ở Paris. Về bên chị. Chị không biết chứ, đã bao lần em mơ thấy em đang ở Paris, bên chị!

Janette cười: downloadsachmienphi.com

- Em xinh đẹp quá! booktruyen.com | Đọc Sách Online

*

*

*

Điện thoại réo chuông đúng lúc Janette quay về phòng mình. Một giọng quen thuộc nói bằng tiếng Anh vang bên tai nàng.

- Patrick! - Janette mừng rỡ kêu lên. - Tôi cứ tưởng anh đang đi săn ở châu Phi. Anh về khi nào thế?

- Hôm qua! - Huân tước Patrick Reardon

đáp. - Tôi định mời chị dùng bữa tối và để chị ngó chiến tích quý hiếm của tôi.

- Anh bắt được sư tử à?

- Không đâu, - Patrick phá lên cười. - Anh hầu mới của tôi. Một anh chàng châu Phi người da đen có cái của nợ. Khi thấy hắn tôi liền nhớ ngay tới chị.

- Của nợ nhà anh này!

- Tôi mà là của nợ à? - Patrick cười như nắc nẻ. - Được thế đã tốt quá! Chị không thể nào tìm đâu ra một gã đàn ông hơn tên này. Nó xài bốn lần liên tiếp cú ngon cơ.

- Patrick, anh Patrick!

- Chị đến dùng bữa tối với tôi rồi cho tôi châu rìa.

- Tối nay tôi tổ chức một buổi chiêu đãi. Anh cũng đến dự nhé? Nếu anh nhận lời tôi cho xe đến đón.

- Tôi đang ở London.

- Thế mà anh lại mời tôi tới ăn tối?

- Tôi sẽ cho máy bay riêng của tôi sang đón chị.

- Nếu vậy anh dùng máy bay của anh sang

dây vậy. Tôi báo René ra sân bay Bourget đợi anh.

- Chị tổ chức ăn tối lúc mấy giờ?

- Tiệc cốc tay vào lúc tám giờ. Ăn tối ít ra phải vào lúc chín rưỡi, mười giờ. Bây giờ mới bảy giờ. Còn kịp chán.

Patrick lưỡng lự:

- Tôi biết thừa các bữa ăn tối ở thành phố chị rồi. Thường là chán ốm!

- Lần này có thể sẽ vui hơn. Em gái tôi vừa ở California sang chơi. Mười năm nay chị em mới gặp lại nhau. Đại loại đây là một cuộc sum họp.

- Cô ấy có chút gì giống chị không?

- Khác hẳn. Em tôi đúng là kiểu người anh thích. Da rám nắng, tóc vàng hoe và xinh đẹp như tất cả các cô gái người Scandinavia mà anh lúc nào cũng xun xoe chạy theo. Và nó mới mười bảy tuổi.

- Bây giờ chị làm cho tôi thấy tò mò đấy. Chị không muốn lấy tôi, biết đâu cô em chị lại đồng ý.

- Nếu vậy anh sang đây chứ?

- Chị bảo René tới sân bay lúc chín giờ.

Huân tước Patrick Reardon, người thừa kế tước hiệu và một trong những gia sản giàu có nhất nước Anh, là người tuyệt đối chẳng quan tâm đến bất kỳ chuyện gì ngoài cuộc săn đuổi các khoái lạc. Janette thường nghe Patrick nói rằng anh ta chẳng thấy có động cơ gì thúc đẩy phải làm việc và làm tăng thêm số của cải để lại cho anh ta một khi không có khả năng kéo dài cuộc sống thọ lâu hơn nữa để tiêu xài tất cả những gì đã được tích góp sẵn, anh ta chẳng bỏ lỡ một cơ hội nào để tiêu sài cho đã. Sau khi ông cụ thân sinh qua đời, anh ta đến dự cuộc họp đầu tiên của ban quản trị các giám đốc và thẳng thừng tuyên bố trao quyền quản lý công việc kinh doanh cho họ và chỉ cần họ thu xếp về tài chính để đáp ứng những nhu cầu của anh ta.

Do đó, nếu Janette lấy Patrick thì anh ta vẫn để nàng duy trì công việc kinh doanh của nàng, nàng không phải ký những hợp đồng dớ dẩn đại loại như nàng đang sắp phải ký với Carroll. Chỉ cần Patrick hạn chế chi tiêu bốn bốn một tuần thì cũng đủ để hỗ trợ công việc kinh doanh của nàng suốt cả năm. Nhưng anh ta không muốn, Patrick muốn nàng dành đủ chỉ một phần trăm thời gian của nàng không làm gì

hết mà chỉ dùng vào việc đáp ứng những trò giải trí được mệnh danh là ý thích chột nẩy trong đầu, sự đồng bóng và trí tưởng tượng kỳ quặc.

Janette vận nước vào bồn tắm và hòa vào nước loại dầu đặc biệt mà nàng đã đặt hăng hóa mỹ phẩm Grasse pha chế riêng cho nàng. Sau đó Janette vội đắm mình trong bồn và để nước hòa dầu thơm đặc biệt vồn da thịt tạo nên một cảm giác dễ chịu và êm dịu, tựa như lụa. Lụa. Nàng chột nẩy ra một ý. Một ngày nào đó nàng sẽ tung nó ra thị trường. Tất cả các hãng may mặc sẽ đổ xô đến tìm nàng. Dior, St.Laurent, Givenchy v.v... Nó sẽ tạo ra một thị trường rộng lớn khủng khiếp. Nhưng bây giờ thì hãy còn sớm, song chờ lâu nữa thì lại quá muộn. Lụa. Không thể có thứ vải nào, dù nhân tạo hay tự nhiên, có thể gây cho da thịt có được cảm giác dễ chịu như vậy. Có thể sau lần trình diễn một thời trang này, nàng sẽ dành toàn tâm toàn trí tập trung vào suy nghĩ cách sử dụng loại chất liệu đó.

*

*

*

Maurice đến sớm.

- Tôi đến trước các vị khách để có chút thời gian tâm sự, - gã giải thích.

Janette mỉm cười:

- Thế ông thấy cô bé trước kia bây giờ ra sao?

Maurice quay sang phía Lauren, quan sát kỹ khuôn mặt cô rồi nói:

- Bây giờ Lauren đâu còn là một cô bé nữa, đúng không nào? Đã nhớn tướng rồi. Và xinh đẹp.

Lauren cười: downloadsachmienphi.com

- Cảm ơn ông hầu tước.

- Tôi rất vui được gặp lại cô. Nếu cô cần gì, cô cứ gọi điện cho tôi.

- Vâng, được ông cho phép, nếu cần gì tôi sẽ gọi điện. - Lauren nói.

Maurice lắc đầu:

- Tôi cứ đinh ninh cô vẫn là một cô gái bé bỏng, nhưng cô đã thay đổi nhiều quá.

Lauren lại cười:

- Trông ông không hề thay đổi. Ông vẫn như xưa. Không già chút nào.

- Như vậy là tốt, đúng không? Bố mẹ nuôi của cô thế nào? Khỏe cả chứ?

- Cảm ơn ông, khỏe cả.

Maurice quay sang bảo Janette:

- Nghe đâu cô đang gặp chuyện khó khăn, tôi có ít tiền để dành khi nào cần cô cứ báo cho tôi nhé!

- Cảm ơn, chúng tôi sẽ tìm cách tháo gỡ, nhưng dù sao cũng xin ghi nhận lòng tốt của ông.

Các vị khách bắt đầu kéo đến. Patrick đến vừa đúng bữa tối.

Bữa ăn tối rất vui. Mọi người hài lòng tuy thời tiết tháng Bảy oi bức. Sau bữa ăn mọi người say sưa nghe Patrick kể chuyện săn sư tử. Đến cuối câu chuyện mọi người cười như nắc nẻ trước cái kết dung tục của Patrick. Riêng Lauren không cười, cô nói:

- Chuyện anh kể nghe chán chết đi được.

Patrick nhìn cô một lát.

- Để tôi rót mời cô một ly rượu sâm banh.

Những người khác bắt đầu chia thành từng nhóm chuyện trò nhỏ to.

- Không, cảm ơn anh, em không uống rượu.
 - Thế ta ra ngoài ban công hít thở khí trời cho khoan khoái vậy.
 - Được thôi, - Lauren đi theo Patric ra ban công. Cô hít một hơi dài.
 - Ngoài này dễ chịu thật. Không khí trong lành và ngọt ngào.
 - Em đến Paris lần đầu tiên à?
 - Em sinh ra ở đây. Nhưng mười năm nay em mới quay trở lại.
 - Chị Janette xem ra rất quý em.
 - Em cũng nghĩ vậy. Thế anh có quý chị ấy không?
 - Rất quý, anh muốn cưới chị ấy, nhưng chị ấy thế nào ấy! Janette là một phụ nữ xinh đẹp nhất và kêu gọi nhất thế giới.
- Lauren đưa mắt nhìn vào trong phòng khách. Cô thấy Janette đang sôi nổi nói chuyện gì đó với Jacques và Joe Carroll.
- Marlon và Philippe ra ban công nhập vào nhóm với hai người.
- Philippe nhờ tôi hỏi xem chị có muốn trở thành người mẫu không? - Marlon hỏi.

- Sao anh ấy không tự trao đổi với tôi mà phải nhờ anh.

- Anh ta ngại vì tiếng Anh nói chưa được thạo.

Lauren quay sang phía Philippe và nói bằng tiếng Pháp:

- Tôi xin lỗi. Tôi không có ý dám vô lễ với anh. Tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng bất kỳ ai nói tiếng Anh cũng đều gây được thiện cảm với tôi.

Philippe đột nhiên mỉm cười.

- Thế mà suốt cả tối nay, tôi muốn bắt chuyện với cô, nhưng sợ cô không hiểu tôi nói gì. Tôi muốn nói rằng cô thật xinh đẹp và nếu được khoác lên người một trong những thứ tôi đã tạo ra thì thật hoàn hảo biết bao. Từ lâu, rất lâu tôi đã cất công tìm một người có vẻ ngoài như cô. Tân tiến, mơn mớn và thơ ngây. Tôi muốn cô nhận làm người mẫu để tôi tạo dáng cho một số kiểu mẫu sắp tung ra trong cuộc trình diễn.

- Tôi không biết một tí gì về chuyện mẫu mã. Song tôi rất vui khi anh thực sự nghĩ vậy.

- Không phải học gì nhiều đâu, - Philippe nói. - Chỉ cần một tuần lễ là cô đã thành thực.

- Nhưng vóc người tôi có quá cỡ không?

- Chẳng thành vấn đề. Chỉ cần cô giảm trọng lượng xuống độ hai hoặc ba kilô là ổn lắm.

- Tôi không biết. Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện anh vừa trao đổi.

- Cô lo chị Janette phản đối? - Philippe hỏi.

Lauren cười:

- Tôi chẳng thấy có lý do gì phải lo cả.

- Để tôi hỏi thử chị Janette, cô thấy thế nào?

- Nếu anh thích vậy. Nhưng tôi không biết điều đó có hợp với tôi không?

- Thế cô muốn làm gì?

- Tôi chưa thực sự nghĩ tới chuyện ấy. Trước hết phải chờ cho khi nào tôi đến tuổi trưởng thành đã.

Trong khi đó Janette đang trao đổi với Carroll đề nghị anh ta cùng hợp tác với mình chuẩn bị cho cuộc trình diễn mẫu thời trang sắp tới.

- Chị cần bao nhiêu tiền để chuẩn bị cho cuộc trình diễn sắp tới.

- Khoảng hai trăm ngàn đô la.

- Giả sử tôi tạm ứng trước cho chị số tiền đó

và xem xem kết quả ra sao, sau đó ta bàn thêm, chị thấy thế nào?

Janette cười:

- Trong trường hợp ấy tôi sẽ tự đứng ra lo liệu mọi vấn đề. Không phải vì số tiền của anh đâu, tôi quan tâm đến cả kế hoạch triển khai. Nếu tự tôi đứng ra lo liệu và thành công lớn thì chẳng cần đến anh nữa. Bidermann cũng như những người khác sướng rơn được nhảy lên giường với tôi.

Carroll thở dài và nhìn Jacques.

- Nếu tôi từ chối thì sao?

Janette mỉm cười:

- Chúng tôi vẫn còn những người bạn khác.

Carroll đưa mắt nhìn ra ban công chỗ Lauren đang đứng trò chuyện với mấy người kia.

- Ở đây trông Lauren khác hẳn so với lúc ở California. Tôi chưa bao giờ thấy cô ta mặc quần áo gì khác ngoài quần gin.

Janette cười.

- Lauren đang ở Paris. Anh biết đấy, tôi muốn làm việc tốt không chỉ vì bản thân tôi mà

cả vì Lauren nữa. Em nó hiện nay vẫn là chủ hai mươi lăm phần trăm công ty này và hiện nay bác Johann vẫn là người quản lý lợi tức của Lauren. Hàng năm tôi thanh toán đều đặn với bác ấy.

Lời ám chỉ đó đã buộc Carroll phải suy nghĩ. Anh ta mỉm cười:

- Tôi không muốn bị gõ đầu. Ngày mai ta sẽ gặp nhau và trao đổi thêm về vấn đề này, chị thấy được không?

- Tất nhiên là được chứ. Anh thu xếp bố trí thời gian nào thuận tiện cho chúng ta lần Jacques. Nhưng nên muồn muộn về chiều thì hơn. Lúc nào tôi cũng bù đầu với cuộc trình diễn sắp tới. Một việc quan trọng như vậy không thể trông mong vào bất kỳ ai ngoài bản thân mình.

Buổi chiều đãi bắt đầu kết thúc.

- Chị có thể cho René đưa tôi ra sân bay được không? - Patrick hỏi.

- René đang đợi anh ở ngoài xe, - Janette đáp.

Hai người bước ra cửa.

- Lauren đã là một cô gái rồi, - Patrick nói

với Janette. - Tôi hy vọng ta sẽ gặp nhau thường xuyên hơn.

- Chắc chắn là như vậy. Lauren sẽ ở đây suốt mùa hè này.

Khi mọi người đã ra về, hai chị em lên trên nhà. Đến trước cửa phòng mình Lauren nói với chị:

- Hôm nay vui quá, chị Janette! Cảm ơn chị. Chị làm như em là một người rất đặc biệt không bằng.

- Em là một người rất đặc biệt. Em là em gái của chị.

Lauren vội nghiêng người hôn má chị, rồi bước vào phòng mình, đóng chặt cửa lại. Janette vẫn trầm ngâm đứng một lúc trước cửa phòng, sau đó mới quay về phòng mình.

*

* *

Jacques đứng ở cửa nhà hát Lido đưa mắt quan sát đám quan khách chỉnh tề trong lễ phục mặc buổi tối ùn ùn bước qua cổng nhà hát,

tay cầm thiệp mời in nhũ vàng lấp lánh. Sau lưng họ, ông thấy một dãy dài những xe Limousine, Cadillac và Roll Royce vẫn nối tiếp nhau đưa các quan khách đến dự. Ông nhìn đồng hồ đeo tay. Gần mười giờ đêm, muộn giờ như vậy mà vẫn thấy khách đến dự khá đông. Theo chương trình, bữa ăn tối sẽ được dọn ra vào lúc mười giờ, buổi trình diễn bắt đầu đúng nửa đêm.

Janette đã có lý. Nàng dự đoán mọi người sẽ nán lại. Và họ nán lại thật và không những thế, khách còn tiếp tục đến dự khá đông. Trong đám quan khách, Jacques thấy có John Fairchild, nhà bình luận của tờ thời trang dành cho phụ nữ là *Women's Wear* và những người tùy tùng bước qua cổng nhà hát Lido; Augenia Shepherd, nữ phóng viên chuyên bình luận về thời trang trên các báo chí Mỹ. Buổi hôm nay đã vượt quá khuôn khổ một cuộc trình diễn một thời trang. Nó thậm chí còn mang tính chất một sự kiện xã hội. Bà Pompidou, tổng thống phu nhân, vừa bước lên các bậc thềm thì cả bà lẫn những người cùng đi liền được mời ngay đến dãy bàn danh dự. Bà Sohlumberger, ngài bá tước của Paris, ngài Rothschild, ngài Dassauld và các nhân vật

khác nổi tiếng nhất ở Pháp cũng vừa bước qua cổng. Có lẽ đây là lần đầu tiên các vị đặt chân tới nhà hát Lido. Ngồi rải rác ở các bàn, còn có các diễn viên điện ảnh lừng danh như Brigide Bardot, Alain Delon, Jean Paul Belmondo, Sophia Loren, Faye Dunaway, hai vợ chồng Gregory Peck, David Niven và những diễn viên khác. Còn giới báo chí Pháp và các nhà nhiếp ảnh của những báo và nhiều cơ sở đưa tin quan trọng nhất ở Paris thì khỏi phải nói. Cả Robert Caille ở tờ *Vogue* và đại bộ phận tòa soạn tờ *Officiel* cũng đến dự.

Nhưng điều làm Jacques hân hoan vui sướng nhất là sau khi đã gửi hết các giấy mời, ông vẫn liên tiếp nhận được điện của các nhà hàng may khác gọi đến xin. Và khi thấy Marie Bohan, Givenchy, St. Lauren, Pierre Cardin, Courrèges bước vào rạp, ông biết chắc rằng niềm hân hoan của mình không phải là không có cơ sở.

Jacques lại nhìn đồng hồ đeo tay và quay vào trong rạp, đúng lúc đó chủ Lido nín áo ông và bảo:

- Hoa hậu và cùng đi với bốn người nữa đã tới đây, nhưng không có thiệp mời.

- Ông bố trí ngồi ở bàn của tôi, - Jacques vội nói, - cạnh bàn bà Pompidou.

Ông đi quanh quần giữa các dãy bàn bố trí kín cả căn phòng, kéo đến tận sát sau sân khấu. Mỗi bàn có một quả bóng bay màu đỏ mang tên Janette de Beauville.

Một số lời bình luận đập vào vai ông.

- Cái chị Janette này thật là ngông! Chị ta phải chi cả gia tài lớn cho đêm nay.

- Chị ta đã vớ được một tay có cuốn séc còn lớn hơn cái của nọ của gã.

- Đấy là huân tước Patrick Reardon. Chị ta muốn lấy gã.

Jacques đã định mở cửa bước ra khỏi phòng thì ông trông thấy John Faichild vẫy tay gọi. Ông lưỡng lự một lát, rồi đi tới bên bàn Fairchild. Nhà bình luận thời trang dành cho phụ nữ chỉ một ghế trống mời ông ngồi

Jacques lắc đầu và mỉm cười.

- Xin lỗi anh, tôi đang bận.

- Buổi tổ chức hôm nay của Janette phải tốn tới năm chục ngàn đô la ấy chứ?

- Khoảng vậy, - Jacques đáp.

- Có quá tải đối với Janette không?

Jacques nhún vai không đáp.

- Tôi vừa nhận được cú điện từ New York, - nhà bình luận nói. - Ở đại lộ Seventh Avenue người ta đồn rằng Janette đang bán tổng bán tháo cho Carroll.

- Không đúng đâu, - Jacques nói, giọng chắc như đinh đóng cột, - chẳng có lý do gì buộc Janette phải bán hăng của mình.

- Có lẽ Janette định hợp tác với anh ta tung ra loại hàng may sẵn, - Fairchild khéo léo thăm dò.

Carroll ngồi cùng với Maurice ở một bàn rất sang.

- Carroll thuộc bên Turin Cities. Anh cũng biết rằng Johann Schwebel, chủ tịch ban quản trị của công ty này có quan hệ cá nhân và kinh doanh với gia đình Maurice. Và suốt một thời gian dài, ông ta là người bảo trợ công ty của Janette từ khi mẹ chị ấy qua đời đến lúc chị ấy đến tuổi thành niên.

- Anh đã không trả lời câu hỏi tôi. Nếu Janette không đi theo hướng hàng may sẵn thì tại sao Carroll lại ngồi ở chiếc bàn quan trọng như vậy?

Jacques chỉ một chiếc bàn gần đấy.

- Bidermann cũng ngồi tại một chiếc bàn không kém quan trọng như vậy. Sao anh không hỏi Janette có đi với Bidermann không?

- Bidermann đã có Cardin. Nghe đâu anh ta quan tâm tới St.Lauren.

- Có lẽ anh nên đến hỏi thẳng Janette xem ý định của chị ta thế nào.

- Janette đã kiểm đầu ra tiền để chuẩn bị cho cuộc trình diễn hôm nay. Nghe đâu chị ta đã cạy túi ngay khi bắt tay vào chuẩn bị cho cuộc trình diễn theo kiểu tạo dáng hoàn toàn mới lạ, đúng không?

Jacques giang hai tay ra và nhún vai:

- Chị ta có những khoản tiền khác. Có lẽ do một chủ ngân hàng có thiện chí nào đó, cung cấp. Như Rothschild đang ngồi kia kìa, thừa dư ấy chứ.

- Fairchild đưa mắt nhìn quanh.

- Ở đây có mặt đến nửa giới thượng lưu trên thế giới. Lạy Chúa, tôi không biết mình đang dự một buổi trình diễn thời trang hay buổi ra mắt đầu tiên của giới điện ảnh Hollywood.

Jacques cười:

- Janette rất vui khi được nghe anh nói vậy, đây đúng là ý của chị ta muốn tạo ra một bầu không khí như vậy. Nhưng anh chớ có lầm lẫn đấy nhé! Anh đang dự một buổi trình diễn thời trang. Một cuộc trình diễn mà trước đây và sau này anh sẽ không bao giờ được dự. Ngay cả trên thế giới này hay thế giới bên kia cũng vậy.

Fairchild cười:

- Chúc anh may mắn!

- Cảm ơn anh, - nói xong, Jacques lùi vội để tránh một cuộc phỏng vấn tương tự.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Tuy bắt đầu muộn, bữa chiêu đãi từ mười giờ đến nửa đêm đã kết thúc và các bàn được dọn sạch. Phòng trình diễn chìm trong làn ánh sáng mờ mờ tối. Một tia chớp lóe sáng, các ánh đèn được bố trí một cách khéo léo đã tạo nên ở giữa sân khấu, trước tấm màn còn khép kín, một chùm khói và đúng lúc đó, một con quỷ nhảy ra khỏi làn khói.

Con quỷ nhảy vọt lên trên không, nó mặc áo

quần lấp lánh màu đỏ bó sát người, phản chiếu ánh sáng tỏa quanh mình. Nó cầm gậy đình ba nạm ngọc giả nhảy múa trên sân khấu, trong khi đó, đường sànrình diễn trượt trên các trục lăn khổng lồ lạng lế được đẩy từ từ nhô ra phía khán giả. Con quỷ liền nhảy ra theo đường sànr, vừa nhào lộn vừa đưa cặp mắt nanh ác nhìn chằm chằm khán giả, tay vung múa cây đình ba. Ra đến cuối đường sànr, nó đột nhiên quay ngoắt người, quỳ xuống và chĩa cây đình ba về phía màn sân khấu.

Tiếng sấm rền vang khắp phòng, sau đó im bật và một hình ảnh từ cuối phòng trìnhiễn được dội lên tấm màn sân khấu mờ trong.

JANETTE DE BEAUVILLE

Trình bày

CUỘC TRÌNH DIỄN ĐỊA NGỤC

Khi đèn lại bật sáng, con quỷ đã biến mất và màn sân khấu đã được kéo lên để lộ một cảnh quan rộng lớn choán suốt bề ngang sân khấu trang trí toàn bằng màu đỏ và màu đen gây ấn tượng mạnh về cảnh địa ngục. Một làn ánh sáng từ phía sau hắt ra quét đi quét lại gây cảm giác kỳ lạ về sự sống và hiện tại, giữa cảnh quan có

một mái vòm che trên hai chiếc cửa rộng thênh thang. Cửa vừa mở, âm nhạc lắng dịu và số "1" rực sáng trên bảng số đặt ở nóc mái vòm.

Người mẫu đứng im bất động một lúc giữa khung cửa vừa mở, rồi từ từ bước ra sân khấu, đi dọc đường sàn, trong khi đó một giọng nói nổi lên qua hệ thống loa đặt quanh phòng nhà hát: Bộ đồ len, màu huyết dụ.

Một tràng vỗ tay lịch sự dội lên từ phía khán giả khi người mẫu bước tới cuối đường sàn, dừng lại, cởi áo vét tông để trình diễn chiếc áo cánh, rồi xoay người theo đúng kiểu người mẫu trình diễn thời trang và quay trở về sân khấu thì số "2" liền xuất hiện trên bảng số.

Jacques đứng gật gù ở sau hậu trường. Ông vui ra mặt. Tiếng vỗ tay ông đã thuê vỗ cũng thật chuyên nghiệp. Ông đã dặn những người vỗ tay thuê mượn là mở đầu thì vỗ vừa vừa, chứ đừng hăng quá, để dành cho một vài kiểu mẫu và khi kết thúc chương trình.

Ông đưa mắt nhìn sân khấu. Người mẫu thứ hai đã bước ra đường sàn khi cô gái thứ nhất bước vào. Ông nhìn khán giả. Họ chăm chú theo dõi. Tuy nhiên, họ quá sành sỏi. Chỉ cần sơ hở

một chút họ sẽ nhận ra ngay. Ông châm thuốc hút.

Càng về sau chương trình diễn càng đạt kết quả như đã mong muốn. Phần còn lại nằm trong tay của Chúa. Ông đưa mắt nhìn sân khấu và tự mỉm cười. Hay trong tay Quỷ.

Jacques xem đồng hồ đeo tay. Một giờ kém năm. Buổi trình diễn sắp kết thúc. Ông hít mạnh một hơi. Thật cũng bỏ công! Không một ai rời khỏi nhà hát. Họ ngồi lại cho tận cuối buổi. Cả nhà báo lẫn các nhà kinh doanh, mọi người đều bị cuốn vào các mục trình diễn chưa từng thấy bao giờ. Ông từ từ rời hậu trường bước đến bên bàn ở đầu đường sàn chỗ Carroll, Maurice, Patrick đang ngồi. Ông ngồi xuống chiếc ghế bỏ trống.

Carroll ghé vào tai ông khẽ nói:

- Anh thấy thế nào?

- Ổn đấy, Eugenia Shepherd và Fairchild, cả hai người đã điện về tòa soạn một bài tường thuật sơ bộ. Ngay Bernadine Morri cũng gọi điện về tòa soạn dặn để dành chỗ trên mặt báo để đăng bài bà ta sẽ gửi về gấp. Không một nhà hàng may nào bỏ về. Họ ngồi cả ở đây.

- Tôi tự hỏi không biết họ đang bàn luận gì với nhau, - Carroll nói.

- Chẳng quan trọng, - Jacques đáp. - Đây sẽ là một cuộc trình diễn được bàn luận nhiều nhất trong vụ này.

- Sau đây ba năm nó sẽ đem về hai chục triệu đô la chứ chẳng bốn đâu, - Carroll nói. - Có ý nghĩa đấy!

Jacques giờ tay ngắt lời:

- Chờ xem sao đã. Ta sẽ bàn sau.

Người mẫu ở trước mặt họ rời đường sà và bảng số trên mái vòm mờ tối. Và khi cô người mẫu vừa khuất khỏi sân khấu thì trên mái vòm xuất hiện một hàng chữ sáng rực như lửa đang hùng hục bốc cháy: **ÁO CƯỚI**.

Các nhà báo rì rầm với nhau một lát, rồi khi cửa dưới mái nhà vừa từ từ mở thì họ liền im bật. Cô dâu bước ra, một chiếc mạng phủ kín từ vòng hoa đội trên đầu xuống tận mũi đôi giày đỏ nhỏ xinh. Khi cô dâu bước, tấm mạng kéo lê trên sàn, thướt tha như một chiếc áo có người đỡ ở phía sau. Cô dâu khoan thai bước theo tiếng nhạc cầu nguyện ra đến giữa đường sà rồi dừng lại.

Cô đứng im không hề động đậy. Sau đó, cô đưa một tay vén bỏ mạng, tay kia cô cầm bông hồng đỏ thắm chum chim nở. Động tác của cô chậm rãi tựa hồ như muốn kéo giây phút này dài tới vô tận và cuối cùng cô hất mạnh tấm mạng khỏi đầu và nó rơi xuống sàn, để lộ chiếc áo cưới màu hồng phớt mỏng trông rõ tấm thân ngọc ngà lấp lánh những đốm ánh vàng. Cô khẽ lắc đầu và mái tóc dài, vàng hoe nằm dưới chiếc mũ tía ra màu ngọc bích kiểu của giáo hoàng chảy mãi chảy mãi xuống đôi vai khi cô bước tiếp ra cuối đường sân. Lúc này ánh đèn từ sân khấu và trong nhà hát tập trung dội vào cô. Cô dâu mình lộ trần nhưng không trần truồng, một cô dâu mặc áo cưới bước đến bên bàn thờ.

- Lauren! - Carroll khẽ thì thầm. - Tôi cứ ngỡ Janette là...

- Janette thấy Lauren hợp hơn, - Jacques ngắt lời.

Lúc này Lauren từ từ xoay người theo đúng kiểu người mẫu ở cuối đường sân. Tiếng vỗ tay chậm rãi nổi lên. Jacques đưa mắt nhìn quanh. Đây không phải do nhóm người vỗ tay thuê đã vỗ. Bọn họ còn đợi hiệu lệnh của ông. Đây là tiếng vỗ tay của khán giả.

Lauren lại xoay người, đứng theo động tác của người mẫu trình diễn chiếc áo cưới, thân hình cô như ngọc ngà dưới lớp lụa. Cô bước dưới mái vòm và hoảng sợ khi con quỷ đột nhiên từ trong cửa hiện ra.

Nó đứng khươ cây dính ba dọa cô. Như bị thôi miên, cô bước lại gần nó. Lúc đã đến sát, nó đưa hai tay lên vai cô và tuột chiếc áo cưới khỏi người cô. Lauren đứng đờ người và khi bộ ngực xoa crem có nhũ vàng của cô lộ ra, cô liền nhào vào lòng nó. Con quỷ hiềm độc mỉm cười đắc thắng dẫn cô bước qua cửa. Sau đó nổi lên một tiếng nổ đột ngột, tiếng sét đánh, một chùm khói bốc lên và sân khấu chìm trong bóng tối. Con quỷ và nàng dâu đã biến mất.

Và khán giả vỗ tay như điên dại.

Đèn lại bật sáng khi các người mẫu mặc nguyên quần áo trình diễn từ trong mái vòm bước ra sân khấu và đi dọc đường sà. Lauren ra sau cùng, mình mặc áo cô dâu. Con quỷ lúc này ngông nghênh đội chiếc mũ cao màu đỏ bết cô trên tay.

Tiếng vỗ tay vẫn như sấm động và lúc này các nhà nhiếp ảnh trèo cả lên đường sà, đèn

máy ảnh thì nhau bật sáng. Đột nhiên Lauren quay vào trong cửa, kéo Philippe ra theo. Tiếng vỗ tay nổi lên dữ dội hơn.

Jacques bắt gặp ánh mắt của tay chỉ huy bọn vỗ tay thuê đang ngóng chờ hiệu lệnh của ông. Ông tế nhị khẽ gật đầu. Lập tức tiếng hò hét nổi lên.

- Janette... Janette... Janette...

Tiếng hoan hô bắt đầu làm rung chuyển cả bầu không khí và tiếng vỗ tay chuyển thành một nhịp điệu đều đều:

- Janette... Janette... Janette... Janette...

Lần này Philippe quay vào cửa dưới mái vòm. Anh ta giơ tay mời Janette bước ra sân khấu. Tám bảng trên mái vòm bật sáng lên nàng. Nàng mỉm cười và ôm hôn Philippe, rồi đi dọc đường sà.

Mỗi lúc càng thấy nhiều nhà nhiếp ảnh và phóng viên leo lên đường sà hơn.

Jacques đứng dậy và lách ra cửa nhà hát. Ông muốn đánh giá phản ứng của khán giả. Ông lại đứng nơi cửa nhà hát, nhưng lần này là để tiễn khách và lắng nghe từng lời bàn tán của họ.

Nhưng Fairchild kéo tay ông đứng né sang bên.

- Tôi không biết ai sẽ mua, thậm chí sẽ mặc những thứ quần áo vừa trình diễn, nhưng đây là một cuộc trình diễn một thời trang sôi nổi trong nhiều năm. Ngày mai báo chúng tôi sẽ đưa tin về cuộc trình diễn này lên trang nhất, do đó tôi muốn anh thu xếp cho tôi được gặp Janette đúng mười phút.

- Khi nào?

- Ngay bây giờ. Tôi muốn có cuộc phỏng vấn đầu tiên của chị ta dành riêng cho nước Mỹ.

- Ta đi thôi, - Jacques nói và lách qua đám đông. Anh phải khoác tay tôi.

*

* *

Gần ba giờ sáng, mấy người đến tụ tập trong một phòng sau hội trường. Philippe ngồi ở đi vắng đang trao đổi với hai nhà báo.

Janette, Jacques và Carroll ngồi bên một chiếc bàn trên để mấy chai sâm banh đã uống cạn. Họ đang sôi nổi tranh luận.

- Xem thì chẳng phải trả giá, - Carroll nói. - Nhưng mua lại là chuyện khác.

- Họ sẽ mua, - Jacques tin tưởng nói. - Chúng tôi đánh hơi thấy điều đó như một nhà sản xuất rượu biết rõ giá trị rượu của mình.

Một số nhà nhiếp ảnh và phóng viên đến đòi chụp ảnh, họ làm gián đoạn cuộc tranh luận.

- Lauren đâu rồi? - Jacques đứng dậy hỏi. - Carroll đề nghị tôi bảo cô ta chụp một số kiểu ảnh. Nhà nhiếp ảnh nào ở trong thành phố cũng đều muốn chụp ảnh cô ta.

- Hình như Lauren vừa ra ngoài với Patrick. Thôi anh ngồi lại đây để dự cuộc phỏng vấn. Tí nữa khi nào về ta sẽ gọi sau.

Lauren đang vừa đi vừa trò chuyện với Patrick ngoài lối đi sau cửa ra sân khấu.

- Anh biết không, - Lauren nói, - chưa bao giờ tôi thực sự nghĩ chị Janette lại say mê như vậy.

- Đúng, chị ấy thực sự yêu thích công việc của mình, - Patrick nói.

- Chị ấy bảo sau cuộc trình diễn, chúng tôi sẽ đến nghỉ ở biệt thự của chị ấy ở St.Tropez.

Patrick mỉm cười:

- Tốt lắm. Ta sẽ cùng đi đến đó bằng máy bay của tôi.

- Nghe được đấy.

Khi hai người quay vào thì cuộc họp báo đã kết thúc. Janette ngồi sau bàn, Carroll và Jacques ngồi trước bàn, còn Philippe vẫn ngồi ở đi vắng.

Carroll đứng bật dậy khi thấy Lauren bước vào và tiến đến hôn má cô.

- Cô xinh đẹp lắm! - Carroll nói, giọng đầy thiện cảm. - Chúng tôi có cả một dự kiến lớn dành cho cô.

Lauren bối rối:

- Tôi không hiểu ông định nói gì.

Carroll cười:

- Cô là một ngôi sao lớn. Cái đỉnh của cuộc trình diễn mốt hôm nay? Báo chí sẽ bình luận rất nhiều về cô. Tôi đã bảo Jacques rằng chúng ta sẽ thành công lớn mà.

Lauren đưa mắt nhìn chị đang ngồi sau bàn làm việc.

- Chị chẳng hề nói gì với em về chuyện này.

- Trước khi buổi trình diễn kết thúc, chị chẳng có thể nói với em điều gì cả.

- Đúng đấy Carroll nói. - Thật không ai ngờ. Muốn hay không, cô đúng là cái đỉnh của cuộc trình diễn hôm nay.

- Thế mà em cứ nghĩ rằng sau buổi trình diễn, anh Patrick sẽ đưa em đi nghỉ cuối tuần ở St.Tropez cơ đấy.

Không để Janette kịp đáp, Carroll liền nói chen vào.

- Lúc nào đi St.Tropez chẳng được. Điều quan trọng là đang đà này, ta tranh thủ tận dụng cơ hội hiếm có đến với ta.

Lauren im lặng một lúc.

- Em nghĩ em tham gia cho vui thôi, chứ em có biết gì về công việc đâu.

- Nhưng cô đã tham gia, - Carroll nói. - Bây giờ cô phải tham gia đến chót.

Lauren quay về phía Janette:

- Có đúng vậy không chị? Ngày mai anh Patrick sẽ lấy máy bay đưa em đi St.Tropez.

Janette nhìn em:

- Em sẽ không phải làm bất cứ việc gì, nếu em không muốn, em yêu.

Carroll nổi giận:

- Chị em nhà chị định giở trò gì vậy? - Gã hét to bảo Janette. - Cô ấy sẽ không đi đâu hết. Chúng tôi đã sắp đặt một chương trình dự kiến sẽ trình ở Mỹ. Tôi vừa gọi điện báo về Mỹ để người của tôi triển khai.

Janette nhìn thẳng vào ánh mắt giận dữ của hắn:

- Nếu vậy bảo họ tìm một thiên thần khác. Lauren sang đây không phải để làm việc. Em nó sang đây thăm tôi.

- Tôi không quan tâm đến việc cô ta sang đây với mục đích gì! - Carroll gào lên. - Tôi đâu định vung ra hai triệu đô la cho cái hợp đồng này để rồi một cô bé oắt quyết định xem cô ta định sẽ thực hiện nó hay không. Chị bắt cô ta phải thực hiện hợp đồng.

Janette nói, giọng cố mềm dẻo:

- Và nếu tôi không ép thì sao?

- Thì ta xóa bỏ hợp đồng! - Carroll đốp luôn.
- Chị cũng biết rằng bây giờ chị không thể tự một mình quyết định.

Janette nhìn gã một lát rồi quay lại bảo Lauren:

- Ngày mai em sẽ cùng với Patrick đến St.Tropez.

Carroll nhìn Janette, vẻ nhần tâm:

- Như vậy coi như xong. Chị còn nợ tôi một trăm bảy chục ngàn đô la và trước khi quyết định điều gì, mong chị hoàn trả lại tôi số tiền đó.

Lauren nhìn chị và nói, giọng do dự:

- Nếu chuyện này quan trọng như vậy, chị Janette...

Janette dịu dàng ngắt lời em. Nàng nói bằng tiếng Pháp:

- Đừng lo, cưng! Sớm hay muộn chị cũng sẽ phải dạy cho con lợn này biết rằng trên đời còn có những thứ không tiền bạc nào mua nổi, - sau đó, nàng quay lại bảo Carroll, bằng tiếng Anh: - Nếu ông nghĩ vậy, ông Carroll, quyết định của tôi là như tôi vừa nói.

- Johann không thích vậy, - Carroll dọa.

- Bác Johann không ưa cái kiểu ông mượn tên bác ấy ra để làm đà cho ông tiến, - Janette nói.

- Chúng ta đã ký hợp đồng.

- Ông ký hợp đồng với tôi chứ có phải với em gái tôi đâu. Mà hơn nữa, lúc này hợp đồng đã được ký đâu. Như vậy, trên thực tế không có hợp đồng nào hết.

- Chị vẫn còn nợ của tôi một trăm bảy chục ngàn đô la.

- Ngày mai mời ông quá bộ ghé qua văn phòng tôi nhận lại số tiền đó.

- Chị không có số tiền ấy đâu, - Carrolll mỉa mai. - Tôi đã kiểm tra bản quyết toán của công ty chị.

- Chuyện đó chẳng liên quan gì tới công việc kinh doanh của chúng ta. Ngày mai ông tới văn phòng của tôi, ông sẽ nhận lại đủ tiền.

Carroll nhìn Janette:

- Chưa trả đủ tiền cho tôi, chị không được ký hợp đồng với Bidermann hoặc với bất kỳ ai.

- Tôi biết luật, - Janette bình tĩnh nói.

- Chín giờ sáng mai tôi sẽ đến văn phòng của chị để nhận tiền lại.

- Xin mời ông. Ông có thể nhận lại tiền ở chỗ phòng tài vụ.

- Hy vọng rằng đó không phải là tiền giả, -

hắn thô bỉ nói. - Vì tiền của tôi lĩnh thắng từ ngân hàng.

Janette lảng lạng đứng dậy, đi vòng ra trước bàn, đến đứng trước mặt Carroll, nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Đồ con lợn! - Nàng nói, giọng đầy miệt thị rồi giơ thẳng tay tát vào má Carroll. Tiếng tát nghe vang dội khắp phòng. Carroll bị tát lật mặt, mấy ngón tay Janette hằn rõ trên bộ mặt đỏ gay của hắn. - Mày khôn hồn cút ngay khỏi đây trước khi tao lẳng ra khỏi cửa!

Janette quay về ngồi sau bàn trước khi Carroll chưa kịp định hồn. Hắn đưa tay sờ má rồi nhìn nàng.

- Đồ dơ bẩn!

- Cút ngay! - Janette đột nhiên gào lên. - Nếu không tao giết mày bây giờ!

Carroll đứng bật dậy, đi vội ra cửa, nhưng rồi quay lại gọi:

- Philippe, ta đi thôi!

Philippe lúng túng đứng dậy, rồi lảng lẽ tiến ra cửa, mặt mũi cúi gằm không dám nhìn Janette.

Carroll cười khẩy:

- Hết đời cô em rồi! Philippe đã ký với tôi một hợp đồng và sẽ chuẩn bị công việc cho sang năm.

Không nói lời nào, Janette chờ cho cửa khép chặt mới bảo Patrick đưa Lauren về nhà vì nàng còn phải ngồi lại với Jacques để bàn bạc một số việc.

- Như vậy chỉ còn lại hai ta, - Janette nói. - Tình thế thật bi đát.

Jacques nắm mạnh một tay vào lòng bàn tay kia.

- Tên dê tiện! Thế mà nó cứ im thin thít chẳng trao đổi gì với chúng ta. Đúng là chúng ta bị rơi vào tình trạng tiến thoái không có lối thoát. Nhưng Carroll không hề biết rằng người tạo dáng cho các kiểu mẫu cuộc trình diễn này là chị. Philippe sẽ được một bài học đích đáng.

- Kệ Philippe. Bây giờ tôi phải nghĩ cách chạy tiền trả Carroll.

- Biết đâu nhờ hấn suy nghĩ lại, - Jacques hy vọng nói.

- Có suy nghĩ lại tôi cũng không cần hấn. Cuộc trình diễn này là một dịp tỏ rõ khả năng

của chúng ta. Một khi trả được hẳn, ta sẽ ký hợp đồng với người khác.

- Hơn ba giờ sáng rồi. Biết kiếm đâu một triệu frăng trong sáu tiếng đồng hồ bây giờ?

- Một triệu frăng, - Janette trầm ngâm nói.

- Hình như có lần anh nói Maurice có số tiền đó và sẵn sàng hỗ trợ tôi bất kỳ lúc nào, đúng không?

Jacques gật đầu.

Janette đứng bật dậy.

- Thế ta còn chờ gì nữa. Ta đến ngay Isle St.Louis, đánh thức Maurice dậy xem thực hư ra sao.

- Chị đã biết rõ Maurice rồi đấy. Gã không phải là người dễ dàng cho vay tiền đâu. Chị trả giá đắt cho chuyện này.

- Thế anh có cách gì không?

Janette bước tới bên cửa, rồi chợt dừng lại, nhìn Jacques và hỏi:

- Chuyện này anh thấy thế nào, Jacques?

- Chuyện gì?

- Ta thắng hay ta thua?

*

* *

- Từ nhà hát Lido ở Champs - Élysée về đến nhà họ đi xe mất cỡ mười phút. Khi xe đỗ trước cửa nhà, Patrick mới lên tiếng:

- Em định đi ngủ ngay à? Anh bị căng thẳng. Không thể ngủ được.

- Em mệt lắm! Hơn nữa, anh đã nghe thấy chị Janette nói rồi đấy.

- Có, anh có nghe, - Patrick nói, giọng khâm phục. - Em đã bao giờ thấy một chuyện tương tự như vậy chưa? Cái cách Janette tát vào mặt Carroll ấy? Anh cứ tưởng đầu hấn bị vắng khỏi cổ.

Lauren cười:

- Em cũng mong vậy. Chị em đã trị khối tay sừng sỏ.

Patrick gật đầu:

- Janette là một phụ nữ bất khuất. Anh chẳng muốn làm điều gì bà ấy phật ý. Bà ấy có thể giết người chứ chẳng chơi.

Lauren phá lên cười:

- Em không cho rằng chị ấy có thể đi xa hơn thế đâu, - cô nghiêng người bước ra khỏi xe, hôn má Patrick và nói. - Ngày mai ta sẽ gặp lại nhau.

Patrick liền đi theo cô tới tận cổng và chờ cho đến khi mở cửa. Lauren vội hôn má Patrick và lại nói:

- Chúc anh ngủ ngon. Hẹn gặp lại ngày mai.

- Gượng đã, Lauren! - Patrick gọi với khi nàng bước qua cửa. - Mấy giờ ngày mai?

Lauren quay lại nhìn Patrick:

- Buổi trưa, được không?

- Buổi trưa, hay lắm. Anh sẽ bảo xe đến đón em.

Lauren khép cửa và bước lên thang. Thấy cô, viên quản gia liền hỏi:

- Thưa cô Lauren, tối nay mọi chuyện đều ổn cả chứ ạ?

- Tuyệt! - Lauren đáp. - Đây là một buổi tối tuyệt đẹp chưa từng thấy.

*

*

*

- Lúc nào anh cũng thấy mọi người lải nhải về ông cụ thân sinh ra anh. - Patrick nói. - Ngay khi bước chân vào học tại Eton, họ đã bắt đầu so sánh giữa anh và ông cụ. Thật là khắp khiêng. Anh bảo họ: anh không phải là ông cụ thân sinh ra anh. Anh là anh. Anh khác. Nhưng họ cứ bỏ ngoài ta. Thế là anh tống khứ tuốt.

Lauren nằm sắp phoir nắng trên một bãi cát vắng, cô để mình trần. Nghe Patrick nói cô quay đầu đang gối trên hai tay và nhìn anh ta.

- Anh thậm chí chẳng muốn làm một việc gì cả.

- Còn việc gì nữa đâu mà làm? - Patrick hỏi, mắt ngắm những đường nét duyên dáng trên thân hình phía sau lưng Lauren. - Bố anh đã làm tất rồi còn gì.

Lauren lại quay đầu úp trên hai tay và nói:

- Ít ra anh cũng nên làm một việc gì đó.

- Tất nhiên là có chứ,

- Việc gì vậy?

Patrick đưa mắt nhìn bình xịt dầu phoir nắng và hỏi:

- Bơm dầu phoir nắng lên lưng cho em, được không?

Lauren đưa mắt nhìn anh ta.

- Anh muốn vậy thật à? Anh bơm đi!

Một lát sau cô thấy chất dầu lạnh lạnh từ bình xịt trên tay Patrick thận trọng bơm lên lưng cô. Thật dễ chịu, đặc biệt khi ngực cô bị cát hun nóng. Cô thấy người rạo rục. Thật dễ chịu! Cô cố ghìm lòng nhưng đầu vú cô cương lên và niềm rạo rục lan tỏa khắp người.

Cô vùng dậy, giật bình xịt khỏi tay Patrick.

- Thôi đủ rồi, - cô nói, giọng kiên quyết.

- Sao?

- Đủ rồi.

Đột nhiên Patrick nổi khùng.

- Càng ngày anh càng thấy em giống Janette, - Patrick đốp luôn. - Em là loại người chỉ muốn trêu ngươi cái của nợ của bọn đàn ông.

Lauren trở mắt nhìn Patrick một lát không thể thốt lời nói được một tiếng nào. Sau đó cô ứa nước mắt và ngoảnh mặt nhìn chỗ khác và hỏi, giọng đau xót:

- Anh thực sự nghĩ vậy à?

- Thế cô muốn tôi nghĩ thế nào nữa? - Patrick vẫn dửng dưng nổi giận. - Cô cứ mình

trần lộn lờ trước mặt tôi, như thể tôi không còn là một con người nữa. Tôi cảm giác thế nào à?

- Em không hề có ý gì. Những cô gái khác cũng để mình trần phơi nắng suốt. Chẳng ai hề chú ý đến chuyện đó.

- Tôi chẳng bận tâm đến những cô gái khác. Có lẽ cô còn giống Janette hơn cả những gì tôi vẫn thường nghĩ.

Lauren vội đứng bật dậy, mặc áo khoác và chạy ra bờ biển lánh xa Patrick. Patrick liền đuổi theo cô, nắm tay Lauren và xoay người cô nhìn thẳng vào mặt anh ta.

- Em định bỏ chạy đi đâu?

- Chẳng bỏ đi đâu hết, - Lauren gào lên. - Chỉ muốn lánh xa anh. Anh tồi tệ lắm!

Patrick nhận thấy Lauren thực sự bị đau và nước mắt cô trào ra. Anh ta hối hận về cơn giận vô cớ của mình.

- Anh xin lỗi em. Anh không có ý nghĩ như những lời anh vừa nói. Anh giận quá hóa mất khôn.

Lauren hất tay anh ta ra và khóc:

- Ai làm gì anh mà giận? Anh cứ để mặc tôi. Tôi muốn quay về.

- Anh thực lòng xin lỗi em. Em thấy đấy, anh rất quý em. Quý hơn tất cả những gì anh đã và có thể nghĩ tới. Anh van em đừng giận anh nữa. Anh sẽ không bao giờ xử sự như vậy.

Lauren đưa mu bàn tay lau mũi và khịt khịt đưa mắt nhìn Patrick:

- Anh không nghĩ về chị em như vậy, đúng không anh?

- Tất nhiên là không, - Patrick kiên quyết nói. - Em biết rõ tình cảm của anh đối với chị ấy rồi.

- Tình cảm của anh với chị Janette thế nào?

- Anh quý chị ấy, - Patrick chậm rãi nói, khi thấy ánh mắt Lauren chăm chăm nhìn mình. - Nhưng anh không yêu chị ấy, - Patrick dịu dàng nói tiếp: - Anh yêu em.

Khi bước ra khỏi buồng tắm, Caramanlis thấy Janette ngồi bên thành giường, trên người không mặc áo xống gì, một tay cầm chiếc gương nhỏ, tay kia đang đánh phấn hóa trang mắt.

Gã đứng lại, mình cuốn chiếc khăn tắm.

- Em làm gì thế? - Gã hỏi, giọng mang nặng giọng Hy Lạp.

- Tôi lại ít phấn son, - Janette đáp, mắt vẫn không rời khỏi gương.

- Sao vậy? Anh cứ tưởng đêm nay em ở lại đây.

- Tôi thay đổi ý định, - Janette đáp.

- Chúng ta còn có chuyện kinh doanh phải bàn với nhau. Không thể sau một cuộc làm tình vội vã là anh đã quyết định được ngay chuyện ký một hợp đồng mười triệu đô la.

- Đúng vậy. Anh đã đạt điều anh mong ước. Bây giờ anh không nên để phí thời gian vào những câu chuyện linh tinh vô vị. Tôi cũng vậy.

Janette bước vào phòng tắm, gã vội bước theo nàng và hỏi:

- Chẳng lẽ em lên giường ngủ với anh chỉ vì cái đó? Vì tiền?

Janette nhìn gã:

- Thế anh nghĩ vì những điều cao đẹp gì khác? Tôi không quan tâm nếu anh giàu có hơn Onassis gấp mười lần, hoặc xấu xí hơn hoặc chỉ hấp dẫn bằng nửa hắn ta.

- Cô chẳng hơn gì một con điếm.

Janette không nói năng gì.

- Dù cái của nợ của cô có dát vàng và kim cương thì cũng chẳng đáng giá mười triệu đô la, đúng không nào?

- Tôi không nghĩ vậy. Tôi đến đây để bàn chuyện kinh doanh với anh chứ không phải để ngủ với anh. Đây là ý của anh.

- Đồ dâm dăng! - Caramanlis nổi cáu và tức giận bước ra khỏi nhà tắm.

Khi nàng từ buồng tắm bước ra, gã đã nguôi giận.

- Janette, - gã nói.

Nàng nhìn gã không nói gì.

- Anh không muốn nói chuyện kinh doanh với em.

- Thực ra chẳng có gì phải tranh luận, - nàng nói, giọng không hề oán giận. - Anh còn những hơn hai tuần để xem xét giấy tờ. Tôi tin chắc các chuyên viên kinh tế của anh sẽ buộc anh phải suy nghĩ lại. Tôi cho rằng đã giải đáp câu hỏi duy nhất được đặt ra. Bây giờ tất cả vấn đề là anh hãy trả lời tôi đồng ý hay không.

- Vấn đề không đơn giản như vậy.

- Có thể. Vấn đề của anh có thể là phức tạp, nhưng tôi thì đơn giản. Tôi cần mười triệu để mua lại quyền điều hành của tôi trước khi Kensington bán tôi cho người Nhật. Tạm biệt, anh Caramanlis.

Giọng gã đã níu chân nàng lại:

- Nếu anh không đưa tiền cho em, em sẽ xoay xỏa ra sao.

Nàng nhìn gã và khẽ nhếch mép cười:

- Tôi xoay xỏa được. Đây không phải là lần đầu tiên tôi bị lâm vào cái cảnh như thế này. Và cũng chẳng phải là lần chót. Nhưng bao giờ tôi cũng vượt qua được.

- Sáng mai anh sẽ gọi điện cho em. Có thể ta sẽ có cách giải quyết.

- Thôi, khỏi phải gọi. Tôi biết thừa câu trả lời rồi. Và anh cũng vậy.

Caramanlis nhìn theo cánh cửa khép lại, nhấp một ngụm cô nhấc, rồi ra đứng bên cửa sổ nhìn theo Janette mãi cho tận khi xe của nàng rẽ vào một góc phố. Sau đó gã nặng nề quay vào phòng. Một cảm giác buồn đến kỳ lạ xâm chiếm lòng gã. Ước gì chuyện này đến với gã hai mươi năm trước đây. Để gì đời một người đàn ông có thể tìm được người đàn bà như thế này.

downloaadsachmienphi.com
Download Sách Hay | Đọc Sách Online

*

*

*

Khi xe chạy trên đường về Paris, Janette ngồi ngả người ra lưng ghế và suy nghĩ. Ngay vào đầu cuộc trao đổi giữa nàng và Caramanlis, nàng đoán được ngay rằng nếu không vào giường với gã, nàng sẽ không bao giờ lần ra câu trả lời. Sự việc xảy ra đúng như nàng dự đoán.

Lúc này nàng đang trong cơn nguy ngập khốn cùng. Nhưng nàng đã không để lộ cho ai

biết tình cảnh của mình. Nhìn lại, nàng không thấy ai có khả năng đáp ứng nổi khoản tiền nàng cần, ngoài mấy người Hy Lạp và Ả Rập. Hy Lạp hay Ả Rập thì cũng thế cả thôi. Nhưng nếu chọn người Hy Lạp thì vẫn hơn. Chính vì vậy nàng đến chỗ Caramanlis.

Janette nhìn đồng hồ trên xe ô tô. Chín giờ bốn mươi lăm. Nàng gọi điện về nhà. Viên quản gia báo với nàng rằng ông hầu tước cần gặp nàng gấp.

Nàng dùng máy đàm thoại gắn trên xe gọi điện cho Maurice.

- Janette đây, Maurice đây à? Có chuyện gì gấp vậy?

- Đúng! Tôi cần nói chuyện với cô. Cô đến ngay bây giờ nhé!

- Để đến mai được không?

- Không. Cô còn nhớ mấy năm trước đây, khi đưa cô một triệu frăng, tôi đã trao đổi với cô một chuyện gì không?

- Lúc đó trao đổi nhiều chuyện lắm.

- Trao đổi qua điện thoại không tiện. Đây là chuyện giữa mẹ cô với Ngân hàng Thụy Sĩ. Hiện nay ở chỗ tôi đang có một người muốn gặp cô để

trao đổi chuyện đó. Anh ta chỉ muốn trao đổi riêng với cô thôi.

Suy nghĩ một lát, Janette nhớ lại là hồi ấy Maurice nói rằng mẹ nàng đã gửi một tài sản lớn bằng vàng ở một ngân hàng Thụy Sĩ. Gã còn để lộ là Johann biết chuyện này nhưng đã im đi để hưởng một mình.

- Thôi được rồi, tôi sẽ đến, - nói xong nàng đặt máy và bảo lái xe đưa nàng tới chỗ Maurice.

Sáu năm trước đây. Lúc đó nàng đã phải chạy vạy xoay xỏa tiền trả Carroll để đứng vững trên trường kinh doanh. Bây giờ lại phải lo tiền trả Kensington Mills để có thể giữ quyền chủ động trong việc kinh doanh của nàng. Chẳng có gì thay đổi ngoại trừ sự thành đạt.

Lần này, nàng trả giá cho sự tự do của mình quá đắt. Mười triệu đô la. Sáu năm trước đây, cái giá đó có trên dưới một triệu frăng. Lúc đó lại có cả Lauren và Patrick. Bây giờ nàng còn lại mỗi mình mình.

Cách đây sáu năm, sau cái đêm trình diễn các kiểu thời trang màu đỏ, Janette đã cùng Jacques đến gặp Maurice. Vừa thấy nàng gã đập luôn:

- Cô hủy hợp đồng với Carroll à?

- Đúng!

- Sau đó cô vỡ lẽ chuyện Philippe đã ký hợp đồng với hắn?

Janette ngạc nhiên, nàng đưa mắt nhìn Jacques, rồi quay lại nhìn gã và hỏi:

- Sao ông biết? - Tuy hỏi vậy, nàng đã biết ngay câu trả lời. Giới đồng tính có đường thông tin riêng và trên đời này không gì là bí mật đối với họ.

Maurice mỉm cười và hỏi:

- Cô phải trả cho Carroll bao nhiêu tiền?

- Một triệu frăng.

Maurice nhìn nàng một hồi lâu, rồi lặng lẽ đi đến bên bàn làm việc, mở ngăn kéo ra. Gã vội lấy cuốn ngân phiếu và điền một số chỗ rồi trao cho Janette một tờ ngân phiếu.

Nàng liếc đọc. Một triệu frăng. Sau đó nàng nhìn gã.

- Tôi chẳng còn biết nói gì.

Gã lại mỉm cười:

- Cô chẳng cần phải nói gì cả. Chúng ta là chỗ người nhà mà. Nhưng cô nên cẩn thận với

Carroll. Cái này không thể giải quyết được vấn đề cơ bản. Cô định liệu thế nào?

- Tôi sẽ tìm người hợp tác khác. Sau cuộc trình diễn tối nay, chuyện đó chẳng khó lắm.

Maurice lại mỉm cười.

- Janette này, có vấn đề tôi muốn trao đổi riêng với cô. Chuyện nội bộ gia đình.

Jacques biết ý, xin phép hai người ra về trước. Đợi khi cánh cửa sau lưng Jacques đã khép chặt, Janette liền hỏi:

- Nào, bây giờ chỉ còn hai người, ông có điều gì muốn trao đổi với tôi.

- Tiên. Ngoài ra còn vấn đề gì khác nữa?

- Bao nhiêu?

- Hai mươi triệu đô la.

Janette nhìn gã.

- Ông là một loại người khốn kiếp. Công việc kinh doanh của tôi kiếm đâu ra đủ ngân ấy tiền.

- Tôi không quan tâm tới công việc kinh doanh của cô. Tôi không muốn dính máu ăn phần. Tôi không quan tâm đến chuyện cô có trả lại tôi hay không số tiền cô vừa cầm.

- Nếu vậy thì tiền ở đâu ra?

- Ở Ngân hàng Thụy Sĩ. Khi mẹ cô rời Pháp sang Thụy Sĩ để gặp tên thiếu tướng, mẹ cô đã đi một chiếc xe cát giấu đầy những đồng tiền vàng Lui.

- Làm sao ông biết được?

- Tôi biết, nhưng chưa tìm được cách nào để làm sáng tỏ chuyện này.

- Ông đã hỏi mẹ tôi chưa?

- Đã. Nhưng tất nhiên mẹ cô đã chối phăng ngay. Johann biết rõ chúng hiện đang được cất giấu ở đâu.

- Sao ông lại nghĩ vậy?

- Thế tiền ở đâu ra lão ta đã chi để giải thoát cho cô?

- Bố vợ bác ấy đưa.

- Ai cũng nghĩ vậy. Nhưng thực ra lão ta đã không lấy của bố vợ một xu nào. Tôi đã cho kiểm tra.

- Nếu vậy để tôi sẽ hỏi bác ta.

- Mà thôi, sớm muộn chuyện đó sẽ lộ ra. Lúc đó tôi sẽ là người ủng hộ cô.

- Tôi không tin.

- Tin hay không tin, đây có phải là hợp đồng không?

- Nếu ông muốn, ta cứ coi đó là một hợp đồng, - Janette mỉm cười nói. - Thôi muộn rồi, tôi về đây.

Tiến Janette ra đến cửa, Maurice còn dặn thêm.

- Lần sau, nếu gặp Johann, cô cứ ướm hỏi thử xem sao.

Nhưng nàng thấy chuyện đó khó tin và kỳ cục, không lần nào nàng dă động chuyện đó với Johann.

Khi xe về gần tới Paris, Janette châm một điếu thuốc hút. Nàng ngả người ra lưng ghế, đưa mắt nhìn ra ngoài qua cửa xe. Ở bất kỳ nơi nào có đường đổ ra xa lộ đều thấy dựng bốn chiếc bảng lớn. Đây không phải là những bảng hướng dẫn giao thông mà toàn là bảng quảng cáo có hình nàng.

Bảng thứ nhất, nàng đang đứng quay lưng ra ngoài, ngoái đầu nhìn người qua đường, ngang đầu gối chiếc quần gin nàng đang mặc có

ghi dòng chữ: *La vraie "Far West" française*⁽¹⁾
 Đầu bảng là một hàng chữ lớn JANETTE
 JEANS.

Chuyện ra đời chiếc bảng này thật giản đơn.
 Sau khi ký xong một hợp đồng với Kensington,
 đích thân chủ công ty này xin được gặp Janette
 và xin nàng cho phép lấy tên nàng đặt cho số
 quần gin công ty sắp sản xuất để tiêu thụ một
 khối lượng vải bò đang không biết đẩy đi đâu và
 để cạnh tranh với công ty St.Lauren. Nếu nàng
 đồng ý, hàng năm nàng sẽ nhận được một triệu
 đô la.

Bảng thứ hai, nàng đang đứng bên quầy bán
 vé máy bay của hãng Air France, quần áo mặc
 theo kiểu khách du lịch. Nhưng nổi bật nhất là
 găng tay nàng đang đi, chiếc túi đeo trên vai,
 đôi giày cao gót và chiếc va li. Tất cả đều bằng
 da. Và lại một hàng chữ to chạy dài suốt đầu
 bảng: POUR LE MONDE ENTIER, ngay bên dưới
 là hàng chữ JANETTE CUIR nhỏ hơn một chút,

(1) Nàng Far West Pháp đích thực. (Tiếng Pháp trong
 nguyên bản.) Far West là một miền nổi tiếng về nuôi bò của
 Mỹ, đồng thời cũng là nơi nổi tiếng về sản xuất quần bò.

dưới cùng lại một hàng chữ nhỏ hơn: *Les Gants, le Sac, les Chaussures, le Bagage*⁽¹⁾.

Sau vụ làm ăn thành công với cái tên Janette Jeans ở Mỹ, nàng lại được một hãng sản xuất đồ da nổi tiếng ở Ý xin được phép lấy tên nàng đặt tên cho sản phẩm của hàng mình và mỗi năm sẽ trả cho nàng hai mươi năm ngàn đô la, đồng thời để Kensington tiêu thụ hàng của họ ở Mỹ.

Bảng thứ ba. Nàng mặc áo tắm. Đầu bảng lại một hàng chữ to: JANETTE MAILLOTS DE BAIN rồi một hàng chữ nhỏ hơn *Pour le Soleil. Pour la Mer. Pour la Plage*. Chạy suốt dọc bảng là hàng chữ *Pour L'Été Éternel*⁽¹⁾. Nàng đã mua lại một công ty may mặc bị phá sản ở miền Nam nước Pháp, rồi được Kensington chấp thuận, nàng đã đưa hàng do công ty sản xuất tiêu thụ theo đường dây như đã tiêu thụ quần gín, đồ da, và cũng đã thành công. Mỗi năm nàng thu lãi nửa triệu đô la.

(1) Cho cả thế giới. Hàng đồ da Janette: Găng, túi xách, giày, hành lý. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

(2) Áo tắm Janette. Để phơi nắng. Để ra biển. Để đi dạo trên bãi biển. Để có được một mùa hè vĩnh cửu. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

Bảng cuối cùng. Soie. Tiếp đến một hàng chữ nhỏ hơn de Janette⁽¹⁾. Nàng chủ động làm việc với Kensington và đã nắm quyền điều hành như mấy mặt hàng trước và cũng rất thành đạt.

Nhưng do các công ty Nhật muốn đặt chân lên đất Mỹ, nên Kensington Mills đã bị một công Nhật trả giá rất hời để được độc quyền kiểm soát. Hiện nay Kensington chưa chấp nhận và nếu nó chấp thuận nàng sẽ bị mất quyền chủ động trong công ty Kensington và phải chịu sự điều hành và kiểm soát của người khác. Điều đó có nghĩa là nàng bị mất mọi quyền tự do trong kinh doanh. Lúc này nàng đang ráo riết chạy tiền trả giá cao hơn người Nhật để giành quyền tự do của mình.

Maurice đứng đợi nàng ở cửa căn hộ của gã. Gã rất sôi nổi.

- Tôi đã nói đúng mà! Tôi lúc nào cũng biết chắc tôi nói đúng.

- Ông đang lái nhải chuyện quái quỷ gì đấy? Chẳng còn hiểu ông định nói gì nữa.

- Tiền nằm ở Ngân hàng Thụy Sĩ rồi. Có lẽ

⁽¹⁾ Lua. Của Janette. (Tiếng Pháp trong nguyên bản.)

cô chẳng cần phải đi ngủ với cái tên Hy Lạp ấy mới moi được tiền.

- Tôi chẳng hiểu ông định nói gì?

- Rồi cô sẽ rõ, - gã khoác tay nàng dẫn vào phòng đọc sách. - Rồi cô sẽ rõ.

Gã mở cửa ra, một thanh niên đang ngồi trong phòng liền đứng bật dậy. Maurice giới thiệu hai người:

- Ông Thierry, đây là con gái tôi, bà Janette de Beauville. Còn đây là ông Thierry ở Ngân hàng tín dụng Thụy Sĩ, tại Genève.

Janette chìa tay ra, anh thanh niên lịch sự hôn tay nàng.

- Thật không ngờ khi được giao làm nhiệm vụ này tôi lại may mắn gặp một phụ nữ rất nổi tiếng.

- Cảm ơn ông. Ông cho phép tôi được hỏi, không biết ông muốn gặp tôi vì chuyện gì?

Anh thanh niên nhìn Maurice.

- Xin lỗi ngài hầu tước. Tôi được giao nhiệm vụ là chỉ trao đổi riêng với Quý bà đây thôi.

- Tôi hiểu, - Maurice vội nói, rồi đi ra ngoài.

- Xin Quý bà cho phép tôi được làm nhiệm

vụ, - anh thanh niên rút trong túi ra một tờ giấy rồi đọc: "Theo chỉ dẫn của người mẹ đã quá cố của Quý bà, ngân hàng chúng tôi xin thông báo để Quý bà được rõ là cuối thời hạn hai mươi lăm năm kể từ ngày 10 tháng Mười năm 1944, Quý bà sẽ là chủ đứng tên thuê kết sắt cất giữ một số hộp tại căn hầm ngân hàng của chúng tôi". Đọc xong, anh ta trao tờ giấy cho Janette, - Bản này được sao thành hai. Xin Quý bà làm ơn ký giúp cho một chữ vào bản này để xác nhận là Quý bà đã được thông báo về nội dung của nó. Được vậy, nghĩa là tôi đã hoàn thành công việc của mình.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Janette đón tờ giấy, liếc đọc. Nội dung đúng như anh thanh niên vừa thông báo. Nàng đưa mắt nhìn anh ta.

- Có vậy thôi à?

- Dạ, thưa vâng.

- Như vậy có nghĩa là tôi có quyền được hưởng những hộp này.

- Nếu Quý bà có chìa khóa thì hiển nhiên là như vậy. Còn nếu không, Quý bà không được lấy ra.

- Thế thì trao đổi với tôi chuyện này làm gì?

- Thưa Quý bà, tôi không rõ. Chúng tôi chỉ tuân theo lời chỉ dẫn.

- Thế ai giữ chìa khóa.

Anh thanh niên nhún vai.

- Theo quy định của Ngân hàng Thụy Sĩ về việc giữ kín những mối quan hệ của khách hàng, tôi không có quyền tiết lộ thông tin này.

- Nếu vậy thì tôi làm sao chính thức hóa được quyền của tôi đối với những chiếc hộp đó và nội dung chứa đựng bên trong chúng như mẹ tôi đã rành rành muốn trao chúng cho tôi?

- Thế ông có biết trong hộp đựng gì không?

- Thưa Quý bà, không. Xin Quý bà ký giúp cho.

- Nếu tôi không ký?

- Nếu vậy Quý bà tự tước bỏ quyền sở hữu hợp pháp của mình.

- Như vậy tôi nên ký thì hay hơn.

- Đúng thế, thưa Quý bà.

Janette ký vội vào tờ giấy rồi trao cho Thierry.

- Xin chúc mừng Quý bà, - Thierry trao bản sao kia cho Janette rồi xin được ra về.

Một lát sau, Maurice quay lại phòng.

- Ông nói đúng, - Janette nói rồi trao tờ giấy cho Maurice. - Nhưng kỳ thực tôi chẳng có quyền gì hết.

- Nếu vậy, ai có quyền?

- Người nào nắm giữ chìa khóa. Mà anh ta không chịu cho biết người đó là ai.

- Tôi và cô đều biết kẻ đó là ai. Cô phải đến gặp hắn ngay, nếu không cả quãng đời còn lại, cô chỉ là một mù ăn mày và một mù điếm.

Nàng im lặng nhìn gã.

- Cô phải kéo Lauren vào việc này. Cô biết Johann rất quý Lauren.

- Tôi không biết nữa. Lauren không quan tâm đến chuyện tiền bạc. Em nó chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện đó.

- Hiện nay cô ta hai mươi ba tuổi rồi. Cô ta chán ngấy phải sống ở cái chốn California khi ho cò gáy ấy. Chỉ có độc một đứa con gái năm tuổi làm bè bạn.

- Em nó muốn sống vậy.

- Cô phải thuyết phục cô ta là dù cô ta muốn vậy nhưng ít nhất cô ta phải nghĩ đến con gái

nhỏ của cô ta chứ. Tôi và mẹ cô có chung một đặc điểm: ích kỷ. Cả hai chúng tôi đều muốn mọi thứ mình có thể đạt được. Cô sẽ chẳng phải ân hận gì đâu. Cô muốn dành được những gì cô mong muốn, đúng thế không? Nhưng có một điều tôi không thể nào hiểu nổi. Tại sao cô cứ cố gán ghép Patrick lấy Lauren? Đơn giản nhất là cô lấy quách anh ta có hơn không?

- Tôi cũng có ý định ấy.

- Tại sao lại bỏ?

- Lauren nói là nó yêu Patrick.

- Cô ta chỉ là một đứa nhãi nhép. Cô có thể phá việc đó.

Trong thâm tâm Janette, nàng biết rõ cuộc hôn nhân này là một sự dọa dẫm. Thậm chí ngay khi hai người thể đính hôn trong khu vườn tại nhà mẹ Patrick ở Devon, nàng biết rằng đây chỉ là làm theo lệnh. Và như vậy nàng là nguyên nhân gây ra sự đổ vỡ.

Hồi đó, sau cuộc trình diễn thời trang ở nhà hát Lido, Patrick và Lauren liền cùng nhau đi nghỉ tại biệt thự của nàng ở St.Tropez. Sáng sớm hôm quay về, Lauren đã gặp ngay Janette và hỏi chị:

- Chị nghĩ thế nào về anh Patrick? Chuyện nghiêm chỉnh đấy!

- Patrick là người được đấy! Anh ấy hoạt bát, giàu có và vui tính.

- Anh ấy kể với em có lần anh ấy đã yêu chị và muốn xin cưới chị.

Janette cười.

- Patrick hoặc nói vui, hoặc say rượu, hoặc dở dẩn, nhưng điều duy nhất xui khiến anh ta muốn hỏi chị làm vợ là vì anh ta biết chắc chẳng bao giờ chị nhận lời, - ngay lúc đó Janette nhận thấy nét mặt Lauren thay đổi. - Patrick có đặt vấn đề với em à?

Lauren lắc đầu.

- Chưa hẳn như vậy.

- Thế chuyện gì?

Lauren nhìn thẳng vào mắt chị.

- Chị có yêu anh ấy không?

Janette phá lên cười.

- Yêu Patrick? Không đời nào. Anh ta là một người tốt, nhưng không hợp với chị.

Ánh mắt Lauren dịu xuống.

- Như vậy em thấy yên tâm hơn.

- Tại sao? - Và trước khi nghe Lauren đáp Janette đã hiểu rõ vấn đề. - Em yêu Patrick?

- Vâng, - Lauren đáp, mặt cúi gằm xuống một lát sau đó mới ngước lên. - Anh ấy bảo anh ấy yêu em và muốn cưới em. Nhưng em chưa muốn trả lời anh ta chừng nào chưa biết rõ chị với anh ấy thế nào. Em không muốn phá hai người.

- Chị với Patrick chẳng có chuyện gì làm em phải bận lòng, - Janette vội nói. Nàng nắm tay Lauren. - Nhưng em còn quá trẻ, mới mười bảy tuổi. Em có biết rõ về bản thân mình và tình cảm thực sự của em không?

- Em ý thức được tình cảm của em với anh ấy. Em yêu anh ấy. Nhưng em bảo anh ấy em chưa thể lấy anh ấy ngay được. Phải đợi khi nào em mười tám tuổi đã.

- Thế anh ấy bảo sao?

- Anh ấy bảo như vậy cũng được. Nhưng anh ấy muốn tuyên bố ngay chuyện đính hôn với em.

Janette im lặng một lát.

- Em đã ngủ với Patrick chưa?

- Chưa. Em chưa cho chừng nào em chưa nhận lời, Patrick còn bảo với em rằng anh ấy sẽ

bỏ hết mọi chuyện chơi bời. Anh ấy nghiêm chỉnh nghĩ tới chuyện làm ăn như ông cụ thân sinh anh ấy mong muốn.

Janette khẽ nhếch mép cười.

- Nếu vậy chắc anh ta đặt vấn đề một cách nghiêm túc với em. Vì nghĩ đến chuyện làm ăn là một điều vô cùng kỳ lạ chưa từng thấy đối với anh ta.

- Anh ấy biết khối chuyện về công việc kinh doanh, - Lauren vội nói. - Chẳng qua là vì ông cụ là một nhân vật quan trọng như vậy nên anh ấy chẳng đoái hoài đây thôi. Nhưng bây giờ ông cụ đã qua đời rồi.

Janette gật đầu. Nàng cũng biết vậy. Nàng cúi xuống hôn má Lauren.

- Quyết định thế nào, đó là quyền của em, em yêu. Nhưng dù thế nào đi nữa, em tin tưởng chị sẽ hỗ trợ em trong vấn đề này.

Lauren không ghìm được đã ôm chầm lấy chị.

- Em rất vui. Mẹ và Bố sẽ mừng lắm khi nghe em báo tin này.

- Chị tin là như vậy. Em nên báo tin này với hai bác ấy.

Sau đấy hai chị em ôm hôn nhau và ai về phòng người nấy.

Janette lên phòng mình vặn nước cho chảy vào bồn tắm và hòa vào nước đã chảy gần đầy bồn ít dầu, rồi vào tắm. Thật kỳ lạ, nàng không còn cảm thấy mệt nữa. Đầu óc nàng lại minh mẫn. Đúng là vượt quá điều nàng mong muốn. Lúc này Patrick chưa biết gì về quyết định của Lauren.

Janette không còn đủ kiên nhẫn xoa xà phòng ở trong bồn. Nàng đứng dậy và vặn vòi hoa sen. Nước lạnh gây cho cơ thể nàng một cảm giác náo nức. Một lát sau nàng bước ra khỏi bồn, mặc áo tắm, bước vào phòng ngủ và gọi điện vào thành phố cho Jacques.

Giọng Jacques còn ngái ngủ.

- Có chuyện gì vậy?

- Thôi dậy đi, - Janette. - Ta sẽ đi London.

- Sao?

- Ta sẽ đi London. Tôi muốn trao đổi với Patrick.

- Anh ta chịu ký hợp đồng à? - Jacques hỏi, giọng sôi nổi hẳn lên.

- Anh ta có ý muốn vậy.

- Nhưng anh ta có quyền không?

- Chính vì vậy ta phải đi London. Để ký bằng được hợp đồng. Sáng nay anh đến London thuê sẵn dãy phòng trọ cho tôi ở khách sạn Savoy. Tối nay tôi sẽ gặp anh ở bên đó.

Janette đặt máy xuống và nhìn đồng hồ. Tám giờ sáng. Nàng để chuông đồng hồ báo thức vào mười một giờ. Khi nào dậy, nàng sẽ gọi điện bảo Patrick cho máy bay sang đón nàng đi London. Nếu hấn chưa biết quyết định của Lauren thì lúc này là lúc tốt nhất cho hấn biết. Nghĩ sao Janette làm vậy. Nếu hấn không chịu ký hợp đồng với nàng, hấn sẽ không lấy được Lauren.

*

* *

Patrick bừng tỉnh và bật dậy vì bị roi da quất vào người.

- Quái quỷ gì thế này? - Hấn nhào người bật đèn.

- Trời! - Hấn gào lên khi làn roi lại quất xuống đúng lúc đèn bật sáng. Janette đứng

ngay bên giường. Nàng giơ roi lên, hấn lăn người định tránh ngọn roi quất vào tay hấn.

- Chị điên à? - Hấn lại gào lên.

- Đồ con lợn! - Janette lạnh lùng nói. - Mà bảo mày muốn bị đánh? Được thôi, tao sẽ quất cho mày nhớ đời!

Roi lại quất, Patrick giẫy nẩy người vì đau.

- Dừng! - Hấn rên rỉ. Hấn trần truồng bò ra khỏi giường và bỏ chạy vào buồng tắm. Janette đuổi theo. Roi quất xuống và bắt hấn đứng sững lại. Hấn đứng quay mặt vào tường phơi lưng trước các ngọn roi da. Một lúc sau, hấn bật khóc, chân lẩy bẩy và ngã lăn ra sàn, tay che mặt.

- Tôi van chị. Chị muốn gì tôi xin làm theo.

Patrick lết đến ngồi dựa vào tường, đầu gối quá vai, nước mắt lạnh lẽo chảy trên má. Janette châm thuốc hút và hai người im lặng một hồi lâu không nói gì.

Cuối cùng, Patrick lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng:

- Chị giận gì tôi?

- Tao không giận tên nô lệ của tao. Tao chỉ thất vọng.

Patrick im lặng.

- Mà không đáng mặt đàn ông để chinh phục một người thực sự đàn bà lại đi chọn một đứa trẻ, - Janette rút mẩu thuốc lá đang hút xuống sàn và lấy giày gi giày nó. Mà đã nói với nó mà thực sự là một kẻ như thế nào chưa? Mà đã nói với nó mà là một kẻ nô lệ, một tay thích ngồi châu rìa xem cảnh khiêu dâm chưa? Và chỉ cần như vậy mà cũng đủ ra rìa.

Patrick cứng miệng.

- Nó sẽ nghĩ gì về mà khi biết rõ sự thật? Sau đó mà cho rằng nó còn tin câu chuyện cổ tích mà bảo mà yêu nó, mà muốn làm việc và trở thành một người đàn ông như ông cụ thân sinh ra mà?

- Nhưng tôi có ý định như vậy, - Patrick lớn tiếng nói. - Tôi yêu cô ta. Và tôi đã gửi điện đến văn phòng báo rằng tôi sẽ đến làm việc.

Janette phá lên cười:

- Mà duy trì được điều mà vừa nói trong bao lâu? Một tháng, có lẽ hai tháng. Rồi sau đó mà sẽ lại muốn trở thành một tên nô lệ.

Janette cúi xuống nhìn hần, vẻ dò hỏi.

- Tôi hứa tôi sẽ tu tỉnh. Cô ta là cơ may duy nhất cứu vãn tôi.

- Mà bảo mà sẽ làm việc?

- Vâng. Tôi sẽ đi làm.

Janette hít một hơi dài:

- Nếu vậy tao sẽ tạo cơ hội cho mà. Nhưng trước hết mà phải chứng minh điều đó với tao.

- Tôi sẽ thực hiện điều chị muốn. Nhưng mong chị tạo cho tôi cơ hội.

- Mà sẽ phải đương đầu với công ty của mà.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

★

★

★

Và nàng nhớ lại cái đêm ấy. Buổi lễ kết hôn với Patrick và Lauren.

Đứng trên cửa sổ ở lầu hai, Janette có thể thấy người khách đầu tiên đến dự cưới. Nàng nhìn đồng hồ. Mười giờ. Hôn lễ được cử hành vào lúc mười hai giờ.

Khách được mời tới dự không nhiều. Sáu mươi người. Nhưng toàn những vị có máu mặt

trong xã hội Anh, giới công nghiệp. Thị trưởng thành phố London cũng đến dự. Johann và Heidi từ Mỹ bay sang và cả viên đại sứ Mỹ cũng đến.

Janette gõ cửa phòng Lauren. Heidi ra mở cửa cho nàng. Heidi rất sung sướng và tấm tắc khen chiếc áo cưới Janette đã chuẩn bị cho Lauren.

Nàng quay về phòng dành cho mình. Một giờ sau nàng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Ai đấy?

- Dạ, thưa bà, tôi là người hầu của Ngài Patrick.

- Có chuyện gì vậy?

- Thưa bà, Ngài Patrick rất muốn được gặp bà.

- Anh về thưa với Ngài Patrick là tôi sẽ đợi Ngài ở dưới chân cầu thang.

- Thưa bà, tốt nhất xin bà đến gặp Ngài ngay bây giờ.

Janette nhìn gã một lát rồi gật đầu:

- Thôi được, chờ đấy, tôi sẽ cùng đi với anh.

Nàng định bước xuống phòng lớn. Anh người hầu vội nói.

- Thưa bà, xin mời bà đi theo tôi.

Nàng đi theo anh người hầu, một lúc sau anh ta dừng lại trước một cánh cửa, mở ra và nói:

- Thưa bà, đây là phòng Ngài Patrick. Tôi xin phép bà được cáo lui.

Janette thấy Patrick chưa mặc quần áo, tay cầm ly rượu uytxki. Hắn nhìn nàng và nói:

- Hủy đám cưới, - hắn nói. - Chị nói hộ với mọi người giúp tôi.

- Anh điên à? Tại sao?

- Tôi đã suy nghĩ lại.

- Tại sao?

- Cô ấy muốn có con ngay.

- Đấy không phải là lý do.

- Đối với tôi đấy là một trở ngại lớn.

- Thôi được, - nàng nói và vớ luôn một chiếc gậy, tiến lại gần hắn.

Hắn vội đặt ly rượu xuống, giơ hai tay che mặt.

- Không hả? - Nàng hỏi, giọng lạnh như băng giá. Chiếc gậy quất xuống vai hắn. Hắn gào lên vì đau và tìm cách tránh né, nàng rượt

theo, quất gậy xuống vai và lưng hắn. Hắn lăn ra giường van xin.

- Xin dừng lại.

- Bây giờ mày muốn gì?

Hắn nhìn nàng.

- Làm theo mọi ý muốn của chị. Có điều mong chị đừng bỏ rơi vì tôi lấy vợ.

- Tao sẽ không bỏ mày. Tao luôn ở đây. Thôi bây giờ hãy tắm rửa và mặc quần áo vào.

Hắn đứng dậy và đi vào buồng tắm. Janette quay ra khỏi phòng. Anh người hầu đợi nàng ngoài hành lang.

- Anh vào giúp Ngài Patrick một tay?

- Thưa bà, vâng ạ. Thưa bà, đám cưới thế nào ạ?

- Vẫn được tổ chức.

- May quá, rất cảm ơn bà. Nếu hoãn thì rất nguy! Không biết ăn nói ra sao với Nữ hoàng Margaret và mọi người.

- Đúng thế.

- Thưa bà, bà về phòng một mình có sao không ạ?

- Chẳng sao đâu. Anh vào phòng giúp đỡ chủ anh đi.

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, buổi hôn lễ kết thúc. Bà Hede Dorsey nữ bình luận viên nổi tiếng của ở International Herald Tribune tiến đến bên Janette và nói:

- Chao ôi, chiếc áo cưới chị may đẹp quá! Tôi chưa bao giờ được thấy một chiếc áo nào đẹp như vậy. Chị có thể cho tôi một chiếc ảnh chụp cô dâu mặc áo cưới để đăng trên tạp chí được không?

- Cảm ơn bà, chúng tôi sẽ gửi đến văn phòng của bà.

- Tốt lắm, - bà Hede nhìn đám đông đứng vây quanh cô dâu và chú rể, sau đó quay lại mỉm cười bảo Janette: - Đúng là một câu chuyện tình lãng mạn, khó tin. Hai người mới gặp nhau lần đầu tại buổi trình diễn các kiểu mẫu năm ngoái của chị thế mà mới thấy nhau đã bén lửa.

Janette cười:

- Vâng.

Bà Hede gật gù rồi mỉm cười:

- Tôi đã nghĩ được đầu đề câu chuyện của tôi rồi.

- Là gì ạ?

- Một chuyện tưởng tượng... trở thành hiện thực.

*

*

*

Lauren hoang mang. Thực tế của tuần trăng mật không giống một chút nào như đã được hứa hẹn. Nó bắt đầu như một giấc mơ. Sau đêm cưới, hai người dùng máy bay riêng của Patrick bay đến Mykonos. Máy bay trực thăng đã đợi sẵn ở đây sẽ đưa hai người ra con tàu riêng Fantasist đang neo ngoài đảo. Dự định cứ như trong một cuốn phim tình sử lãng mạn. Cuộc trăng mật sẽ kéo dài một tháng trên con tàu chạy quanh quần giữa các hòn đảo ở Hy Lạp. Nhưng ngay khi lên chiếc máy bay phản lực nhỏ rời Devon thì hình như đã có chuyện.

Máy bay vừa cất cánh, cô chiêu đãi viên liền bưng ra một chai sâm banh và hai chiếc cốc. Cô rót rượu ra cốc, rồi đi khuất sau tấm màn ngăn.

Lauren rời mắt khỏi cửa sổ, đưa Patrick một cốc, rồi nhắc cốc của mình lên:

- Chúc mừng hai ta! - Cô mỉm cười nói. - Thật là tuyệt, phải không anh?

Patrick không hề đưa cốc lên miệng chỉ lẳng lặng nhìn cô uống, sau đó hắn đặt cốc của mình lên chiếc bàn giữa hai người và đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ.

- Ở này, - Lauren nói. - Anh chưa đụng đến cốc rượu đấy nhé!

Patrick quay mặt lại nhìn cô, vẻ gần như giận dữ:

- Anh đã uống nó nhiều đến mức suốt đời đái ra sâm banh, - hắn bấm một nút trên ghế. Cô chiêu đãi viên liền xuất hiện ngay lập tức. - Mang rượu uytxki không pha ra đây.

- Thưa ngài, vâng ạ, - cô chiêu đãi viên quay đi và một lát sau bưng vào một ly uytxki đặt trên khay.

Patrick đưa mắt nhìn ly rượu và cần nhần:

- Tôi đã bảo cô bao lần là khi đưa rượu uytxki cho tôi thì phải là cả chai nguyên, hả?

- Dạ, xin ngài tha lỗi. Tôi xin lấy ra ngay hầu ngài.

Patrick nốc cạn một hơi hết ly rượu và lại lẳng lẳng rót ra đầy ly khác.

Hắn quay mặt ra cửa sổ không nhìn Lauren khi lại đưa ly rượu lên miệng.

- Chuyện gì vậy? - Lauren bối rối hỏi. - Em có nói hoặc làm điều gì để anh phật lòng không?

Hắn tợp một hơi hết ly rượu, rót đầy ly khác, rồi mới cộc lốc nói:

- Không.

- Xem ra anh không cảm thấy hạnh phúc.

Hắn ử rữ nhìn cô.

- Thế em bảo anh phải làm gì? Nhảy múa ở trên sàn?

- Ít ra anh cũng nên xử sự theo đúng không khí của tuần trăng mật. Chính anh đã sắp đặt, chứ em có yêu cầu anh đâu.

Hắn nốc cạn ly rượu, rồi lại rót đầy ly rượu khác. Lauren đưa tay qua bàn đặt lên tay hắn và dịu dàng nói:

- Đừng uống nữa, anh Patrick.

Hắn nhìn cô và hùng hổ hỏi:

- Thế biết làm gì ở đây bây giờ?

- Chúng ta ra đi vắng ngủ với nhau, - cô

mỉm cười. - Em cứ thường tự hỏi không biết làm tình trên máy bay cảm giác nó thế nào.

- Anh đã biết rồi. Chẳng ghê gớm lắm đâu.

- Nhưng em chưa được biết một lần nào, - Lauren cười và cầm tay hắn, đặt vào giữa đùi cô.

- Thôi, đừng ăn nói như một mục điểm rẻ tiền nữa, - hắn lạnh lùng nói và hất tay cô ra. - Em nên nhớ bây giờ em là ai rồi.

- Em biết em là ai, - cô nói, giọng đau đớn. - Em là Lauren. Thế anh nghĩ rằng em sẽ là ai?

Hắn rót rượu ra đầy ly, tợp một hơi trước khi đáp:

- Reardon phu nhân. Như vậy còn chưa ăn thua hay sao?

Lauren nhìn hắn, nàng không biết nói ra sao nữa, nàng cứng lưỡi, nước mắt ứa ra. Nàng vội đứng dậy ra nằm ở đi vắng.

Hai người im lặng cho mãi khi máy bay hạ cánh xuống Mykonos. Patrick đã uống hai chai uytxki nên người ta phải dìu hắn lên chiếc trực thăng. Khi lên boong tàu Fantasist việc duy nhất hắn còn làm được là lên giường ngủ thẳng một mạch tới sáng.

Sáng ra, khi tỉnh dậy, Lauren thấy hấn đang đứng mặc quần, lưng quay về phía cô. Cô tròn tròn mắt hỏi, giọng sững sốt:

- Lạy Chúa, Patrick! Lưng anh làm sao thế?

Hấn nhìn nàng qua gương:

- Anh trượt chân ngã va vào đá khi leo lên tham quan tòa lâu đài trên sườn núi sáng qua.

Lauren ngồi dậy trên giường.

- Thế mà không thấy anh nói gì. Ngay cả lúc làm lễ cưới. Anh chắc đau lắm?

Patrick vẫn im lặng quan sát cô qua gương.

- Bây giờ thì em biết rõ tại sao hôm qua anh uống nhiều rượu như vậy, - cô ra khỏi giường và đến đứng cạnh hấn. Cô nhìn vào mặt hấn và nói, giọng thông cảm.

- Lẽ ra anh nên nói với em. Em hiểu ngay thôi mà.

Hấn nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng nói:

- Anh không muốn làm em lo sợ.

Cô kiễng chân hôn hấn, rồi nói:

- Em xin lỗi anh, cưng. Ta nên kiểm thuốc bồi, đi anh.

Hấn mỉm cười.

- Chẳng sao đâu, cưng. Bây giờ đỡ đau lắm rồi.

Hai tuần sau, tàu thả neo ở Corfu. Lauren nằm phơi nắng chờ Patrick gọi điện. Cô không mặc quần áo. Mỗi ngày hắn gọi về văn phòng của hắn hai lần, sáng và chiều. Cô mong Patrick gọi điện nhanh nhanh kéo cô không thể chịu đựng ánh nắng thêm được nữa giờ nữa.

Cô nghe có tiếng chân bước lên thang và ngược mắt nhìn. Thoạt tiên cô thấy đầu Patrick lộ lên.

- Anh bảo mang rượu lên đây, em có uống gì không?

- Cảm ơn anh, không, - cô mỉm cười. - Anh lên đúng lúc để bơm dầu phơi nắng cho em.

Lauren trở mình nằm sấp khi Patrick quỳ bên mình. Cô liếc mắt thấy Patrick mỉm cười.

- Sáng nay xem ra anh có chuyện gì vui.

- Anh đã ký được hợp đồng với chị Janette.

Lauren ngồi dậy hôn má Patrick.

- Em rất tự hào về anh.

Hắn nhìn cô:

- Em còn nhớ khoản tiền mang lợi lớn nhất

trong tất cả các mặt hàng của chúng ta là quần gin Janette đấy chứ? Thực lãĩ bán ở Mỹ trong năm đầu, nhưng thực ra chúng ta mới tung ra thị trường được tám tháng, là hơn hai triệu đô la. Theo dự tính, năm sau chúng ta sẽ thu về được sáu triệu đô la. Thậm chí các chuyên viên của ta đã phải công nhận ý của chị ấy muốn thay mười phần trăm sợi dệt vải bông chéo bằng sợi nhân tạo, như vậy làm cho quần gin mặc trông vừa vặn hơn. Ngay những người mông thấp mặc cũng hợp. Hàng dệt xong đầu tuần vừa rồi chị ấy tung ra cả một bộ tạo dáng mẫu đã trình diễn tại Paris làm cho cả giới thời trang thất điên bát đảo.

- Chán em quá! Em chỉ tập trung lo cho đám cưới của chúng mình, quên dũt đi bây giờ đang là thời gian trình diễn mẫu thời trang. Chắc chị ấy nghĩ em là một con người đẽnh đoảng.

- Anh tin rằng chị Janette thông cảm với em.

- Chị ấy lại tổ chức ở nhà hát Lido?

- Không. Lần này là theo chủ đề xiếc. Chị ấy thuê chỗ của một rạp xiếc nhỏ ở Montmartre rồi cho dựng nhà bạt, ngoài ra còn thuê người chỉ

đạo biểu diễn, hề, các diễn viên nhào lộn, sư tử và voi, đủ thứ. Lần này mẫu tạo dáng là do chính chị ấy đã tạo ra. Điều đó dứt khoát chứng tỏ chị ấy chẳng cần Philippe Fayard hoặc bất kỳ ai hỗ trợ và cũng chứng tỏ rằng chị ấy đã ngang tài với St.Laurent, Givenchy, Bohan và tất cả những bậc đàn anh trong ngành may mặc. Mới sau ba ngày trình diễn, chị ấy đã ký những hợp đồng đặt mua hàng trị giá hàng triệu đô la.

Lauren mỉm cười sung sướng.

- Em đánh cuộc là cái đồ con lợn Carroll tha hồ mà tiếc.

Patrick cũng cười:

- Anh cũng cuộc vậy.

- Bwana, - tiếng tên da đen từ dưới thang vọng lên. Lauren vội vớ chiếc khăn tắm che người. Gã bung chiếc khay trên đặt một cốc nước cam và một ly vodka.

Patrick cầm cốc nước cam. Hắn nhìn Lauren và hỏi:

- Em vẫn không muốn uống chút gì thật à, cưng?

Lauren giữ chặt chiếc khăn tắm và đáp:

- Không, cảm ơn anh.

- Đủ rồi đấy, Noah.

- Vâng ạ, Bwana, - Noah quay xuống thang.

Patrick ném một chút nước cam rồi đưa Lauren.

- Ngon lắm. Em uống thử một chút đi!

Cô lắc đầu và ngồi dậy, quàng chiếc khăn tắm quanh vai.

- Em mong anh đuổi nó đi. Em thấy cái tên ấy thế nào ấy.

- Đây là do cái định kiến của người Mỹ trong em thôi. Người Mỹ không thích người da đen.

- Không phải đâu, - Lauren vội thanh minh.

- Gã lúc nào cũng hau háu nhìn em. Em có cảm giác ánh mắt gã trườn khắp người em.

Patrick phá lên cười:

- Thế em lúc nào cũng mình trần đi lung tung trên tàu với ý định gì? Thế em nghĩ gì về đám thủy thủ trên tàu? Cũng vậy cả thôi. Có điều họ còn giữ ý tứ hơn gã.

- Gã như một con thú. Anh bảo gã mặc đồ lót hoặc đại loại một thứ gì như vậy đi. Hình

cái của nợ của gã cứ cộm lên dưới chiếc quần bó trét lại.

Patrick ngừng cười:

- Nếu vậy đừng nhìn nữa.

- Em có nhìn đâu. Anh không thấy chứ, trông cứ lồ lộ ra.

Patrick đặt cốc rượu xuống và thỉnh linh lùa tay vào giữa hai đùi của Lauren.

- Anh muốn ăn thịt em.

- Nếu vậy thì đừng có nói suông nữa, - Lauren cười và vít cổ hần xuống.

Ít phút sau, cô nằm trên giường nhìn Patrick cởi bỏ áo quần.

- Em không thể đợi được nữa đâu, - cô hỗn hển nói và lựa để Patrick nằm lên người mình.

Hai người cuốn chặt lấy nhau. Cơ thể Lauren quằn quại vì khoái cảm.

- Em cứ muốn nữa, muốn nữa, muốn nữa!

Lauren nằm im trên người Patrick. Một lúc sau, hần định bò dậy. Cô giữ hần nằm nguyên.

- Đứng, cứng!

- Anh muốn hút thuốc.

- Tí nữa, - mắt cô nhìn vào mắt hắn. - Anh còn nghĩ ra được những trò gì nữa không?

- Khóis trò.

- Trò gì?

- Để khi khác. Bây giờ để anh hút điếu thuốc.

- Đây là lần đầu tiên em thấy ngủ với anh thật là hạnh phúc, - Lauren lấy một điếu thuốc, châm lửa rồi đưa hắn.

- Ta cho tàu quay về St.Tropez thôi. Ba hôm nữa là đúng ngày chủ nhật mà chị Janette vẫn thường tổ chức buổi dạ hội lớn nhất trong năm.

*

* *

Gần ba giờ sáng, đây là thời điểm vui nhộn nhất của buổi dạ hội. Lauren tưởng đầu mình bị vỡ bung vì tiếng ồn ào. Patrick ép cô uống nhiều sâm banh và lúc này cô rất đau đầu và muốn nôn ra. Thế mà không biết lúc này Patrick lại bỏ đi đâu. Cô đi tìm hắn trong đám khách. Cô muốn quay về tàu ngủ một giấc.

Janette đã tổ chức một buổi dạ hội rất linh đình ở St.Tropez. Nàng đang đứng trò chuyện vui vẻ với một số quan khách thì Lauren tiến đến bên khẽ đụng vào tay chị.

Janette quay lại phía cô.

- Em cần gì, em yêu?

- Chị có thấy Patrick đâu không?

Janette đưa mắt nhìn quanh phòng.

- Không. Chị không để ý nữa. Chắc Patrick ra ngoài hiên. Em có cần chị bảo người đi tìm Patrick không?

- Cảm ơn chị. Để em đi tìm anh ấy cũng được.

Bước ra khỏi nhà, Lauren thấy một số người đang ngồi ăn bên bàn. Cô đưa mắt tìm nhưng không có Patrick trong đám này. Tiếng cười ồn ào ngoài bể bơi dội vào làm cô chú ý tới hướng đó và bước ra vườn.

Cô tiến về phía cuối bể bơi. Patrick đang đứng trong một nhóm gồm khoảng chín người. Một tay Patrick cầm chai rượu sâm banh, tay kia cầm cốc.

Lauren đi đến bên hần và đụng nhẹ vào tay. Hần quay lại mỉm cười với cô:

- Anh đang đợi em đấy, - hấn lè nhè nói. - Hấn đưa cốc rượu sâm banh. - Em uống đi và nhìn này.

Lauren lắc đầu:

- Em uống quá nhiều. Theo em, anh cũng vậy.

- Thôi đừng dớ dẩn nữa, - hấn nói rồi kéo cô đến đứng trước hấn. - Xem đây này.

Thoạt đầu cô nghĩ có ba cô gái trần truồng đè lên nhau lẫn lộn ở dưới đất, sau cô mới nhận ra còn thêm một nhân vật nữa. Có lẽ vì da gầy đen nên đã bị lẫn vào bóng đêm mờ tối nên cô chưa nhận ra ngay. Hoặc do tại những cô gái khỏa thân đã nằm đè lên gã, che mất người gã.

- Sao gã lại đến đây? - Cô tức giận quay lại hỏi Patrick.

- Anh đã cho người đi tìm gã, - Patrick nói.

Lauren quay ngoắt người định bỏ đi nhưng hấn nhanh tay giữ cô lại.

- Xem cái đấy, - hấn nhả nhả nói.

- Em muốn quay về tàu, - cô giận dữ nói và cô thoát ra khỏi tay hấn. - Em bị mệt.

Hấn nhìn cô.

- Có xe và lái xe đây. Nếu em muốn về cứ về trước đi, anh ở lại về sau. Đây là lần đầu tiên anh được thoải mái suốt cả tháng nay.

Lauren bước nhanh như chạy quay vào nhà, cô cố ghì nước mắt. Nhưng khi vào tới nhà, hơi người và tiếng ồn ào làm cô muốn buồn nôn. Cô biết mình không đủ sức lách qua đám đông. Cô chạy lên cầu thang về căn phòng năm ngoái cô từng ở và đi thẳng vào buồng tắm.

Cô quỳ xuống sàn, tay chống lên thành hố xí bệt và nôn thốc nôn tháo. Cô có cảm giác như mình vừa tống ra hết tất cả những gì cô đã ăn trong suốt tuần qua.

Sau đó cô quay vào phòng ngủ và định bụng nằm nghỉ một lát vì chân tay cô bủn rủn chỉ muốn ngã.

Lauren tỉnh giấc vì nghe thấy phòng bên có tiếng người. Cô ngồi dậy và xỏ chân vào giày. Cô lại nghe có tiếng người nói từ phòng Janette dội lên. Cô tiến đến trước cửa phòng và gõ nhẹ. Tiếng người nói vẫn dội ra. Lauren mở hé cửa và ngó đầu nhìn vào phòng. Cô thấy Patrick trần như nhộng đang ôm chặt một người con gái lạ cũng trần như nhộng. Trong khi đó cô bạn gái

Stéphane của Janette dùng roi bằng dây thừng quất vào lưng Patrick.

- Quất mạnh vào, đồ con lợn, - Patrick gào lên vì đau và vì khoái cảm.

Lauren thấy ruột quặn đau. Cô từ từ khép cửa lại và cố kìm nén mình. Đột nhiên cô vỡ lẽ nhiều chuyện. Các vết lằn bầm tím trên lưng Patrick. Tại sao Patrick cứ muốn cô như người phát cuồng khi ngủ với hắn. Tại sao gã cứ lảng tránh cô.

Sau đó, nỗi đau dội lên và mắt cô nhòe lệ. Cô chạy đi tìm Janette, thấy chị, cô òa khóc nức nở. Cô ghen ngào hỏi chị:

- Chị có biết Patrick đang ở trong phòng chị với một cô gái nào đó và cô bạn gái của chị không?

Janette giả bộ như không biết, vì chính nàng đã bố trí chuyện này và đáp:

- Không. Để chị lên tống cổ chúng ra khỏi phòng.

- Thôi đừng chị ạ. Làm như vậy cũng chẳng thay đổi được gì.

- Thế em muốn thế nào?

- Đưa em về nhà em.

Hai chị em lặng lẽ ra xe ô tô.

Ngồi trên xe, Lauren bật khóc, nỗi đau trong lòng cô trỗi dậy mãnh liệt hơn.

- Em đã đợi chờ để một năm sau hai người mới lấy nhau, do đó, vội vã phá vỡ nó như thế này, em cho như vậy là đúng à?

- Thế chị bảo em cứ tiếp tục sống với gã ư? - Lauren hỏi thẳng chị.

Janette lưỡng lự một lát rồi nhìn vào mắt em đáp:

- Đúng.

- Tại sao?

- Vì đây là một đám tốt. Gia đình Patrick là một trong những gia đình giàu có nhất nước Anh, tước hiệu đã được cha truyền con nối mấy thế hệ nay. Khi nào mẹ Patrick qua đời, Patrick sẽ là một trong những người giàu có nhất thế giới.

- Nếu tốt đẹp như vậy, tại sao chị không lấy gã? Gã đã ngỏ lời hỏi chị đầu tiên mà.

Janette đưa mắt liếc vợ Lauren, rồi lại nhìn đường. Nàng khẽ nói:

- Vì chị không thể cho gã cái mà một đám cưới thường cho là mãn nguyện. Khi còn là con gái, chị gặp tai nạn và không thể có con.

Lauren vội khẽ đung tay vào chị.

- Em không biết, chị Janette, em xin lỗi chị.

Lauren nhìn chị.

- Có lẽ cho em là ngây thơ. Hoặc khờ dại. Hoặc cả hai. Nhưng tiền bạc và tước hiệu chẳng bao giờ mang một ý nghĩa gì với em. Em cho rằng hôn nhân không có tình yêu thì chẳng thể là hôn nhân.

Chuyện xảy ra vào tuần thứ sáu sau ngày cưới. Hai ngày khi Lauren nhận được giấy ly hôn cô biết mình đã có mang.

*

* *

- Anh đã già rồi, Jacques, - Janette nhìn ông và nói. - Tôi thường được anh động viên tiến lên, bây giờ tôi chỉ toàn nghe thấy anh bàn chuyện lùi dần. Nhìn lại toàn bộ công việc ta đã làm, có chỗ nào chưa đúng hay sao?

Jacques nhìn thẳng vào mắt Janette, ông không hề để lộ ra mặt nổi đau do những lời vừa rồi của Janette gây cho ông.

- Tôi xin lỗi vì đã để chị nghĩ vậy, Janette. Nhưng tôi không có ý phê phán xem chúng ta đúng sai ở đâu. Tôi chỉ yêu cầu chị dù sao cũng nên cân nhắc kỹ vì đây là mười triệu đô la.

Ngay lúc này đây, không có bất kỳ một sự đầu tư của một ai cho chúng ta, hàng năm chúng ta đang kiếm được khoảng bốn đến năm triệu đô la và phần lớn đều dựa vào những bản hợp đồng giao kèo và tiền bản quyền. Kensington đầu tư cho các cửa hàng, cho các phát minh, cho những điều kiện dễ dàng để sản xuất, cho việc tổ chức bán lẻ và quảng cáo. Chúng ta chỉ đóng góp mỗi tên tuổi và mẫu tạo dáng của mình.

- Tên tuổi và mẫu tạo dáng của tôi, - Janette nhấn mạnh.

- Đúng, - Jacques gật đầu. - Đây là khoản đầu tư thực sự của chúng ta và theo tôi ta cố bám chắc và củng cố nó. Cứ thử kiểm lại cái việc ta tung lụa ra thị trường xem. Chúng ta kiếm được hai mươi triệu frăng. Thật bất ngờ là chúng ta cứ hy vọng phải ba năm sau mới có thể

gặt hái tí chút, thế mà vớ được ngay cái khoản đó. Đây là một đợt hàng rất thành công.

"Chúng ta lao vào kinh doanh còn mãnh liệt hơn cả ta thường mơ ước. Chúng ta thành đạt chẳng kém gì Dior, St.Lauren, Givenchy. Tôi không có ý phản đối cái khoản mười triệu đô la mà ta chưa kiếm ra ngay một lúc đâu, Janette. Tôi muốn nói đến cục diện chung. Kensington phải bỏ ra một khoản tiền lớn nữa để chi cho sản xuất và tiêu thụ, ngoài khoản tiền mười triệu chi cho chúng ta sáng tạo mẫu và trình diễn... ít ra cũng là mười triệu đô la. Và điều tôi muốn nói là dù ta có hai mươi triệu đô la để tiến hành công việc này thì liệu ta có đủ trang bị để triển khai nó không? Chúng ta biết gì về việc sản xuất thủ công nghiệp ở Nam Mỹ và châu Á. Về việc điều hành cả một dây chuyền cửa hàng bán lẻ ở Mỹ? Chẳng biết tí gì. Chúng ta chỉ là những người nghiệp dư. Ngay những nhà chuyên nghiệp còn gặp những khó khăn không lường trước được. Cứ lấy Agache - Wilmot ra làm ví dụ, họ là những nhà điều hành việc bán lẻ thành đạt nhất ở Pháp. Cách đây mấy năm đã mua công ty Korvette ở Mỹ, cũng là một nhà điều hành thành đạt nhất. Nhưng bị vấp một

cái, họ mất đứt bốn chục triệu đô la và vì vậy mất khả năng điều hành công ty của chính bản thân họ.

Jacques ngừng một lúc để lấy hơi.

- Hết chưa? - Janette lạnh lùng hỏi.

- Chưa. Chưa đâu. Đã nói thì phải nói cho hết. Sau đó chị hãy xem xem tôi đã già hay chưa già. - Jacques lại tiếp lời ngay để Janette không cắt ngay vào được lời nào. - Ngay dù nếu ta thành công, ta được gì? Ta nghe nói họ được lợi gấp đôi ta. Nhưng ta không biết cái khoản tiền lãi ấy nó biến đi đâu và từ đâu tới. Đừng quên rằng họ sẵn mấy móc và thiết bị để sản xuất vải. Họ tiến hành từng bước một khá vững vàng và tôi dám quả quyết với chị tiền lợi chủ yếu của họ thu được là do kết quả của khâu bán lẻ.

"Nếu tôi nói đúng thì giỏi lắm ta chỉ lợi mỗi năm khoảng hai triệu đô la. Như vậy phải mười năm ta mới thu hồi được đủ số hai mươi triệu đã đầu tư. Và đấy là chưa kể phải chi mất bao nhiêu để có được khoản hai mươi triệu đô la đó. Như vậy ta mất đứt cái khoản ăn chắc từ bốn tới năm triệu đô la mỗi năm vì ta bị hút vào việc kinh doanh nên chẳng còn thời gian tiến hành công việc ta thường làm. Chuyện ấy đã xảy ra

với Agache-Wilmot. Rất có thể ta lại bị rơi vào trường hợp như vậy.

Jacques lại thở lấy hơi. Janette vẫn lặng lẽ quan sát ông.

- Tôi là bạn của chị, Janette. Chúng ta đã vai kề vai chiến đấu bao trận, do đó tôi chẳng cần chứng minh tình bạn và sự tận tâm của tôi với chị. Tôi khâm phục theo dõi sự trưởng thành của chị từ một cô gái trở thành một phụ nữ vững mạnh và quan trọng như hôm nay, có một không hai trong việc kinh doanh của chúng ta. Do đó, với tư cách là người bạn, tôi có được cái đặc quyền báo trước cho chị. Đừng để chính cái tôi của chị và tham vọng mù quáng dẫn dắt chị đến chỗ tự tiêu diệt mình.

Hai người im lặng nhìn nhau một lát. Cuối cùng, Janette lên tiếng.

- Đấy hoàn toàn chỉ là một lời đồn đại.

Jacques từ từ gật đầu.

- Đúng vậy. Tôi không biết ai đã tung ra. Tôi không quan tâm.

- Cả tôi cũng vậy, - Janette nói. Hai người lại im lặng một lát, sau đó nàng đón ánh mắt của ông.

- Anh thực sự có ý muốn nói vậy? Thế khi nói cái tôi của tôi và tham vọng mù quáng anh định nói gì vậy.

Jacques bối rối.

- Tôi không biết. Tôi phỏng đoán vậy. Tôi không biết tại sao chị cứ khăng khăng đòi làm bằng được. Chúng ta đã có đủ số tiền ta thực sự cần thiết. Tất cả những gì ta đã làm cho tới ngày nay đều do bị thách thức và do thấy vui thì làm. Nhưng, đột nhiên, đây hoàn toàn không phải là vui hay không vui nữa.

- Nếu tôi bổ sung thêm cho anh mười phần trăm nữa của công ty, anh thấy thế nào? - Janette hỏi. Jacques đã được hưởng năm phần trăm. - Nếu vậy có trở thành niềm vui không?

- Tôi cứ nghĩ chị đã hiểu rõ tôi, Janette, - Jacques từ từ lắc đầu nói. - Tôi chẳng thiết lĩnh thêm nữa. Tôi đã có đủ tất cả những gì tôi cần. Tôi nói vậy là vì chị chứ không phải để kiểm soát gì cho bản thân.

- Nếu tôi cứ làm, không nghe theo lời khuyên của anh, anh sẽ làm gì?

Jacques nhìn nàng.

- Tôi sẽ nói: "Thưa Bà, chúc Bà may mắn".

Janette nhìn vào mắt ông.

- Có vậy thôi à?

Jacques nặng nề đứng dậy.

- Chưa hết, thưa Bà, tôi sẽ nói thêm rằng có lẽ Bà cần một người có năng lực và thông thạo những chuyện này hơn tôi.

Đột nhiên Janette nổi cáu.

- Tôi đúng, - nàng đáp luôn. - Anh không chỉ già cỗi không đâu, Jacques. Anh trở thành một kẻ hèn nhát, sợ phải chiến đấu.

Lần này nổi đau lộ trên mặt và dội lên trong giọng ông.

- Thưa Bà, tôi xin lỗi đã để Bà phải nghĩ vậy, - giọng ông ghen ngào và ông lao ra cửa để nàng khỏi thấy nước mắt ông đột nhiên trào ra.

Ra đến cửa, ông quay lại nhìn Janette. Nàng lặng lẽ nhìn ông, mặt lạnh như băng giá. Ông buồn bã lắc đầu. Nếu nàng nói dù chỉ một lời. Ông đã chẳng muốn kết thúc sự việc như thế này. Nhưng Janette vẫn im lặng. Thế là hết.

Ông mở cửa, mắt vẫn nhìn nàng. Nàng nhìn ông như nhìn một người lạ.

- Vĩnh biệt Janette, - ông nói, rồi từ từ khép cửa.

Janette nhìn cánh cửa khép lại. Đồ chết tiệt! Anh ta có quyền gì lên án nàng. Con tức giận bắt đầu tiêu tan trong lòng nàng, nàng những muốn chạy ra cửa, lôi Jacques quay trở lại. Nhưng đàn ông ai cũng muốn vậy. Người đàn bà phải chạy theo anh ta, lạy van anh ta quay về nhà.

Nàng không làm vậy. Nàng muốn chờ. Anh ta sẽ quay lại. Anh ta sẽ bỏ qua và sáng mai anh ta sẽ đến văn phòng làm việc như không có chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nghĩ lại giọng dứt khoát khi Jacques chào vĩnh biệt, nàng biết rằng ông sẽ không quay lại. Một cảm giác mất mát kỳ lạ dội lên trong lòng nàng. Jacques sẽ không bao giờ quay lại. Ông thực sự là người bạn chưa bao giờ có. Lúc nào ông cũng đã ở bên nàng. Bây giờ, Janette thực sự cô đơn.

Johann ngồi sau bàn làm việc của mình. Heidi ngồi cạnh bàn còn Janette và Lauren ngồi đối diện với ông.

- Cháu Janette, hôm nay cháu đến bác có việc gì mà không báo trước để Lauren đón.

Janette mở ví lấy ra bức thư Thierry đã đưa và trao cho Johann.

- Một tháng trước đây, cháu nhận được thông báo này của Ngân hàng tín dụng Thụy Sĩ, tại Genève. Bác nên đọc xem sao.

Johann lấy kính ra đeo rồi vội đọc thư, sau đó ông đưa cho Heidi.

- Khi nào em đọc xong, em truyền cho Lauren.

Mọi người ngồi im lặng chờ Lauren đọc xong. Sau đó cô ngược mắt lên và hỏi:

- Thế này nghĩa là thế nào?

Janette nhìn em.

- Rõ ràng là mẹ đã gửi một thứ gì rất có giá trị tại ngân hàng này và nó vẫn còn nằm tại đó trong suốt bao năm nay.

- Chị có biết thứ gì không? - Lauren hỏi.

- Chính xác thì chưa.

- Nếu vậy tại sao chị không đến thẳng đấy và lấy về?

- Chỉ người nào có chìa khóa mới làm được điều ấy. Chị không có chìa khóa.

- Thế ai giữ? - Lauren hỏi.

- Bác cũng không có, - Johann nói. - Cho tới khi nào cần thiết, - Johann lấy từ trong ngăn kéo ra một tập hồ sơ, mở ra. Ông lấy bản sao bức thư Tanya đã gửi cho ông được lưu cất trong két sắt ở dưới hầm ngân hàng đưa Janette. - Bác nghĩ đây là một sự tự thanh minh.

Janette vội đọc rồi chuyển cho Lauren đọc.

- Em vẫn chẳng hiểu đấy là gì?

- Vàng, - Janette nói. - Một kho vàng đúc thành tiền.

- Chị làm sao biết được.

- Maurice đã nói với chị. Một nửa số vàng này thuộc về gã, nhưng trước khi chiến tranh

kết thúc, tên tướng Đức Wolfgang và mẹ đã lên đưa nó ra khỏi Pháp và cất giấu tại Ngân hàng Thụy Sĩ.

Johann nhìn Janette.

- Cháu tin lời gã bắt đầu từ khi nào hả?

- Gã nói dối để làm gì? Gã đã kể lại toàn bộ câu chuyện. Về cách tên thiếu tướng đã khéo chiếm đoạt tất cả các công ty của gã và đặt toàn bộ dưới tên của mẹ cháu.

Johann buồn bã lắc đầu:

- Dối láo. Toàn những điều dối láo. Mọi thứ hôm nay Maurice có, ngay cả tước hiệu của gã đều được hoặc thiếu tướng hoặc mẹ cháu mua cho gã.

- Thế tại sao trước đây chúng cháu không nghe thấy bác nói ạ? - Janette gắng hỏi.

- Cháu đã đọc thư rồi đấy. Vì bác thấy chưa cần thiết.

- Tại sao lúc nào bác cũng cho rằng chưa phải lúc cần thiết? - Janette lạnh lùng nói. - Hay bác định giữ tất làm của riêng?

- Đồ nanh ác! - Heidi giận dữ thốt lên. - Nếu không có Johann, thì hôm nay cô chẳng có gì, chẳng là gì ngoài một thứ dĩ điểm trên đường

phố Paris. Chính Johann đã giữ không cho Maurice lén lấy tất cả mọi thứ của mẹ cô, chính Johann đã chở che cho cô trong suốt ngần ấy năm cô khôn lớn.

Johann giờ cao tay:

- Đừng cáu giận, em, - ông xoa dịu. Johann quay sang bảo Janette: - Bây giờ cháu cần gì ở bác?

- Đưa cháu chìa khóa, - nàng gay gắt nói.

- Bác không thể làm thế được. Một nửa số đó thuộc về em cháu.

- Maurice đã nói đúng. Trong ấy chẳng còn gì. Bác đã sử dụng cho riêng bản thân bác rồi.

Johann nhìn Janette.

- Bác chẳng hề động đến một mảy may ngoài phần bác được quyền hưởng.

- Thế số tiền bác sử dụng mua công ty của cháu.

- Không, - Heidi nói. Heidi làm ngơ trước cử chỉ can ngăn của Johann. - Đã đến lúc cô nên biết rõ đôi điều về sự thật. Số tiền vàng gửi ngân hàng mang tên mẹ cô không phải tiền vàng của mẹ cô. Đây là vàng của thiếu tướng. Khi vợ góa và các con trai của thiếu tướng đến

Paris định kiện cô và mẹ cô đã chiếm đoạt tài sản của chồng bà bao gồm khu ruộng nho, xí nghiệp nước hoa và công ty nước khoáng mà hiện nay mang tên cô và Lauren, Johann liền dùng số tiền vàng thuộc phần của ông ấy thanh toán cho họ. Anh Johann, anh đưa cô ta xem giấy biên nhận của gia đình Wolfgang đã ký.

Johann lấy một tờ giấy khác trong hồ sơ đưa Janette. Janette đọc rồi ngược mắt nhìn ông.

- Làm sao tin được đây là sự thật?

Lauren tự ái: downloadsachmienphi.com

- Chị định bảo bố em nói dối chứ gì?

- Ai mà chẳng viết được tờ giấy này, - Janette khinh khỉnh nói. - Chẳng có ý nghĩa gì. Đừng ngây thơ nữa. Chúng ta đang nói tới số tiền trị giá hàng triệu đô la.

- Em không quan tâm đến tiền. Xem ra em không thể làm thế nào để chị hiểu được là em chẳng hề bận tâm đến tiền.

- Em không thể như em trước đây. Em còn có con để che chở?

- Em sẽ che chở con em theo cách riêng của em, - Lauren tức giận nói. - Em không thích cách ăn nói và cách xử sự của chị.

- Chị cần số tiền đó. Và chị cần nó ngay bây giờ.

Lauren lắc đầu:

- Chị có thể đã tâm hủ hoại bao cuộc đời chỉ vì tiền.

Janette im lặng nhìn em.

Lauren quay lại nói với Johann:

- Bố, bố đưa chìa khóa cho chị ấy. Nếu chị ấy muốn vậy, bố cứ đưa chìa khóa cho chị ấy.

- Một nửa là của con, con ạ.

- Con không bận tâm, - Lauren khóc. - Đây là đồng tiền đầm máu và hận thù và bây giờ con không muốn nhận một đồng nào cả.

Johann nhìn Heidi. Heidi gật đầu:

- Lauren nói đúng. Đây là những đồng tiền đầm máu. Anh đưa chìa khóa cho cô ấy.

Johann lưỡng lự trong giây lát, rồi đưa mắt nhìn mấy người:

- Không. Anh không thể làm như vậy được. Anh không thể đưa tất cả như Janette muốn. Một nửa là của Lauren và anh sẽ lưu giữ lại ở đó, sau này Lauren muốn giải quyết thế nào, tùy Lauren, - Johann nhìn Janette. - Tuần sau

bác sẽ gặp cháu ở Ngân hàng Genève và trả lại phần của cháu. Như vậy thỏa đáng chứ?

Janette gật đầu:

- Phải như vậy. Cháu không còn cách lựa chọn nào khác, đúng không?

- Chẳng còn cách lựa chọn nào khác đâu, - Johann nói.

Heidi đứng dậy và nói giọng giận dữ:

- Bây giờ cô ra khỏi nhà tôi ngay. Tôi chẳng bao giờ muốn thấy mặt cô nữa.

Janette đứng dậy. Nàng nhìn Lauren.

- Chị làm vậy là để vì em và cũng vì chính bản thân chị.

Lauren ngừng đầu, đưa mu bàn tay quạt nước mắt và nói, giọng mỉa mai:

- Em không tin. Cả cuộc đời chị, chị chưa hề làm gì cho bất kỳ ai nếu không thấy lợi cho chị. Em thấy mẹ nói đúng. Em không bao giờ muốn gặp chị nữa.

- Nhưng... - Janette lưỡng lự. Đây là chuyện bất ngờ với nàng. Nàng cứ định ninh Lauren ủng hộ mình.

Giọng Lauren đột nhiên trở nên mạnh mẽ

lên, Janette tưởng chừng như trước đây mình đã có lần được nghe thấy. Khi Lauren chia tay Patrick.

- Không nhưng gì hết. Vĩnh biệt Janette!

Janette nhìn Lauren một lát, rồi bước ra cửa. Lauren có cảm giác như điều cô vừa nói là khi cô thốt lên lời vĩnh biệt Patrick. Và lúc này cô ý thức được rõ lời mình vừa nói.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Johann đợi Janette tới ngân hàng. Janette rùng mình khi bước ra khỏi xe tắc xi và vội chạy vào trong ngân hàng, mũ áo đi mưa kéo sụp xuống che mặt để tránh cơn mưa tháng Chạp thường đổ xuống đường phố Genève.

Anh thanh niên đã đến Paris trao cho nàng bản thông báo đón chào nàng ở cửa.

- Quý bà de Beauville, thật thú vị lại được gặp bà.

Janette cố nhớ tên anh ta và mãi sau mới nhớ ra. Nàng mỉm cười:

- Ông Thierry.

- Ngài Johann đang đợi Quý bà trong văn phòng tôi. Xin mời Quý bà đi theo tôi.

Anh ta dẫn nàng vào văn phòng nằm cuối ngân hàng, qua một cánh cửa trên ghi mấy chữ Phòng riêng, Johann đứng bên cửa sổ, nhìn mưa rơi xối xả. Ông quay lại khi nghe tiếng chân họ bước vào.

- Chào bác Johann!

Johann không đáp lại lời chào.

- Tôi đề nghị chị trả tiền thuê lại kết sắt trước khi chúng ta xuống dưới tầng hầm, - ông đột ngột nói.

Janette nhìn ông một lúc, rồi quay sang Thierry bảo:

- Tôi cho rằng đây là một ý hay. Ông Thierry, phiền ông.

- Tất nhiên, thưa Quý bà, - anh thanh niên nói. Anh ta lấy mấy tờ giấy trên bàn. - Xin phiền Quý bà điền giúp cho mấy giấy tờ này, dạ, chỉ mất tí chút thời gian thôi.

Janette ngồi xuống chiếc ghế anh ta mời

nàng ngồi, rồi vội điền giấy tờ theo đúng thủ tục và đẩy qua bàn trả lại anh ta. Thierry đọc lướt:

- Rất tốt, - nói xong, Thierry lật mặt sau mấy tờ giấy. - Mặt này, nếu Quý bà thấy cần, xin ghi tên người được hưởng trong trường hợp muốn chuyển nhượng. Nếu Quý bà thấy cần thì bất luận thế nào cũng phải có hai người chứng thực chữ ký và tên người được hưởng. Tất nhiên, theo quy định của Ngân hàng Thụy Sĩ, mọi chuyện sẽ được tuyệt đối giữ kín.

Janette suy nghĩ giây lát:

- Tôi thấy cần đây.

- Rất tốt, - Thierry nói. - Tôi sẽ gọi hai nhân viên ngân hàng tới chứng thực giấy tờ.

- Tôi sẽ chờ ở ngoài kia, - Johann nói.

- Có cần phải như vậy không? - Janette hỏi Thierry. - Ông và ông Johann có thể chứng thực được không?

- Tất nhiên, thưa Quý bà. Nhưng trong trường hợp này, mong Quý bà hiểu cho rằng ngân hàng không thể đảm bảo việc giữ kín tuyệt đối. - Thierry quay sang nói với Johann. - Mong Ngài Johann vui lòng giúp cho.

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó, - Janette nói.

- Rất tốt, - anh nhân viên ngân hàng nói. - Xin mời Quý bà điền giúp tên những người được hưởng và quan hệ của Quý bà với họ vào chỗ cần thiết. Sau đó, phiền Quý bà ký tên. - Anh ta đưa Janette bút rồi ngược nhìn Johann. - Xin phiền Quý ngài Johann theo dõi giúp Quý bà đây điền được không ạ?

Johann tiến đến bên Janette và theo dõi khi Janette viết. Nàng viết ngay tên những người được quyền thừa hưởng. Lauren Readon, em gái và Anitra Reardon, cháu gái. Sau đó đến chỗ trống phải điền tên nàng. Nhân viên ngân hàng đẩy hộp mực dấu về phía Janette.

- Xin phiền Quý bà cho phép được lấy dấu vân tay cái, - anh ta nói và hướng dẫn cách Janette lăn ngón cái trên giấy. Sau đó, Thierry quay lại nói với Johann: - Thừa Ngài Johann, xin phiền ngài ký giúp vào đây.

Johann vội ký và Thierry cũng ký vào mấy tờ giấy khai.

- Xin lỗi Quý vị chờ cho một lát, tôi sẽ đem chiếc chìa khóa lại ngay bây giờ.

Một lát sau, Thierry quay trở lại. Họ xuống tầng hầm. Thierry tra chìa khóa mình vừa lấy vào ổ một két sắt rồi mở khóa, Johann lấy từ trong túi ra chiếc chìa khóa ông giữ và mở ổ khóa thứ hai. Cửa két sắt bật mở. Hai chiếc hộp két nhỏ để sát cạnh nhau trong két lớn. Thierry nói với Johann và Janette:

- Bây giờ tôi xin phép Quý vị được rời khỏi đây. Khi nào Quý vị muốn ra về, xin cứ bấm nút chuông bên cạnh cửa hầm và tôi sẽ đến đón Quý vị.

- Cảm ơn anh, - Johann nói và chờ cho Thierry đã khép cửa tầng hầm ông mới gạt đầu ra hiệu cho Janette. Ông lấy các túi đựng những đồng tiền ra và xếp chúng lên bàn gỗ sau lưng. Tất cả có ba mươi ba túi. Cuối cùng ông đưa mắt nhìn Janette: - Đấy, chúng đấy!

Janette sửng sốt mở một túi, để ra mặt bàn. Nàng nín thở cầm một đồng lên xem. Nàng chưa bao giờ thấy một đồng tiền nào như vậy, tuy nhỏ nhưng lại nặng.

- Đồng tiền gì vậy? - Nàng hồi hộp hỏi.

- Đồng tiền vàng Lui. Chúng được gọi như vậy vì được đúc theo lệnh của Louis Napoléon.

- Lạy Chúa! - Janette thốt lên. - Toàn bộ bao nhiêu đồng tiền ạ?

- Phần của chị được ba mươi ba ngàn ba trăm ba mươi ba đồng. Theo trị giá vàng hiện nay chúng trị giá khoảng năm triệu đô la.

- Năm triệu đô la, - nàng nói. Maurice đã đánh lừa nàng. Gã đã xúi nàng phải xử sự như vậy vì nàng nghĩ rằng số tiền vàng đủ để nàng có thể chuộc lại từ Kensington tự do của nàng. Thật chẳng đáng!

- Đây là một số tiền lớn. Chị có muốn kiểm tra hộp kia không? Số lượng của nó đúng ngang với số vàng này.

Janette lắc đầu.

- Không cần. Cháu tin bác.

Johann đóng nắp hộp sắt nhỏ kia lại rồi đứng thẳng người nói:

- Tôi hy vọng chị sẽ chuyển số túi này sang két sắt chị vừa thuê.

Janette đưa mắt nhìn Johann:

- Vâng ạ.

- Chị có cần tôi giúp một tay không?

- Bác làm ơn giúp cháu với.

Hai người vội vã cất số tiền trên mặt bàn vào một két sắt. Sau đó Johann nhìn Janette.

- Janette, bác hỏi câu này, trả lời hay không là tùy cháu. Cháu đã gặp chuyện gì mà phải cuống lên cần số tiền này?

- Cháu muốn chuộc lại sự tự do từ tay Kensington, - nàng khẽ đáp.

- Lạ thật! Mỗi năm Kensington đem lại cho cháu bốn triệu đô la mà,

Janette không đáp.

- Bác chẳng dám có lời khuyên cháu đâu. Nhưng xét cho cùng, bảo trợ cháu đã trở thành thói quen ăn sâu bám rễ trong suy nghĩ của bác từ lâu chẳng dễ gì nhổ bật ra được ngay. Giá vàng mỗi ngày một tăng. Hai năm trước đây, số vàng này chỉ trị giá một triệu đô la. Bây giờ đã tăng lên gấp năm lần. Nghe đâu Tổng thống Carter thả nổi giá vàng ở Mỹ và chính phủ có kế hoạch định đưa giá vàng tăng vọt lên rồi tung một số lượng vàng dự trữ ra thị trường. Lúc đó giá vàng sẽ tăng rất ghê. Do đó, sang năm giá trị số vàng này của cháu sẽ tăng lên năm lần so với hôm nay. Vậy cháu cứ găm vàng lại. Quên đi việc chuộc tự do khỏi Kensington. Một năm nữa,

số vàng này sẽ bán được hai mươi năm, ba mươi triệu đô la. Với số tiền đó, cháu chẳng cần phải nghĩ tới Kensington làm gì nữa.

Janette lẳng lặng cất vàng, sau đó đóng cửa két sắt, khóa lại, bỏ chìa vào túi rồi nhìn Johann.

- Cháu biết lúc nào nên, lúc nào chưa nên bán.

- Khi nào giá vàng lên tới tám trăm đô la một *aox*. Có thể lên tới một trăm ngàn, nhưng chắc chẳng có. Bác định khi nào lên tới tám trăm đô la, bác sẽ bán phần của Lauren.

Janette từ từ gật đầu. Johann đã nói đúng như Jacques khuyên, Janette đã gay gắt với anh ta là hèn nhát không dám đấu tranh với Kensington và còn nói nhiều lời quá đáng. Bị xúc phạm, Jacques đã bỏ đi và chào: "Vĩnh biệt Janette!"

Ra tới cửa hầm, Johann bấm chuông.

- Khách sạn bác trọ ở gần đây. Cháu ghé vào uống một tách cà phê với bác.

- Cảm ơn bác. Sáng nay cháu từ Paris bay sang và cháu đã mua vé quay về trên chuyến bay hai giờ. Cháu phải đi ngay cho kịp.

Hai người bước theo Thierry rời khỏi tầng hầm và ra khỏi ngân hàng. Mưa rào quất vào người họ. Janette kéo mũ áo mưa che đầu. Johann vẫy gọi một xe tắc xi. Ông mở cửa để Janette lên xe.

Janette nhìn Johann qua cửa xe.

- Cháu xin lỗi, bác Johann. Cháu cảm ơn bác.

Johann phẩy tay.

- Bác cũng xin lỗi cháu. Vĩnh biệt cháu Janette.

Sau đó ông đi bộ quay về khách sạn. Ông thấy mắt mình ướt, không biết vì nước mắt hay nước mưa. Nhưng trước mắt ông hiện rõ nét hình ảnh một cháu nhỏ nép mình trên tay mẹ lần đầu tiên hai mẹ con bước vào căn nhà của thiếu tướng ở Varsava.

*

*

*

Robert bước vào văn phòng.

- Bà Janette, ông hầu tước xin được gặp bà.

Janette nhìn lịch hẹn. Nàng không thấy ghi tên Maurice.

- Ông ấy có gọi điện trước không?

- Thưa bà không ạ. Nhưng ông ấy nói là muốn gặp bà. Có việc rất quan trọng.

Janette suy nghĩ trong giây lát, rồi gật đầu:

- Mời ông ấy vào.

Vừa bước chân tới cửa. Maurice đã mỉm cười. Janette đứng dậy, gã đi vòng ra sau bàn và hôn má nàng.

- Chào Janette!

Nàng giơ tay ~~chỉ chiếc ghế~~ trước bàn làm việc và mệt mỏi nói:

- Chào!

Gã ngồi xuống ghế, miệng vẫn cười. Gã gật đầu rồi hỏi:

- Tốt chứ?

Nàng nhìn gã.

- Cái gì tốt?

- Thôi đừng làm bộ vờ vịt nữa đi. Hồi hộp chờ đợi tưởng chết. Tôi biết cô đã gặp Johann ở Ngân hàng Thụy Sĩ hồi mười một giờ sáng nay,

cả hai ra khỏi ngân hàng lúc một giờ và lão tiền cô ra tận xe chạy thẳng tới sân bay.

- Ông đã cho theo dõi tôi.

- Tất nhiên. Nếu ở trường hợp tôi, cô có làm vậy không? Phần chúng ta được mấy triệu?

Nàng nhìn gã hồi lâu. Hình ảnh những đồng tiền vàng lấp lánh dưới ánh đèn tại tầng hầm ở Ngân hàng thoáng hiện trong đầu nàng. Tự do của nàng nằm tại đó, không phải với Kensington. Chẳng có lý do gì bắt nàng phải chia sẻ với gã vì một triệu frăng nhỏ nhoi, nhất là sau những việc gã đã gây cho nàng từ thời thơ ấu. Có lẽ, nếu không có gã, nàng đã được như Lauren, hạnh phúc với đứa con do chính mình sinh ra. Và đột nhiên nàng thấy căm giận gã tận xương tủy.

- Chẳng có gì.

Gã nhìn nàng vẻ ngờ vực:

- Chẳng có gì?

- Thì tôi đã bảo rồi mà. Chẳng có gì cả, - nàng lạnh lùng nói. - Tôi không biết ông đã moi cái thông tin ấy ở đâu ra. Sai toét. Ở đây không có Kensington dành cho tôi. Đây là một giấc mơ đẹp, còn bây giờ nó đã tan vỡ.

- Tôi không tin cô, - gã cất cao giọng nói. - Ở đây phải có một thứ gì. Cô nói dối!

- Ở đó có một thứ gì đấy. Những giấy tờ tên thiếu tướng nhờ mẹ tôi giữ hộ. Giấy tờ chứng minh những gì ông ta đã mua và tặng mẹ tôi. Kể cả tước hiệu của ông mà ông ấy đã mua hợp lệ cho ông để ông lấy mẹ tôi.

- Không đúng! Mọi thứ đều trả bằng tiền mặt.

Janette cười phá lên khi biết chắc rằng thông tin Johann vừa được kiểm tra.

- Nhưng thiếu tướng là người Đức. Và ông biết rõ người Đức rồi đấy. Họ giữ kỹ những hồ sơ ghi rõ từng chi tiết. Ngay cả những thông tin gây tổn hại cho họ.

- Cô nói dối, - gã gào lên. - Cô định lấy vài thừa che mắt thánh. Ở đây có tiền và bây giờ cô muốn giữ chúng làm của riêng.

Bao nỗi căm giận đối với gã chứa chất trong lòng nàng đột nhiên bột phát bùng ra. Dầu sao nỗi đau nàng gây cho gã chẳng là gì so với nỗi đau gã đã gây cho nàng. Giọng nàng trở nên lạnh lùng:

- Cũng có thể đấy, - nàng sung sướng thấy gã quần quai. - Nhưng ông sẽ không bao giờ biết thực hư thế nào, đúng không? Và ông chịu bó tay chẳng làm được gì, - Janette đứng bật dậy. - Còn bây giờ, cút ngay!

- Không có gì à? - Gã gào lên, rồi chồm dậy định xô vào Janette.

Nhưng nàng đã nhanh hơn gã. Nàng lùi lại, tay giơ con dao nhọn dùng bóc thư để ở trên bàn làm việc của nàng. Gã đột nhiên dừng lại trước nàng. Mũi dao gí sát vào họng gã ngay trên cravat, giữa yết hầu và cằm. Mắt hai người nhìn nhau đầy căm giận. Janette nhe răng như con thú giờ nanh. Giọng nàng như tiếng gầm gừ của một con thú.

- Bây giờ đừng lùi bước, Maurice! Mà hãy tạo cho tao có cơ hội hoàn tất cơ hội mà mẹ tao đã mở đầu!

Maurice thở dài, rồi bước lùi trở lại đúng lúc cửa văn phòng bật mở và mọi người xúm bầu quanh khung cửa, nhìn vào phòng.

- Mà không thể rũ phải tay với trò này đâu! - Gã rít lên, cố ghìm giọng. - Tên thiếu tướng định giết tao, nhưng nó đã chết. Mẹ mà

cũng vậy, và nó đã chết. Mày không phải tay được với trò này đâu.

Janette ngược mắt lên và thấy mọi người đứng bên khung cửa nhìn họ. Đột nhiên, nàng thấy người mệt rũ.

- Xéo đi, Maurice, - nàng nói, giọng mệt mỏi.
- Xéo ngay trước khi tao thọc cổ mày.

Sau đó, Maurice nhận thấy có người đứng sau lưng gã. Gã quay lại nhìn họ và nhìn Janette.

- Một ngày nào đó, mày chẳng còn trông mong vào gì hết, mày sẽ phải trả giá. Mày cứ nhớ đấy. - Sau đó gã rời khỏi phòng, cố đi ở tư thế thật đường hoàng. Mọi người lảng lạng né sang bên lấy lối cho gã đi, rồi lại bầu lấy khung cửa.

Robert bước đến bên Janette vừa đúng lúc nàng buông mình xuống ghế.

- Thưa bà, bà có việc gì không?

- Không sao hết, - Janette nói và bảo mọi người. - Về bàn làm việc đi! Chưa tới bảy giờ mà.

Ai nấy vội tản về chỗ làm việc của mình. Janette bảo Robert:

- Đóng chặt cửa lại, rồi cho tôi xin một ly cô nhắc.

- Thưa bà, vâng ạ.

Đỡ ly cô nhắc trên tay Robert, Janette uống một hơi cạn ly, sau đó bảo:

- Anh Robert. Bây giờ anh để tôi ngồi một mình. Ổn rồi!

Chờ Robert khép chặt cửa, Janette đưa hai tay ôm đầu. Nàng vẫn còn cảm thấy trong lòng cứ run lên, nếu không ngồi xuống ắt nàng sẽ khuyu ngã.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Hơn hai trăm con người bị lên vào căn phòng tiếp khách của Tòa thị chính thành phố Paris, mà khả năng của nó chỉ có thể tiếp được một nửa. Rượu sâm banh không đủ làm giảm cái nóng ngọt ngào trong căn phòng vào một ngày tháng Tám nóng bức như hôm nay. Các nhà nhiếp ảnh và phóng viên đứng quây quanh sân khấu nhỏ ở cuối phòng. Buổi lễ bắt đầu. Một người bước lên sân khấu, gõ gõ vào micrô và giới thiệu.

- *Thưa Quý ông, Quý bà, Ngài thị trưởng thành phố Paris!*

Tiếng vỗ tay nổi ran khắp phòng khi ông thị trưởng bước ra từ hành lang dẫn tới văn phòng của ông. Ông cố giữ dáng vẻ lạnh lùng và thoải mái. Ông giơ tay với đám đông và mỉm cười:

- *Thưa Quý bà và Quý ông, - ông nói giọng vang khắp phòng. Ông ăn nói thật đỉnh đạc! Đúng là mỗi người mỗi nghề. - Tôi biết Quý vị*

đang còn lo trăm công ngàn việc và công việc kinh doanh đang mong chờ Quý vị. Do đó tôi xin nói thật ngắn gọn. Thứ nhất, tôi xin chân thành cảm ơn Quý vị đã bớt chút thời gian tới đây và ban niềm vinh dự lớn cho người phụ nữ này, người đã gìn giữ thanh danh của Paris, thủ đô quan trọng nhất thế giới về thời trang. Người phụ nữ trẻ, sinh ra và lớn lên trong thành phố này đã vươn tới đỉnh cao nghề nghiệp, một nhà may mặc lớn nhất thế giới. Người phụ nữ đã giữ được truyền thống vẻ vang của Coco Chanel và Elsa Schlaparelli mà nhãn hiệu trong giới thời trang sẽ còn lưu truyền biết bao năm sau này.

Do đó, tôi mong Quý vị cùng tôi chúc mừng và vỗ tay hoan nghênh người phụ nữ nhận Huân chương danh dự năm nay của Thành phố Paris, người đã góp phần to lớn vào nền văn hóa và thời trang thế giới và là một người tiêu biểu cao quý nhất cho nền công nghiệp và vẻ duyên dáng chưa từng thấy. Thưa Quý bà và Quý ông, tôi xin được giới thiệu người phụ nữ đó là bà Janette Marie de Beauville.

Janette bước lên sân khấu và đến đứng bên

ông thị trưởng.

Nhân viên phục vụ xuất hiện với chiếc gối nhung trên bày chiếc huân chương có dải đeo nền đỏ, trắng và xanh. Ông thị trưởng nhấc chiếc huân chương lên và giơ lơ lửng trên đầu Janette một lúc chờ cho các nhiếp ảnh thi nhau chụp, rồi mới thận trọng luồn nó vào cổ nàng và quàng bắt chéo qua vai mà không hề mảy may làm rối một sợi tóc nào trên đầu nàng. Quả là mỗi người một nghề.

- *Thưa bà Janette, ông nói và quay người ra để các nhà nhiếp ảnh có thể chụp ảnh. - Tôi gọi bà như vậy vì tôi biết rằng bà bạn và đồng nghiệp của bà thường gọi bà với cái tên đó. Tôi được vinh dự lớn trao tặng bà tám huân chương này để đánh giá đúng tất cả những gì bà đã làm cho Paris. Tên tuổi của bà sẽ làm vinh dự cho lịch sử chúng ta với vẻ đẹp mà bà đã tạo ra cho tất cả chúng ta. - Ông nghiêng người hôn hai má Janette và khẽ bảo: - Phát biểu ngắn gọn thôi nhé! Họ vã hết mồ hôi ướt như lũ lợn và phòng ngột ngạt tỏi lắm.*

Janette mỉm cười với ông:

- Ông thị trưởng! - Nàng quay mặt ra căn phòng rồi lại mỉm cười: - *Thưa Quý ông và Quý bà, - nàng ngừng lời một lúc lâu, rồi cười to: - Tôi cũng xin phát biểu ngắn gọn, - nàng ngừng lời, sau đó giơ cả hai tay lên môi và gửi tặng mọi người một cái hôn, hai tay nàng lúc này rộng mở. - Cám ơn Quý vị. Tôi mến yêu tất cả Quý vị. Cảm ơn Quý vị.*

download*sachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Mười một giờ đêm hôm đó, nàng nằm trần trọc mãi không ngủ được. Cuối cùng nàng gọi điện cho lái xe René.

- Chuẩn bị cho tôi chiếc xe Mini. Tôi muốn ra ngoài phố một lát.

- Thưa bà, tôi sẽ đưa bà đi?

- Không, tôi tự lái lấy.

Janette mặc áo sơ mi, quần gin, đi đôi giày kiểu ủng, lấy mấy ngàn frăng bỏ vào túi.

Hai giờ sau nàng ngồi một mình nhấp rượu mạnh trong một quán rượu. Nàng vẫn gọi chủ quán:

- Chuyện gì xảy ra trong thành phố thế? Suốt hai giờ nay, đây là quán thứ ba tôi ghé vào, nhưng đều vắng tanh.

- Bây giờ là tháng Tám, trời nóng nực. Mọi người đều đổ xuống miền nam nghỉ rồi.

- Thôi tôi về đây.

Janette đỗ xe trước cửa nhà mình và ra khỏi xe. Đúng lúc nàng định bước lên mấy bậc thêm thì có hai người từ trong bóng tối tiến lại gần.

- Thưa bà, bà là bà Janette de Beauville? - Một trong hai người hỏi.

- Đúng, - trả lời xong, nàng thấy xương sống ớn lạnh.

Tên nọ liền túm tay nàng, tàn bạo xô mạnh nàng bật lùi trở lại.

- Nếu các anh cần tiền, tôi sẽ đưa cho các anh.

- Chúng tao không cần tiền, - nói xong hắn liền tát nàng. Janette cảm thấy xương má và sống mũi bị gãy.

- Ấy đừng! - Máu mồm nàng ộc ra và nàng ngã vật xuống.

Hai tên ra sức đâm đá vào mặt và người Janette. Nàng định kêu cứu nhưng họng bị tắc nghẹn. Đâm đá một hồi, hai tên nọ mới chịu dừng tay chân.

Một tên cúi xuống nhìn Janette rồi nói:

- Rồi mày sẽ thấm đòn. Vĩnh biệt Janette!

Một lát sau, Janette cố cựa người. Nàng cảm thấy đau đớn như có ai cầm dao đâm vào người. Nàng từ từ bò lên mấy bậc thêm. Nàng có cảm tưởng phải chịu bao năm quần quai đau đớn mới lết được tới cửa. Lại phải cả một ngàn năm nữa nàng mới nhắc được người đứng dậy bấm chuông! Và phải cả một tỷ năm chờ mở cửa.

Nàng chỉ còn kịp nghe thấy người quản gia sững sốt thốt lên: "Bà đấy ạ", rồi lịm hẳn vào cõi bóng đêm dài.

*

*

*

Sáu tuần sau, Janette ngồi trong căn phòng âm u của mình chờ buổi phim truyện sẽ chiếu

trên vô tuyến. Có tiếng gõ cửa, rồi viên quản gia bước vào.

- Gì thế? - Nàng hỏi.

- Thưa bà, ông Jacques tới thăm bà.

- Mời ông ấy đi đi. Tôi không muốn tiếp một ai hết.

- Chị không thể mời ông ấy đi đâu được. Ông ấy đã vào tới đây rồi.

Janette vội bấm một nút trên bộ phận điều khiển từ xa, vô tuyến phụt tắt. Viên quản gia rời khỏi phòng, khép cửa lại. Jacques tiến đến bên Janette. Nàng vội đẩy chiếc ghế có bánh xe lánh ra xa.

- Đừng lẩn tránh tôi, Janette!

- Tôi không muốn anh thấy tôi. Người ngợm tôi hình thù chẳng ra sao cả.

- Tôi không quan tâm tới chuyện đó, - Jacques đi đi lại lại trước mặt Janette. - Chị biết hôm nay là ngày gì không?

Nàng quay mặt đi để Jacques khỏi nhìn thấy.

- Một ngày như mọi ngày khác. Có gì khác nào?

- Khác nhiều lắm. Hôm nay sinh nhật của chị, tôi mang hoa tặng chị.

- Như vậy bây giờ tôi bốn chục cái xuân vừa xanh vừa úa, - nàng nói, giọng cay đắng.

- Chị chẳng bao giờ úa tàn đối với tôi. Vả lại, chuyện đó bây giờ có là gì đâu. Ngày nay, các bác sĩ đã làm được những điều kỳ diệu.

- Họ đã mang hết sức giúp tôi.

- Phải có niềm tin, Janette. Họ sẽ tìm cách. Trước đây họ đã từng cố dịp giúp chị rồi mà. Janette im lặng.

- Chị không phải là một kẻ hèn nhát, Janette. Trước đây chị có sợ chiến đấu đâu.

- Vì tôi chưa thực sự biết sợ là gì. Nhưng khi hai tên đó đâm đá tôi, chưa bao giờ tôi thấy sợ như lúc đó. Tôi không chỉ sợ bị đau mà còn sợ điều kia. Vì khi điều kia xảy đến, tôi sẽ mất hết cảm giác, tôi sẽ chết. Nhưng thôi mọi chuyện đã qua. Tôi muốn quên nó đi.

Hai người im lặng một lát, rồi Jacques đứng dậy và bước tới bên cửa sổ. Ông vội kéo rèm lên để ánh nắng ủa vào phòng. Janette vội đưa tay lên che mặt.

Jacques quay về bên Janette, quỳ xuống trước nàng, nhẹ nhàng gỡ đôi tay che mặt nàng ra.

- Để ánh nắng dội vào, Janette, - Jacques trìu mến nói và nhìn vào mắt nàng. - Em không thể sống quãng đời còn lại trong bóng tối.

Đôi mắt nàng ngơ ngác nhìn Jacques.

- Em còn có thể ban cho được nhiều, - Jacques nói. Ông ngừng một lát. - Thấy chưa, không đến nỗi tồi tệ đâu, đúng không?

Janette lại khóc, nước mắt lặng lẽ chảy xuống má. Jacques từ từ nâng Janette đứng dậy và giữ đầu nàng áp vào ngực mình.

- Anh được tin muộn, nếu không đã đến từ sớm hơn. Anh ở bên Trung Quốc và không đọc báo Pháp. Mãi tận ba ngày trước đây mới biết chuyện này. Biết tin, anh về nhà ngay. Thấy không, Janette, anh cũng đi ở ẩn.

- Jacques, - nàng khẽ thì thầm, - anh Jacques.

Jacques dịu dàng hôn mái tóc Janette.

- Anh đây. Anh đã trở về. Và sẽ chỉ còn hai

chúng mình. Anh và em. Và chúng mình lại cùng nhau vui đùa, lại cười và lại yêu thương nhau.

- Đúng, anh Jacques, đúng, - nàng khẽ nói. - Nói đi, anh.

Jacques nhìn nàng, mắt ứa lệ.

- Janette, anh sẽ mãi mãi cùng em trò chuyện.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

**NHỮNG BẢN TIẾNG VIỆT CỦA
TRỊNH XUÂN HOÀNH**

L'Amant
Người tình

Tác giả Marguerite Duras

Giải Goncourt 1984

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn, 1991

Nhà xuất bản Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh, 2001

Les nocés barbares
Những cuộc hôn thú man dại

Tác giả Yann Kéffelec

Giải Goncourt 1985

Giải viết về thiếu nhi hay nhất năm 1985

Nhà xuất bản Lao Động, 1987

Nhà xuất bản Văn Học, 1997

Nhà xuất bản Văn Học, 2001

La nuit sacrée
Đêm thiêng

Tác giả Tahar Ben Jelloun

Giải Goncourt 1987

Nhà xuất bản Kiên Giang, 1988

Nhà xuất bản Văn Học, 2001

L'Exposition coloniale
Triển lãm thuộc địa

Tác giả Erick Orsenna

Giải Goncourt 1988

Nhà xuất bản Văn Học, 1993

Và hơn sáu chục tác phẩm văn học (nhiều tác phẩm được tái bản trên, dưới mười lần) của các nhà văn Anh, Mỹ, Nga và Pháp khác. Dịch từ nguyên bản.

HAROLD ROBBINS
VĨNH BIỆT JANETTE

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN VĂN LƯU

Biên tập:

PHÒNG VĂN HỌC NƯỚC NGOÀI

Trình bày bìa:

TRẦN ĐẠI THẮNG

In 1.000 cuốn khổ 13x19 cm, tại Công ty In KHKT - Hà Nội

Số in: 85 - Giấy phép xuất bản số: 1549/01

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2001